Spurgeon

Preek 71-80

Alle preken zijn met toestemming overgenomen uit de Metropolitan Tabernacle Pulpit C. H. Spurgeon Collection.
Er zijn alleen noodzakelijke veranderingen aangebracht, zoals het corrigeren van spelfouten, wat interpunctiegebruik, hoofdlettergebruik van voornaamwoorden voor godheid en het minimaal bijwerken van een paar archaïsche woorden. De inhoud is onverkort. Aanvullende op de Bijbel gebaseerde bronnen zijn beschikbaar op www.spurgeongems.org.

EEN FLES IN DE ROOK

NO. 71

EEN PREEK UITGESPROKEN OP SABBATMORGEN
23 MAART 1856
DOOR DE REV. C. H. SPURGEON
BIJ NEW PARK STREET CHAPEL, SOUTHWARK

'Want ik ben geworden als een fles in de rook;
toch vergeet ik Uw inzettingen niet.'
Psalm 119:83

De figuur van 'een fles in de rook' is in wezen oosters. We moeten daarom naar het Oosten gaan voor de verklaring. Deze zullen we onze toehoorders en lezers geven met de woorden van de auteur van de Pictorial Bible: 'Dit verwijst ongetwijfeld naar een lederen fles van geiten- of geitenleer. De boeren in Azië bewaren veel droge en vloeibare artikelen in zulke flessen, die voor de veiligheid aan het dak hangen of tegen de muren van hun nederige woningen worden opgehangen. Hier worden ze al snel zwart van de rook, want in de woningen van de boeren zijn er zelden schoorstenen en kan de rook alleen ontsnappen door een opening in het dak of bij de deur.
'En in die nachten en dagen waarin de rokerigheid van de krotten waarin we dagelijks rustten tijdens een winterreis in Perzië, Armenië en Turkije, de kou en vermoeidheid van het reizen een verademing leken te maken, hadden we voldoende gelegenheid om de eigenaardige zwartheid van zulke huidvaten te observeren, die voortkomt uit de manier waarop stoffen die een dergelijk oppervlak bieden, de volledige invloed van de rook ontvangen en de minuscule roetdeeltjes die erop rusten vasthouden.
'Wanneer zulke vaten geen vloeistoffen bevatten, en niet helemaal gevuld zijn door de vaste stoffen die ze bevatten, krijgen ze een verschrompeld uiterlijk, waarop de psalmist mogelijk ook zinspeelt, evenals op de zwartheid. Maar we nemen aan dat de leidende gedachte verwijst naar de laatste omstandigheid, omdat in het Oosten *zwartheid* een tegenovergestelde betekenis heeft van de gelukkige betekenis van *witheid*.
'David had ongetwijfeld zulke flessen zien hangen in zijn tent toen hij

nog een zwerver was, en hoewel hij er misschien maar weinig in zijn paleis had, was hij er ongetwijfeld getuige van geweest in de huisjes van zijn eigen arme volk. Vandaar dat hij over zichzelf zegt: 'Ik ben geworden,' door moeite en verdrukking, door beproeving en vervolging, 'als een fles in de rook; toch vergeet ik Uw inzettingen niet.'
Ten eerste *hebben Gods mensen hun beproevingen - ze* worden in de rook gezet. Ten tweede *voelen Gods mensen hun beproevingen - ze* 'worden als een fles in de rook'. Ten derde *vergeten Gods mensen Gods inzettingen niet in hun beproevingen* - 'ik word als een fles in de rook, maar ik vergeet uw inzettingen niet'.

I. GODS VOLK HEEFT ZIJN BEPROEVINGEN.

Dit is een oude waarheid, zo oud als de eeuwige heuvels, want beproevingen waren in het verbond en het verbond is zeker zo oud als de eeuwige bergen. Het is nooit door God ontworpen toen Hij Zijn volk uitverkoos, dat zij een onbeproefd volk zouden zijn, dat zij uitverkoren zouden zijn voor vrede en veiligheid, voor eeuwig geluk hier beneden en vrijheid van ziekte en de pijnen van sterfelijkheid.
Maar aan de andere kant, toen Hij het verbond maakte, maakte Hij ook de *stok* van het verbond. Toen Hij de oorkonde van voorrechten opstelde, stelde Hij ook de oorkonde van kastijdingen op. Toen Hij ons de rol van erfgenaam gaf, legde Hij de roeden neer onder de dingen waar we onvermijdelijk erfgenamen van zouden moeten zijn.
Beproevingen horen bij ons lot. Ze zijn voor ons voorbestemd in Gods plechtige besluiten. En zo zeker als de sterren door Zijn handen zijn gevormd en Hij hun banen heeft vastgelegd, zo zeker worden onze beproevingen op een weegschaal gewogen. Hij heeft hun tijd en plaats, hun intensiteit en het effect dat ze op ons zullen hebben voorbestemd. Goede mensen moeten nooit verwachten dat ze aan problemen kunnen ontsnappen. Als ze dat wel doen, zullen ze teleurgesteld worden, want geen van hun voorgangers is eraan ontsnapt.

> ***'Het pad van verdriet, en dat pad alleen,***
> ***Leidt naar het land waar verdriet onbekend is.'***

Let op Job, over wiens geduld jullie hebben gehoord. Lees goed over Abraham, want hij had zijn beproevingen, en door zijn geloof onder hen, toen hij Izaäk offerde, werd hij 'de vader van de gelovigen.' Let goed op

de levensbeschrijvingen van alle aartsvaders, van alle profeten, van alle apostelen en martelaren, en u zult geen van hen ontdekken, die God tot vaten van barmhartigheid maakte, die niet als flessen in de rook werden opgehangen.
Het is van oudsher verordend dat het kruis der moeite op elk vat van barmhartigheid moet worden gegraveerd, als het koninklijke merkteken waarmee de erevaten van de koning worden onderscheiden. Zo zeker als we geboren worden, worden we geboren in moeilijkheden, zoals de vonken omhoog vliegen. En als we opnieuw geboren worden, lijkt het alsof we geboren zijn in dubbele moeite. En de mens die dubbele genade en dubbele barmhartigheid geschonken heeft gekregen, krijgt dubbel werk en dubbele moeilijkheden. Goede mensen moeten hun beproevingen hebben, ze moeten verwachten als flessen in de rook te staan.
Soms komen deze beproevingen voort uit *de armoede van hun toestand*. De fles in het huisje komt in de rook terecht, niet de fles in het paleis. Het bord van de koningin heeft niets met rook te maken. We hebben in Windsor gezien hoe zorgvuldig het wordt bewaard. Het kent geen proces, geen hand mag het aanraken om het te beschadigen, hoewel het zelfs per ongeluk gestolen kan worden als de bewakers er niet voorzichtig mee zijn. Toch was het niet de bedoeling dat het aan rook zou worden blootgesteld. Het is de fles in de tent van de arme Arabier die in de rook staat. Zo is het ook met Gods arme volk. Zij moeten rook in hun huizen verwachten. We zouden veronderstellen dat er geen rook in het huis van de rijken komt, hoewel zelfs dan onze veronderstelling onjuist zou zijn. Maar we moeten zeker aannemen dat er meer rook is waar de schoorsteen slecht gebouwd is en het huis helemaal van slechte constructie is. Het is de armoede van de Arabier die zijn fles in de rook zet, dus de armoede van de christenen stelt hen bloot aan veel moeilijkheden, en voor zover Gods volk voor het grootste deel arm is, moeten ze om die reden altijd voor het grootste deel in ellende zijn.
We zullen niet veel van Gods volk in de hogere rangen aantreffen. Niet velen van hen zullen ooit roemrucht zijn in deze wereld. Totdat gelukkiger tijden aanbreken, waarin koningen hun zogende vaders zullen zijn en koninginnen hun zogende moeders, moet het nog steeds waar zijn dat ‘God de armen in deze wereld heeft uitverkoren, rijk in geloof, opdat zij erfgenamen van het koninkrijk zouden zijn.’
Armoede heeft zijn voorrechten, want Christus heeft erin geleefd. Maar het heeft zijn kwalen, het heeft zijn rook, het heeft zijn beproevingen.

Soms weet je niet hoe je in je levensonderhoud zult voorzien. Je zit vaak krap bij kas voor voedsel en kleding, je wordt gekweld door bezorgde zorgen, je vraagt je af waar het eten voor morgen vandaan zal komen en waar je je dagelijkse voorraad vandaan zal halen. Het is vanwege je armoede dat je als een fles in de rook hangt.

Veel van Gods volk is echter niet arm. En zelfs als ze dat wel zijn, geeft armoede hun niet zoveel problemen als sommigen denken. Want God maakt Zijn kinderen temidden van armoede heel blij en vrolijkt hun harten zo op in het huisje, dat ze nauwelijks weten of het een paleis of een krot is. Ja, Hij zendt zulke zoete muziek over de wateren van hun ellende, dat ze niet weten of ze op het droge zijn of niet.

Maar er zijn andere beproevingen en dit brengt ons tot de opmerking dat *onze beproevingen vaak het gevolg zijn van onze gemakken.* Wat maakt de rook? Wel, het is het vuur waarmee de Arabier zijn handen verwarmt, dat zijn fles rookt en hem ook rookt. Dus, geliefden, onze gemakken leveren ons meestal problemen op. Het is de wet van de natuur dat er nooit een goed is zonder dat er een kwaad aan verbonden is.

Wat als de beek het land bemest? Soms kan het de bewoners verdrinken. Wat als het vuur ons aanmoedigt? Verbrandt het niet vaak onze woningen? Wat als de zon ons verlicht? Verzengt hij ons niet soms met zijn hitte? En als de regen ons voedsel voortbrengt en de bloemen op aarde doet bloeien? Breekt hij niet ook de jonge bloesem van de bomen en veroorzaakt hij niet vele ziekten? Er is niets goeds zonder zijn kwaad, er is geen vuur zonder zijn rook. Het vuur van onze troost zal altijd de rook van beproeving met zich meedragen. Je zult merken dat het zo is, als je de gemakken bekijkt die je in je eigen gezin hebt.

Je hebt relaties. Let wel, elke relatie brengt zijn beproeving met zich mee, en elke nieuwe relatie die je aangaat opent voor jou, op een gegeven moment zeker, een nieuwe bron van vreugde, maar onfeilbaar ook een nieuwe bron van verdriet. Zijn jullie ouders? Jullie kinderen zijn jullie vreugde, maar die kinderen bezorgen jullie wat zorgen, omdat jullie vrezen dat ze niet zullen worden opgevoed in ‘de opvoeding en vermaning van de Heere’. En het kan zijn, wanneer ze rijpere jaren bereiken, dat ze jullie geesten zullen bedroeven - God geve dat ze jullie harten niet mogen breken door hun zonden!

Je hebt rijkdom. Wel, dat heeft zijn vreugden, maar toch, heeft het niet zijn beproevingen en zijn problemen? Heeft de rijke niet meer om voor te zorgen dan de arme? Wie niets heeft, slaapt rustig, want de dief zal hem

niet lastigvallen. Maar hij die overvloed heeft, beeft vaak omdat hij vreest dat de ruige wind datgene omver blaast wat hij heeft opgebouwd - dat de ruige storm de zilvervis, beladen met zijn goud, doet wankelen - dat een overweldigende en plotselinge wending in het tij van de handel zijn speculaties wegvaagt en zijn hoop vernietigt.

Net zoals de vogels die ons bezoeken van ons wegvliegen, zo brengen onze vreugden verdriet met zich mee. In feite zijn vreugde en verdriet tweelingen. Het bloed dat door de aderen van verdriet stroomt, stroomt ook door de aderen van vreugde. Want wat is het bloed van verdriet, is het niet de traan? En wat is het bloed van vreugde? Als we vol vreugde zijn, huilen we dan niet? Ah! dat doen we. Dezelfde druppel die vreugde uitdrukt, is het embleem van verdriet. We huilen om vreugde en we huilen om verdriet. Ons vuur geeft rook om ons te vertellen dat onze gemakken hun beproevingen met zich meedragen.

Christenen, jullie hebben buitengewone vuren die anderen nooit hebben aangestoken, verwacht dan buitengewone rook. U hebt de tegenwoordigheid van Christus, maar dan zult u de rook van angst hebben, opdat u die niet verliest. Je hebt de belofte van Gods Woord - daar is het vuur van, maar je hebt soms de rook, als je het leest zonder de verlichting van Gods Geest. Je hebt de vreugde van zekerheid, maar je hebt ook de rook van twijfel, die in je ogen waait en je bijna verblindt. Je hebt je beproevingen, en je beproevingen komen voort uit je troost. Hoe meer troost je hebt, hoe meer vuur je hebt, hoe meer zorgen je hebt en hoe meer rook.

Nogmaals, de bediening is het grote vuur waarmee christelijke mannen hun handen warmen. Maar *de bediening heeft veel rook bij zich*. Hoe vaak ben je niet naar dit huis van God gekomen en werd je geest opgewekt! Maar misschien ben je hier net zo vaak gekomen om neergeworpen te worden. Je harp snaren zaten soms helemaal los. Je kon er geen vreugdevolle melodie op spelen - je bent hier gekomen en Christus heeft je harp zo gestemd dat hij kon ontwaken, ‘zoals Davids harp met plechtig geluid’. Maar op andere momenten ben je hier gekomen en werd alle vreugde van je verwijderd door een plechtige, onderzoekende preek.

Afgelopen Sabbatdag, hoevelen van jullie waren er als flessen in de rook! Deze preekstoel, die bedoeld is om jullie soms vuur te geven, is ook bedoeld om er rook bij te hebben. Het zou Gods preekstoel niet zijn als er geen rook vanaf zou komen. Toen God Sinaï tot Zijn preekstoel maakte, kwam er veel rook vanaf. Jullie hebben vaak als flessen in de rook gestaan - de rook die veroorzaakt werd door het vuur van Gods eigen aanmaak,

het vuur van de bediening van het Evangelie.
Ik denk echter dat David nog een gedachte had. De arme fles in de rook *blijft daar lang staan, tot hij zwart wordt*. Het is niet één rookwolk die erop afkomt. De rook gaat altijd omhoog, trekt altijd aan de arme fles. Het leeft in een atmosfeer van rook.
Dus, geliefden, sommigen van ons hangen maanden of een heel jaar als flessen in de rook. Je bent nog maar net uit een probleem, of je valt in een ander. Je bent nog maar net de ene heuvel op, of je moet alweer een andere beklimmen. Het lijkt allemaal bergopwaarts naar de hemel met jou. Je voelt dat John Bunyan gelijk heeft met zijn lied: 'Een christen is zelden lang gerust. Als één probleem weg is, grijpt een ander hem.' Je zit altijd in de rook. Je bent misschien verbonden met een goddeloze partner. Of misschien heb je een bijzonder temperament en hangt je temperament van nature in wolken en duisternis om je heen, zodat je altijd in de rook zit.
Welnu, geliefden, dat was de toestand van David. Hij was niet alleen soms in beproeving, het leek alsof beproevingen elke dag naar hem toekwamen. Elke dag had zijn zorgen. Elk uur droeg een nieuwe beproeving met zich mee. In plaats van vreugde te brengen, luidde elk moment slechts de noodklok van het geluk en bracht weer een nieuw verdriet. Welnu, als dit jouw geval is, vrees dan niet, je bent niet alleen in je beproevingen, maar je ziet de waarheid van wat hier gezegd wordt, je bent als flessen in de rook geworden.

II. Dit brengt ons bij het tweede punt: CHRISTENEN VOELEN HUN PROBLEMEN.
Ze zitten in de rook. En ze zijn als *flessen* in de rook. Er zijn dingen die je vele dagen in de rook zou kunnen ophangen, en ze zouden nooit veel veranderen, omdat ze nu zo zwart zijn dat ze nooit zwarter kunnen worden, en nu zo verschrompeld dat ze nooit erger kunnen worden.
Maar de arme huid verschrompelt in de hitte, wordt zwarter en laat meteen het effect van de rook zien. Het is geen gevoelloos ding zoals een steen, maar het is meteen aangetast. Sommige mensen denken dat genade een mens niet in staat stelt om lijden te voelen. Ik heb mensen horen insinueren dat de martelaren niet veel pijn leden toen ze verbrand werden, maar dit is een vergissing. Ze zijn als *flessen* in de rook.
Als er al een verschil is, dan voelt een christen zijn beproevingen meer dan een ander, omdat hij ze op God terugvoert en dat maakt ze scherper,

omdat ze van de God komen van wie hij houdt. Maar tegelijkertijd, dat geef ik toe, maakt het ze gemakkelijker te dragen, omdat hij gelooft dat ze de aangename vruchten van gerechtigheid zullen voortbrengen. Een hond zal bijten in de steen die naar hem wordt gegooid, maar een mens zou het de man die de steen gooide kwalijk nemen. Dom, dwaas, vleselijk ongeloof maakt ruzie met de beproeving, maar geloof gaat meteen naar de rechtbank en vraagt zijn God: 'Waarom twist Gij met mij?'
Maar zelfs het geloof zelf kan de pijn van de kastijding niet afwenden, het stelt ons in staat om te verdragen, maar het neemt de beproeving niet weg. De christen is niet verkeerd in het toegeven aan zijn gevoelens, heeft zijn Meester geen tranen geplengd toen Lazarus dood was? En heeft Hij niet, toen Hij aan het kruis hing, de uiterst bittere kreet 'Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij mij verlaten?' geuit?
Het is nooit de bedoeling van onze hemelse Vader geweest om ons verdriet weg te nemen als we beproefd worden. Hij plaatst ons niet buiten het bereik van de vloed, maar bouwt een ark voor ons waarin we drijven, totdat het water uiteindelijk is gezakt en we voor altijd rusten op de Ararat van de hemel. God neemt Zijn volk niet mee naar een Elysium waar ze ongevoelig worden voor pijnlijke gevoelens, maar Hij geeft ons genade om onze beproevingen te doorstaan en Zijn lof te zingen terwijl we lijden: 'Ik ben geworden als een fles in de rook.' Ik voel wat God op me legt.
De rechtszaak die we niet voelen is helemaal geen rechtszaak. Ik herinner me een opmerkelijk geval van mishandeling dat enige tijd geleden werd berecht. Ik kende een vriend die toevallig in de rechtszaal aanwezig was. Het was een heel bijzondere zaak. Want toen de aanklager gevraagd werd om aan te geven waaruit de mishandeling bestond, zei hij in merkwaardig Engels: 'Ah! meneer, hij heeft me een enorme klap gegeven.' 'Nou, maar waar sloeg hij je?' 'Nou, meneer, hij heeft me niet geraakt. Hij schampte me maar net.' Natuurlijk zei de rechter dat hier geen sprake was van geweldpleging, omdat er geen echte klap was uitgedeeld. Zo komen we soms mensen tegen die zeggen: 'Ik zou die rechtszaak kunnen verdragen als het mijn gevoelens niet raakte.' Natuurlijk zou je dat kunnen, want dan zou het helemaal geen rechtszaak zijn.
Stel dat een man zijn huis en bezittingen ziet afbranden? Zou je het een beproeving noemen, als hij kon doen wat Sheridan deed, toen zijn theater werd afgebrand? Hij ging naar een huis aan de overkant, ging zitten drinken en zei gekscherend: 'Iedereen heeft toch het recht om bij zijn eigen haard te zitten en zijn handen te warmen? Het is *het gevoel van* een

beproeving dat het een beproeving maakt. De essentie van de beproeving ligt in het feit dat ik hem voel. En God heeft Zijn beproevingen bedoeld om gevoeld te worden. Zijn staven zijn niet gemaakt van tarwestro, maar van berkenhout. En Zijn slagen vallen precies daar waar we ze voelen. Hij slaat ons niet op de ijzeren platen van onze wapenrusting, maar Hij slaat ons waar we zeker getroffen zullen worden.

En nog meer beproevingen *die niet gevoeld worden, zijn onnutte beproevingen*. Als er geen blauwheid in de wond is, dan wordt de ziel niet beter. Als er geen uitroep is, dan zal er geen lediging zijn van onze verdorvenheid. Het is net zoveel als we voelen, dat we er beter van worden. Maar een beproeving die niet gevoeld wordt, moet een beproeving zijn die niet geheiligd is; een beproeving die we helemaal niet voelen, kan geen zegen voor ons zijn, omdat we alleen gezegend worden door het te voelen, onder toezicht van Gods Heilige Geest.

Christen, bloos niet omdat je als een *fles* in de rook staat, omdat je gevoelig bent onder lijden, want zo zou je moeten zijn. Laat anderen niet zeggen dat je het niet zo moet voelen, omdat je man dood is, of je kind dood is, of omdat je je bezittingen kwijt bent. Zeg gewoon dat je dat wel moet doen, want God heeft de ellende gezonden opdat je die zou voelen (niet overdreven en tegen God morren), maar opdat je de roede zou voelen en ze dan zou kussen. Dat is geduld - niet als we niet voelen, maar als we het voelen en zeggen: 'Al doodt hij mij, toch zal ik op hem vertrouwen.'

'Ik ben als een fles in de rook.

Als een fles in de rook staat, *wordt hij erg zwart*. Als een christen in de rook van een beproeving staat, of in de rook van de bediening van het Evangelie, of in de rook van vervolging, wordt hij erg zwart in zijn eigen achting. Het is wonderbaarlijk hoe helder we zijn als alles goed met ons gaat. Maar het is even wonderbaarlijk hoe zwart we worden als een beetje beproeving over ons komt.

We denken heel goed over onszelf als er geen rook is, maar laat de rook komen en het onthult de zwartheid van onze harten. Beproevingen leren ons wat we zijn. Ze graven de grond op en laten ons zien waar we van gemaakt zijn. Ze brengen wat ziek onkruid aan de oppervlakte. Daarom zijn ze goed: ze laten ons onze zwartheid zien.

Ook een fles die in de rook hangt, wordt *erg nutteloos*. Zo voelen wij ons ook vaak, als we onder een beproevende bediening of een beproevende voorzienigheid staan, dat we heel nutteloos zijn, nergens goed voor zijn, als een fles die in de rook is opgehangen en waar niemand ooit nog uit

zal drinken, omdat alles wat erin gestopt wordt, zal uitroken. We hebben het gevoel dat we voor niemand van nut zijn, dat we arme onrendabele wezens zijn. In onze vreugde zijn we eervolle wezens. We denken nauwelijks dat de Schepper zonder ons zou kunnen, maar als we in de problemen zitten, voelen we: 'Ik ben een worm en geen mens' - nergens goed voor. Laat me sterven. Ik ben nutteloos en zwart geworden, 'als een fles in de rook'.

En een fles in de rook is *een lege fles*. Hij zou niet in de rook zijn opgehangen als hij niet leeg was geweest. En onder beproevingen worden we vaak zo leeg. We zijn vol genoeg in onze vreugde, maar de rook en hitte drogen al snel elk beetje vocht uit ons. Al onze hoop is weg, al onze kracht is verdwenen, en dan voelen we dat we lege zondaars zijn en dat we een volle Christus nodig hebben om ons te redden. We zijn als flessen in de rook.

Heb ik een van jullie personages beschreven? Ik durf te zeggen dat sommigen van jullie als flessen in de rook zijn. Jullie voelen jullie beproevingen. Jullie hebben een zacht, teder hart, en de pijlen van de Almachtige blijven erin steken. Jullie zijn als een stuk zeewier, dat beïnvloed wordt door elke weersverandering. Niet als een stuk rots, dat kan worden opgehangen en nooit zal veranderen, maar je bent in staat om te worden beinvloed, en het is heel goed dat je dat zou moeten zijn, je bent 'geworden als een fles in de rook.'

III. En nu, geliefden, de derde en gezegende gedachte is dat CHRISTEN, hoewel ze problemen hebben en hun problemen voelen, niet in hun problemen Gods geboden vergeten.

Wat zijn Gods inzettingen? God heeft twee soorten inzettingen, beide gegraveerd in eeuwig koper. De eerste zijn *de inzettingen van Zijn geboden*. En daarvan heeft Hij gezegd: 'Hemel en aarde zullen voorbijgaan, maar niet één jota of tittel van de wet zal falen totdat alles vervuld is.' Deze inzettingen zijn als de inzettingen van de Meden en Perzen. Ze zijn bindend voor Zijn hele volk. Zijn voorschriften zijn een licht en gemakkelijk juk, maar het zijn voorschriften die niemand van zijn schouders moet werpen. Iedereen moet de geboden van Christus dragen en iedereen die hoopt door Hem gered te worden, moet dagelijks zijn kruis opnemen en Hem volgen.

Welnu, de psalmist zei: 'Te midden van mijn beproevingen ben ik niet afgeweken van uw wetten. Ik heb niet geprobeerd uw geboden te overtre-

den. Ik ben op geen enkele manier afgeweken van het strikte pad van integriteit; en te midden van al mijn vervolgingen ben ik rechtdoor gegaan, zonder ooit Gods inzettingen of geboden te vergeten.'

En dan zijn er nog *de voorschriften van de belofte*, die even standvastig zijn, elk even onsterfelijk als God die ze uitsprak. David vergat deze niet. Want hij zei erover: 'Uw inzettingen zijn mijn lied geweest, in het huis van mijn pelgrimstocht.' En hij had er niet over kunnen zingen als hij ze vergeten was.

Waarom hield David nog steeds vast aan Gods inzettingen? Ten eerste *was David geen fles in het vuur*, anders zou hij ze vergeten zijn. Onze beproevingen zijn rook, maar geen vuur. Ze zijn erg ongemakkelijk, maar ze verteren ons niet. In andere delen van de Schrift kan de figuur van vuur worden toegepast op onze beproevingen, maar hier zou dat niet gepast zijn, omdat de fles direct zou verbranden als hij in het vuur zou staan.

Maar de christen kan zeggen: 'Het is waar dat er allemaal rook om mij heen hangt, maar er is niets dat mijn vroomheid in brand steekt. Rook kan mijn bewijs verduisteren, maar het kan het niet verbranden. Het kan, en zal zeker, onaangenaam zijn voor mijn ogen, neus en al mijn zintuigen, maar het kan mijn ledematen niet verbranden. Het kan mijn adem tegenhouden en verhinderen dat ik de zuivere lucht van de hemel drink, maar het kan mijn longen niet verteren en de vitale delen van mijn lichaam niet verbranden.'

O christen, het is goed voor u dat er meer rook dan vuur is in uw beproevingen. En er is geen reden waarom je je God in je zorgen zou vergeten. Ze kunnen de neiging hebben om je van Hem af te drijven, maar net als grote golven spoelen ze vaak het drijfhout van de arme verloren schors op het strand van Gods liefde. En de mast die misschien naar zee is gedreven en niemand weet waar naartoe, strandt vaak op de kust en wordt daar opnieuw dienstbaar gemaakt. Zo ben jij, Christen, aangespoeld door de golven van je problemen en nooit ben je erdoor weggespoeld. 'Ik ben uw inzettingen niet vergeten.' Een andere reden waarom David, toen hij in de rook was, Gods inzettingen niet vergat, was de volgende: *Jezus Christus was met hem in de rook en de inzettingen waren ook met hem in de rook.* Gods inzettingen zijn in het vuur geweest, net als Gods volk. Zowel de belofte als het voorschrift zijn in de oven. En als ik in de rook hang, als een fles, dan zie ik aan mijn zijde Gods geboden hangen, bedekt met roet en rook, onderworpen aan dezelfde gevaren.

Stel dat ik vervolgd word. Het is een troost om te weten dat mensen mij niet vervolgen, maar de waarheid van mijn Meester. Het is een merkwaardige zaak, met betrekking tot alle venijnige schachten die naar mij zijn geslingerd, dat ze over het algemeen zijn gevallen op dat deel van mijn gestel dat het meest onkwetsbaar is, omdat ze over het algemeen zijn gevallen op iets dat ik van iemand anders heb geciteerd of uit de Schrift heb bewezen.
Ze mogen doorgaan. Het is fijn om te bedenken dat Jezus Christus net zo goed in de rook is als wij. En hoe meer vlam er is, hoe beter we in staat zullen zijn om onze Meester met ons in de rook te zien.

Een andere reden waarom David de inzettingen niet vergat, was dat *ze in de ziel waren, waar de rook niet binnenkomt*. Rook dringt de binnenkant van de fles niet binnen, het beïnvloedt alleen de buitenkant. Zo is het ook met Gods kinderen, de rook komt niet in hun harten. Christus is daar, en genade is daar, en Christus en genade zijn beide onaangetast door de rook. Kom op, rookwolken, krul omhoog tot je me omhult! Toch zal ik aan de nagel hangen, Christus Jezus - die zekere nagel, die nooit van zijn plaats kan worden verplaatst - en ik zal voelen dat 'terwijl de uiterlijke mens vergaat, de innerlijke mens van dag tot dag wordt vernieuwd.' En omdat de inzettingen er zijn, vergeet ik ze niet: 'Want ik ben geworden als een fles in de rook, toch vergeet ik Uw inzettingen niet.'
Aan degenen onder jullie die zich bij David kunnen aansluiten, wil ik een woord van troost geven. Als je vervolgd bent en nog steeds vasthoudt aan Gods Woord - als je verdrukt bent en nog steeds volhardt in de kennis van onze Heere en Meester, dan heb je alle reden om te geloven dat je een christen bent. Als je onder je beproevingen en problemen blijft wat je was toen je je op je gemak voelde, dan mag je hopen, en niet alleen dat, maar ook standvastig geloven en er zeker van zijn dat je een kind van God bent.
Sommigen van jullie lijken echter heel erg op christenen, wanneer jullie preken vol beloften horen, wanneer ik tot jullie preek over gekneusd riet, of jullie aanspreek met de uitnodiging: 'Komt tot Mij, allen die arbeiden.' Maar als ik je een rokerige preek geef - een die je niet kunt verdragen - dan kun je zeggen: schuldig, zwak en hulpeloos mag ik dan zijn, maar toch val ik in Zijn armen. Ik weet dat ik zondig ben en ik heb ernstige redenen om te twijfelen, maar toch: 'Daar, daar, onwankelbaar zal ik rusten, tot dit verachtelijke lichaam sterft'.

‘Ik weet, hoe arm, zwak en hulpeloos ik ook ben, dat ik een rijke Almachtige Vriend heb. Als je tegen een beetje rook kunt, dan mag je geloven dat je een kind van God bent.
Maar er zijn fantastische mensen die we kennen die al schrikken van een rookwolkje, ze kunnen het niet verdragen, ze gaan er meteen uit, net als ratten uit het ruim van een schip als ze beginnen te roken. Maar als je in de rook kunt leven en zeggen: ‘Ik voel het en toch kan ik het verdragen’-als je een rokerige preek kunt verdragen, en een rokerige beproeving kunt doorstaan, en je aan God kunt vasthouden onder een rokerige vervolging, dan heb je reden om te geloven dat je zeker een kind van God bent.
Mooi-weer vogels! Jullie zijn nergens goed voor. Het zijn de stormvogels die Gods favoriet zijn. Hij houdt van vogels die kunnen vliegen in de storm. Hij houdt van hen die zich in de storm kunnen bewegen en net als de adelaar, metgezel van de bliksemflits, de wind tot hun strijdwagen kunnen maken en op gevorkte vlammen van vuur kunnen rijden.
Als je in het heetst van de strijd, wanneer je helm wordt gekneusd door een machtige vijand, nog steeds je hoofd omhoog kunt houden en kunt zeggen: ‘Ik weet wie ik geloof,’ en niet van je post afwijkt, dan ben je waarlijk een kind van de hemel. Want standvastigheid, uithoudingsvermogen en volharding zijn de ware kenmerken van een held van het kruis en van de onoverwinnelijke strijders van de Heere.
Het zijn geen onoverwinnelijke schepen die wegvluchten voor een storm. Hij is geen dappere krijger die van anderen hoort dat een fort onneembaar is en het niet durft aan te vallen. Maar hij is wel dapper als hij zijn schip onder de kanonnen werpt, of als hij zijn schip bijna aan de grond zet en met wanhopige moed de ene breedte na de andere geeft tegen zijn vijand.
Hij die in de rook en de storm, in het rumoer en het gebrul van de strijd, toch koelbloedig zijn bevelen kan geven, en wetend dat van iedere man verwacht wordt dat hij zijn plicht doet, dapper kan vechten, hij is een dappere bevelhebber, hij is een ware soldaat, hij zal van zijn Meester een kroon van glorie ontvangen. O christen! Hecht u aan uw Meester in de rook, houd u vast aan uw Heere in beproevingen, en u zult verfijnd worden door uw verdrukkingen. Ja, u zult bovenmate toenemen en bovenmate gezegend worden.
Maar ik heb er hier die hun eigen rook kunnen opmaken. Er zijn sommigen van mijn congregatie die, als ze beproevingen hebben, daar zelf heel

goed overheen komen. Ze zeggen: ‘Nou, het kan me niet schelen, jullie lijken wel een zielig stelletje onnozelaars, jullie voelen alles. Maar wat mij betreft, het rolt allemaal van me af en ik geef nergens om.’
Nee, ik durf te zeggen van niet. Maar er komt een tijd dat je de waarheid zult vinden van dat verhaaltje dat je vroeger als kind las, dat Zorgeloos tot een heel slecht einde kwam. Deze mensen zijn niet als flessen in de rook, maar als stukken hout die erboven hangen. Maar zij zullen ontdekken dat er meer is dan rook. Ze zullen op een plek komen waar niet alleen rook is, maar ook vuur. En hoewel ze de rook van de problemen van deze wereld kunnen verdragen, zullen ze merken dat het niet zo gemakkelijk is als ze denken om de onuitsprekelijke verbrandingen en de eeuwige vlammen van die put te verdragen, waarvan het vuur geen uitdoving kent en waarvan de worm geen dood zal kennen.
O verharde zondaar, je hebt nu zorgen die zijn als de schermutselingen voor een leger, een paar lichtbewapende troepen die de weg leiden voor hele legers van Gods wrekers, die jou onder hun voeten zullen vertrappen. Een of twee druppels ellende zijn gevallen op het plaveisel van je leven, je lacht ze uit. Maar zij zijn de voorboden van een regen van vuur en zwavel die God in alle eeuwigheid uit de hemel op je ziel zal laten regenen.
En toch heb je misschien medelijden met ons, arme christenen, vanwege onze problemen en ons lijden. Heb je medelijden met ons? Maar onze lichte ellende is maar van korte duur, en het werkt voor ons een veel groter en eeuwig gewicht van heerlijkheid. Neem je medelijden terug en reserveer het voor jezelf. Want jullie lichte vreugde, die maar van korte duur is, werkt voor jullie een veel groter en eeuwiger gewicht van kwelling uit, en jullie kleine gelukzaligheid zal de moeder zijn van een eeuwige, onuitsprekelijke marteling, waaraan wij gelukkig zullen ontsnappen. Jullie zon zal spoedig ondergaan en bij haar ondergang zal jullie nacht aanbreken. En als jullie nacht komt, zal het voor altijd nacht zijn, zonder hoop op licht. Voordat jouw zon ondergaat, mijn toehoorder, moge God je genade geven.
Vraag je wat je moet doen om gered te worden? Opnieuw komt het oude antwoord: ‘Geloof in de Heere Jezus Christus en laat je dopen, en je zult gered worden.’ Als je geen zondaar bent, dan heb ik geen redding voor je. Als je een farizeeër bent en je zonden niet kent, dan heb ik geen Christus om voor je te prediken. Ik heb je geen hemel te bieden, zoals sommigen hebben.

Maar als je een zondaar bent, een *voorname* zondaar, als je een echte zondaar bent en geen schijnzondaar, dan heb ik je het volgende te vertellen: 'Jezus Christus is gekomen om zondaars te redden, zelfs de voornaamste,' en als je in Hem wilt geloven, zul je uit dit gebedshuis gaan, vrijgesproken, zonder zonde - vergeven, gewassen, zonder vlek, geaccepteerd in de Geliefde.
Zolang je leeft, zal die vergiffenis je baten. En wanneer u sterft, hoeft u niets anders te doen dan het te tonen aan de poorten van het paradijs om toegang te krijgen. En dan, in een nobeler en zoeter lied, zal die vergiffenis de basis vormen van uw lof, terwijl de koren van de hemel zullen zingen, of terwijl de lof van de Eeuwige het gezang van het universum zal zijn. God zegene u! Amen.

Overgenomen uit de Metropolitan Tabernacle Pulpit C.H. Spurgeon Collection.

ISRAËL BIJ DE RODE ZEE

NO. 72

EEN PREEK UITGESPROKEN OP SABBATOCHTEND
30 MAART 1856
DOOR DE REV. C. H. SPURGEON
BIJ NEW PARK STREET CHAPEL, SOUTHWARK

'Hij bestrafte ook de Rode Zee en zij werd opgedroogd:
zo leidde hij hen door de diepten, als door de woestijn.'
Psalm 106:9

Enige Sabbatten geleden preekten we over de bevrijding van de kinderen van Israël uit Egypte door het bloed van het Pascha [Zie preek 55, DE EXODUS], en we vertelden u toen dat we geloofden dat die gebeurtenis typerend was voor het tevoorschijn komen van Gods volk uit dat geestelijke huis van slavernij, die oven van geestelijk lijden waaruit ze worden bevrijd door de almachtige genade van God, op het moment van hun bekering. Vanmorgen vervolgen we het verhaal.

Ongetwijfeld dachten de kinderen van Israël dat nu alles voorbij was. De Egyptenaren hadden hen weggestuurd, hen gesmeekt te vertrekken en hen beladen met rijkdommen. Terreur had het hart van Egypte getroffen, want van de koning op de troon tot de gevangene in de kerker, alles was ontzetting en angst vanwege Israël. Egypte was blij voor hen toen ze vertrokken.

Daarom zeiden de kinderen van Israël in zichzelf: 'We zullen nu meteen naar Kanaän marcheren. Er zullen geen gevaren meer zijn, geen moeilijkheden, geen beproevingen. De Egyptenaren zelf hebben ons weggestuurd en ze zijn te bang voor ons om ons ooit nog lastig te vallen. Nu zullen we de woestijn met haastige schreden doorkruisen. En als er nog een paar dagen voorbij zijn, zullen we het land van onze bezitting binnengaan - het land dat vloeit van melk en honing.'

'Niet zo snel,' zegt God. 'De tijd is voor jullie nog niet gekomen om te rusten. Ik heb jullie weliswaar uit Egypte bevrijd, maar jullie moeten nog veel leren voordat jullie bereid zijn om in Kanaän te gaan wonen. Daarom zal Ik jullie rondleiden en onderwijzen.' En het gebeurde dat

de Heere de kinderen van Israël omleidde, door de woestijn van de Rode Zee, totdat zij bij Baalzefon aankwamen, waar de woeste bergen hen aan weerszijden insloten. Farao hoort ervan. Hij komt op hen af om hen te overwinnen. En ze staan in vreselijke angst en gevaar voor hun leven.
Nu, geliefden, het is meestal zo met de gelovige. Hij marcheert geestelijk uit Egypte op het moment van zijn bekering en hij zegt in zichzelf: 'Nu zal ik altijd gelukkig zijn.' Hij heeft een helder oog en een licht hart, want zijn ketenen zijn ter aarde geslagen en hij voelt niet langer de zweep van het geweten op zijn schouder.
'Nu,' zegt hij, 'heb ik misschien een kort leven, maar het zal een gelukkig leven zijn.'

> ***''Hooguit nog een paar glooiende jaren,***
> ***Zullen me laten landen op de eerlijke kust van Kanaän.'***

'En dan zal ik geen oorlog meer voeren, niet meer vechten, niet meer verstoord worden, maar zal ik in vrede zijn.'
'Niet helemaal zoals jij wenst,' zegt God. 'O kleintje, Ik moet je nog meer leren voordat je voorbereid bent op Mijn paleis.' Dan begint Hij ons rond te leiden en ons in moeilijkheden en gevaren te brengen. De zonden waarvan we dachten dat ze ons volledig hadden verlaten, jagen ons achterna, terwijl onbegaanbare overstromingen de weg versperren. Zelfs het bevende Israël dat bij de Rode Zee tot stilstand kwam, is maar een zwak symbool van de verschrikkelijke positie waarin het kind van God gewoonlijk terechtkomt, binnen een paar weken of maanden nadat hij uit het land Egypte is gekomen.
Ik zal vanmorgen een preek houden waarvan ik hoop dat die nuttig zal zijn voor degenen onder u die de Heere pas hebben leren kennen. Jullie verwachtten tabernakels te bouwen waarin jullie voor altijd zouden kunnen wonen op de top van de bergen van vreugde. Maar je merkt integendeel dat je zeer grote problemen en conflicten hebt. En misschien heb je nu wel een vreselijker beproeving dan je ooit in je hele leven hebt meegemaakt. Ik zal proberen je te laten zien dat dit precies is wat je had kunnen verwachten, dat er heel snel een Rode Zee zal zijn nadat je uit je huis van slavernij bent gekomen.

Anderen van jullie, mijn lieve vrienden, hebben al deze dingen vele jaren geleden meegemaakt. Jullie kunnen zeggen:

> ***'Vele dagen zijn sindsdien voorbijgegaan,***
> ***Vele veranderingen heb ik gezien,***
> ***Toch ben ik tot nu toe overeind gebleven;***
> ***Wie anders dan Gij zou mij overeind kunnen houden?'***

Maar ik weet zeker dat je blij zult zijn om terug te keren naar de plek waar God je uit je lijden verloste. We vinden het heel prettig om naar de plek te kijken waar we in onze schooltijd les kregen of om de plekken uit onze kindertijd te bezoeken. Zo zullen jullie, die grijsaards zijn in de zaak van jullie Meester, het geen vervelend werk vinden om een klein stukje terug te gaan en te kijken naar die Rode Zee die God bestrafte en opdroogde, zodat jullie er doorheen geleid konden worden als door de woestijn.
Terugkomend op het onderwerp. De kinderen van Israël hadden hun *moeilijkheden* en zo heeft over het algemeen het kind van God *de zijne* al heel snel nadat hij uit Egypte is gekomen. Maar toen hadden zij hun *toevluchtsoorden*. En bovendien had God een *geweldig en groots plan* te beantwoorden in al de moeilijkheden waarin zij werden gebracht.

I. Wat het eerste punt betreft, de kinderen van Israël hadden zojuist DRIE GEVAREN - drie buitengewoon grote gevaren. En zo geloof ik dat elke erfgenaam van de hemel, binnen een zeer korte periode na de tijd van zijn bevrijding, met hetzelfde te maken zal krijgen.
De eerste die ze kregen was een grote beproeving die door God zelf was gestuurd. *Voor hen lag de Rode Zee*.
Welnu, het was geen vijand die de zee daar plaatste, het was God zelf. We kunnen daarom denken dat de Rode Zee een grote en beproevende voorzienigheid voorstelt, die de Heere zeker op de weg van elk pasgeboren kind zal leggen, om ons geloof op de proef te stellen en de oprechtheid van zijn vertrouwen in God te testen.
Ik weet niet, geliefden, of jouw ervaring de mijne zal bevestigen, maar ik kan dit zeggen, dat de ergste moeilijkheid die ik ooit ben tegengekomen, of waarvan ik denk dat ik die ooit ben tegengekomen, een korte tijd na mijn bekering tot God gebeurde. En je moet over het algemeen verwachten, heel snel nadat je Hem hebt leren kennen en liefhebben, dat je een grote, brede, diepe Rode Zee recht voor je pad hebt, waarvan je

nauwelijks weet hoe je er doorheen moet. Soms gebeurt dit in het gezin. De echtgenoot zegt bijvoorbeeld - als hij een goddeloze man is - 'Je mag niet naar zo'n bedehuis gaan. Ik verbied je absoluut om je te laten dopen of je bij die kerk aan te sluiten.' Er ligt een Rode Zee voor je. Je hebt niets verkeerd gedaan. Het is God zelf die die Rode Zee voor je pad plaatst.
Of misschien voerde je voor die tijd een bedrijf uit dat je nu niet gewetensvol kunt voortzetten. En er is een Rode Zee die je moet oversteken door afstand te doen van je middelen van bestaan. Je ziet niet hoe het moet, hoe je jezelf moet onderhouden en hoe je voor alle mensen eerlijk in je levensonderhoud moet voorzien.
Of misschien roept je werk je onder mannen met wie je vroeger op vriendschappelijke voet leefde, maar nu zeggen ze plotseling: 'Kom, wil je niet doen wat je vroeger deed?' Er ligt weer een Rode Zee voor je. Het is een harde strijd. Je houdt er niet van om naar buiten te komen en te zeggen: 'Ik kan het niet, ik zal het niet doen, want ik ben een christen.' Je staat stil, bang om vooruit te gaan.
Of misschien is het iets dat directer van God komt. Je merkt dat juist wanneer Hij een wijnstok in je hart plant, Hij alle wijnstokken in je wijngaard vernietigt. En wanneer Hij jou in Zijn eigen tuin plant, dan is het dat Hij al jouw comfort en vreugde ontwortelt. Net wanneer de Zon der Gerechtigheid over je opgaat, wordt je eigen kaarsje uitgeblazen. Net wanneer je het het meest nodig lijkt te hebben, is je kalebas verdord, vertrekt je voorspoed en wordt je vloed een eb.
Ik herhaal: misschien is het niet bij jullie allemaal zo, maar ik denk dat de meeste mensen van God niet lang aan de slavernij van Egypte zijn ontsnapt voordat ze een verschrikkelijke, golvende zee vinden die misschien wel door stormachtige winden wordt geteisterd. Ze staan verbijsterd en zeggen: 'O God, hoe kan ik dit verdragen? Ik dacht dat ik alles voor U kon opgeven, maar nu voel ik me alsof ik niets kan doen! Ik dacht dat ik in de hemel zou zijn en dat alles gemakkelijk zou zijn. Maar hier is een zee die ik niet kan oversteken - er is geen eskader van schepen om me over te dragen. Het is zelfs niet overbrugd door Uw genade. Ik moet hem overzwemmen, anders ben ik bang dat ik ten onder ga.'
Toen kregen de kinderen van Israël een tweede moeilijkheid. Ze zouden zich geen enkele zorgen hebben gemaakt over de Rode Zee, als ze niet *doodsbang waren geweest voor de Egyptenaren die achter hen stonden.* Ik denk dat deze Egyptenaren vanmorgen bij wijze van gelijkenis kunnen worden uitgelegd als de vertegenwoordigers van onze zonden, waarvan we dach-

ten dat ze dood en verdwenen waren. Een tijdje na zijn bekering heeft een christen geen last van de zonde. Hij is heel blij en opgewekt in een gevoel van vergeving. Maar voordat er vele dagen voorbij zijn, zal hij begrijpen wat Paulus zei: 'Ik vind een andere wet in mijn leden, zodat wanneer ik het goede wil doen, het kwade bij mij aanwezig is.'

Het eerste moment dat hij zijn vrijheid wint, lacht hij en springt hij in een extase van vreugde. Hij denkt: 'O, ik zal spoedig in de hemel zijn. Wat de zonde betreft, die kan ik onder mijn voeten vertrappen!' Maar let op, nauwelijks heeft een andere sabbat zijn geest verblijd, voordat hij merkt dat de zonde te veel voor hem is. De oude verdorvenheden waarvan hij dacht dat ze in hun graf waren gelegd, komen weer tot leven en staan weer op en hij begint uit te roepen: 'O ellendige mens die ik ben! Wie zal mij verlossen van het lichaam van deze dood?'. Hij ziet al zijn oude zonden achter zich aan galopperen, zoals Farao en zijn leger hem achtervolgen tot aan de grenzen van de Rode Zee.

Er ligt een grote beproeving voor hem. Oh! Hij denkt dat hij die aankan. Hij denkt dat hij door de Rode Zee kan lopen, maar o, die Egyptenaren - ze zijn achter hem! Hij dacht dat hij ze nooit meer zou zien. Ze waren de plaag en de kwelling van zijn leven toen ze hem in de steenoven lieten werken. Hij ziet zijn oude meester, de man die altijd de zweep over zijn schouders legde, achter hem aan rijden. En daar zijn de ogen van die zwarte farao, flitsend als vuur in de verte. Hij ziet het afschuwelijke, fronsende gezicht van de tiran en wat beeft hij! Satan zit hem achterna en alle legioenen van de hel lijken te worden losgelaten, zo mogelijk, om zijn ziel volledig te vernietigen.

Op zo'n moment zijn onze zonden bovendien geduchter voor ons dan voordat ze vergeven waren, want toen we in Egypte waren, zagen we de Egyptenaren nooit te paard of op een wagen. Ze verschenen alleen als onze opzichters, met hun zwepen. Maar nu zien deze mensen de Egyptenaren te paard, gekleed in harnassen. Zij zien al de machtige mannen van dapperheid tevoorschijn komen met hun oorlogswerktuigen om hen te verslaan.

Zo ondervond ik, als ik voor mezelf spreek, dat toen ik voor het eerst het gewicht van de zonde kende, het was als een last, als een arbeid, als een moeite. Maar toen de tweede keer: 'Ik vroeg de Heere dat ik mocht groeien, in geloof, en liefde, en elke genade; dat ik meer van zijn redding mocht weten, en ernstiger zijn gezicht mocht zoeken'.

En toen Hij mij antwoordde door al mijn zonden op mij los te laten, ble-

ken ze nog angstaanjagender dan voorheen. Ik dacht dat de Egyptenaren in Egypte niet half zo slecht waren als de Egyptenaren uit Egypte. Ik dacht dat de zonden die ik vroeger kende, hoewel het wrede opzichters waren, niet half zo gevreesd moesten worden als die soldatenzonden, gewapend met speren en bijlen, met strijdwagens van ijzer, met zeisen op hun assen, die zich haastten om mij aan te vallen. Het is waar dat ze niet zo dicht bij me kwamen als voorheen, maar toch maakten ze me banger dan toen ik nog hun slaaf was.

Het kan zijn, arm kind van God, dat je verbaasd en verwonderd bent dat je zonden nu nog zwarter zijn dan toen je veroordeeld werd. Dat je minder hoop hebt dan toen, en dat je toestand mogelijk veel erger is dan toen de wet je van top tot teen sloeg en pekel in de wonden van je geweten wreef.

Misschien zeg je wel: ‘Ach, daar heb ik nooit aan gedacht. Als ik een kind van God ben, als ik echt vergeven ben, hoe kan het dan dat ik zo gekweld word door een gevoel van mijn schuld? En als al mijn overtredingen in de diepte van de zee zijn geworpen, hoe kan het dan dat ik de legers van mijn zonden achter me hoor ratelen met hun paardenhoeven en wagenwielen?’

Ik zeg je, geliefden, in de naam van de Heere, dat is precies wat je had moeten verwachten. De pijnen nadat we uit Egypte zijn gekomen, zijn soms nog pijnlijker dan de pijnen die we voelen in het huis van slavernij. En er is meestal een tijd van beproeving een tijdje na de nieuwe geboorte, die nog verschrikkelijker en afschuwelijker is dan de vorige lijdensweg van de ziel, hoewel meestal niet zo lang. Dit was de tweede moeilijkheid.

Maar er was een derde moeilijkheid, die hen misschien wel meer ellende bezorgde dan een van de andere twee. *Deze arme kinderen van Israël hadden zulke zwakke harten*. Ze zagen de Egyptenaren niet eerder dan dat ze begonnen te schreeuwen. En toen ze de Rode Zee voor zich zagen, murmureerden ze tegen hun verlosser. Een zwak hart is de ergste vijand die een christen kan hebben.

Als hij zijn geloof standvastig houdt, als het anker diep in de rots is vastgezet, hoeft hij nooit bang te zijn voor de storm. Maar als de hand van het geloof verlamd is, of het oog van het geloof verduisterd is, zal het ons zwaar vallen. Wat de Egyptenaar betreft, hij kan zijn speer werpen, terwijl wij hem kunnen opvangen op het schild van geloof, we zijn niet bang voor het wapen, maar als we ons geloof verliezen, wordt de speer een dodelijke pijl.

Als we geloof hebben, kan de Rode Zee voor ons stromen zo diep en donker als het maar wil, want net als Leviathan vertrouwen we erop dat we de Jordaan in één teug kunnen opsnuiven. Maar als we geen geloof hebben, dan staat het arme Ongeloof bij het meest onbeduidende beekje, dat het Geloof in een ogenblik in haar handen zou kunnen nemen en opdrinken zoals de mannen van Gideon, te beven en te roepen: 'Ach, ik zal verdrinken in de vloed of ik zal gedood worden door de vijand. Er is geen hoop voor mij. Ik word tot wanhoop gedreven. Het zou beter voor mij zijn geweest dat ik in Egypte was gestorven, dan dat ik hier zou komen om door de hand van de vijand gedood te worden.'
Het kind van God heeft, als het voor het eerst geboren wordt, maar heel weinig geloof, omdat het nog maar weinig ervaring heeft. Hij heeft de belofte niet beproefd en daarom kent hij de trouw ervan niet. Hij heeft de arm van zijn geloof niet gebruikt en daarom zijn de pezen ervan niet sterk geworden. Laat hem een beetje langer leven en bevestigd worden in het geloof, en hij zal zich niets aantrekken van de Rode Zee, noch van de Egyptenaren. Maar juist dan klopt zijn hartje tegen de wanden van zijn lichaam en hij klaagt: 'Ach, ik! Ach, ik! O ellendige man die ik ben! Hoe zal ik ooit bevrijding vinden?'
Deze beschrijving van geestelijke geografie kan voor sommigen oninteressant zijn, omdat ze misschien niet door dit deel van de wildernis hebben gereisd, maar anderen zullen het met aandacht bekijken. Wie gaf er om kaarten van de Krim totdat daar oorlog was? Maar zodra onze soldaten op die plek waren ingezet, kocht iedereen een kaart van de Krim en bestudeerde de grenzen van Rusland. Dus als je in deze moeilijkheden bent geweest, zul je erg blij zijn met mijn kaart van vanmorgen, zodat je kunt zien op welke manier God Zijn gezin leidt. Dit zijn de drie gevaren: een grote beproeving, zonden die ons achtervolgen en een zeer zwak hart.

II. Maar God zij dank! De kinderen van Israël hadden DRIE TOEVLUCHTSOORDEN.

Oh kind van God, begrijp je dit mysterie? Als je drie beproevingen hebt, zul je altijd drie beloften hebben. En als je veertig beproevingen had, zou je veertig maten genade hebben. Ja, en als je een miljoen beproevingen had, zou je een miljoen maatregelen van genade hebben. De Israëlieten hadden drie moeilijkheden en ze hadden drie helpers. En zoals de moeilijkheid door de Voorzienigheid in de weg werd gelegd, zo zorgde de

Voorzienigheid ook voor verlichting. De eerste hulp die zij hadden was *de Voorzienigheid*. De Voorzienigheid had de Rode Zee daar geplaatst en de rotsen aan weerszijden opgestapeld, terwijl de Voorzienigheid, uitgebeeld door de vurige wolkenzuil, hen naar de kust had geleid en hen in de afgrond had geleid, en nu kwam dezelfde zuil van de Voorzienigheid hen te hulp. Ze waren er niet ongeleid naartoe gekomen en daarom zouden ze niet onbeschermd achterblijven, want dezelfde wolkenzuil die hen daarheen had geleid, kwam achter hen staan om hen te beschermen.
Kop op, erfgenaam van genade! Wat is jouw beproeving? Heeft de Voorzienigheid deze over jou gebracht? Zo ja, dan zal feilloze wijsheid je ervan verlossen. Waar word je nu op beproefd? Zo waarachtig als je leeft, zal God het verwijderen. Denk jij dat Gods bewolkte pilaar jou ooit naar een plek zou leiden waar Gods rechterarm jou in de steek zou laten? Denk je dat Hij je ooit in zo'n vuiligheid zou leiden dat Hij je er niet meer uit zou kunnen leiden? De Voorzienigheid die jou ogenschijnlijk misleidt, zal jou in werkelijkheid bevrienden. De Voorzienigheid die jou in moeilijkheden brengt, beschermt jou tegen je vijanden. Ze werpt duisternis over je zonden, terwijl ze je licht geeft.
Hoe zoet is de Voorzienigheid voor een kind van God als hij erover kan nadenken! Hij kan naar deze wereld kijken en zeggen: 'Hoe groot mijn problemen ook zijn, ze zijn niet zo groot als de macht van mijn Vader. Hoe moeilijk mijn omstandigheden ook zijn, toch werken alle dingen om mij heen samen ten goede. Hij die de ongestoffeerde boog van de sterrenhemel omhoog houdt, kan ook mijn ziel ondersteunen zonder een enkele schijnbare steun. Hij die de sterren in hun goed geordende banen leidt, zelfs als ze zich in slordige dansen lijken te bewegen, Hij kan zeker mijn beproevingen op zo'n manier overheersen dat Hij uit verwarring orde brengt en uit schijnbaar kwaad blijvend goed voortbrengt. Hij die de storm bedwingt en het bit in de mond van de storm legt, Hij kan zeker mijn beproeving bedwingen en mijn verdriet in bedwang houden.
'Ik hoef niet bang te zijn, terwijl de bliksem in Zijn handen is en de donder slaapt in Zijn lippen, terwijl de oceanen uit Zijn vuist kolken en de wolken in de holte van Zijn handen zijn, terwijl de rivieren door Zijn voet worden gekeerd en terwijl Hij de kanalen van de zee graaft. Hij, wiens macht een engel vleugels geeft, kan een worm van kracht voorzien. Hij die een cherubijn leidt, zal niet overwonnen worden door de beproevingen van een sterveling zoals ik. Hij die de zwaarste bol in waardigheid laat rollen en zijn voorbestemde baan behoudt, kan een klein atoom zo-

als ikzelf in mijn juiste koers laten bewegen en mij leiden zoals Hij wil.' Christen, er is geen zoeter kussen dan de Voorzienigheid. En wanneer de Voorzienigheid ongunstig lijkt, geloof er dan toch in, leg het onder je hoofd, want reken er maar op, er is troost in haar boezem. Er is hoop voor jou, kind van God! Die grote moeilijkheden die in het begin van je pelgrimstocht op je weg komen, zijn gepland door liefde, dezelfde liefde die als je beschermer zal optreden.

Nogmaals - de kinderen van Israël hadden een andere toevlucht, in het feit dat *zij wisten dat zij het verbondsvolk van God waren*, en dat, hoewel zij in moeilijkheden verkeerden, God hen daar had gebracht, en daarom was God (met eerbied laat ik het zeggen) in eer gebonden om hen uit de moeilijkheden te brengen waarin Hij hen had gebracht.

'Welnu,' zegt het kind van God, 'ik weet dat ik in het nauw zit, maar dit ene weet ik ook: ik ben niet zelf uit Egypte gekomen, ik weet dat *Hij* mij eruit heeft gehaald. Ik weet dat ik niet op eigen kracht ben ontkomen en dat ik mijn eerstgeborene niet zelf heb gedood, maar dat Hij het heeft gedaan. En hoewel ik vluchtte voor de tiran, weet ik dat Hij mijn voeten machtig maakte om te reizen, want er was er niet één zwak in al onze stammen. Ik weet dat, hoewel ik bij de Rode Zee ben, ik daar niet ongeroepen heen ben gerend, maar dat Hij mij daarheen heeft geleid, en daarom geef ik mijn angsten over aan de winden. Want als Hij mij hier in deze moeilijkheid heeft gebracht, zal Hij mij eruit leiden en mij erdoorheen leiden.'

Maar het punt waar ik jullie aandacht het meest op wil vestigen is dit. De derde toevlucht die de kinderen van Israël hadden, *was in een man*, en geen van de twee andere, zonder dat, zou van enig nut zijn geweest. Het was de man Mozes. Hij deed alles voor hen. Jouw grootste toevlucht, o kind van God! in al je beproevingen, is in een *man*, niet in Mozes, maar in Jezus Christus. Niet in de dienaar, maar in de Meester.

Hij doet voorbede voor jou, ongezien en ongehoord door jou, net zoals Mozes deed voor de kinderen van Israël. Als je in de schemerige verte de zoete lettergrepen van Zijn stem zou kunnen opvangen terwijl ze van Zijn lippen komen, en Zijn hart zou kunnen zien terwijl het voor jou spreekt, dan zou je troost vinden. Want God hoort *die man* als hij smeekt. Hij kan elke moeilijkheid overwinnen. Hij heeft geen roede, maar een kruis, dat de Rode Zee kan verdelen. Hij heeft niet alleen een troebele pilaar van vergevende genade, die de ogen van je vijanden kan verduisteren en hen op een afstand kan houden, maar Hij heeft een kruis, dat de Rode

Zee kan openen en je zonden in het midden kan verdrinken. Hij zal je niet verlaten.
Kijk! Op die rots in de hemel staat Hij, kruis in de hand, zoals Mozes met zijn staf. Roep tot Hem, want met dat opgeheven kruis zal Hij een pad voor je banen en je door de zee leiden. Hij zal die eeuwenoude overstromingen, die altijd vrienden waren geweest, als vijanden uiteen doen vallen. Roep tot Hem en Hij zal je een weg banen te midden van de oceaan en een pad banen door de padloze zee.
Roep tot Hem en er zal geen zonde van jou in leven blijven. Hij zal ze allemaal wegvegen. En de koning van de zonde, de duivel, ook hij zal overweldigd worden onder het bloed van de Heiland, terwijl jij zult zingen:

'De hel en mijn zonden belemmeren mijn pad,
Maar de hel en de zonde zijn overwonnen vijanden;
Mijn Jezus nagelde ze aan Zijn kruis,
En zong de triomf toen Hij opstond.'

Kijk nog steeds naar die man die eens op Golgotha stierf!

III. GOD HAD ER EEN BEDOELING MEE.
En ook hier willen we dat je aandachtig bekijkt wat Gods bedoeling is om de christen in het begin van zijn leven in buitengewoon grote beproevingen te leiden. Dit wordt ons uitgelegd door de apostel Paulus. Een naslagwerk is de beste commentator ter wereld, en de meest hemelse uitleg is het opzoeken van verwante teksten en het vergelijken van hun betekenis. 'Zij werden allen gedoopt,' zegt de apostel, 'tot Mozes, in de wolk en in de zee.' Gods ontwerp om Zijn volk in moeilijkheden te brengen en al hun zonden op hun hielen te zitten, is om hen een grondige doop in Zijn dienst te geven, waarbij Hij hen voor altijd aan Zichzelf toewijdt.
Ik bedoel vanmorgen met dopen niet het ritueel, maar wat dopen betekent. De doop betekent toewijding aan God-inwijding in Gods dienst. Het is niet wanneer we voor het eerst bekeerd zijn, dat we onszelf zo volledig aan God toewijden, als daarna, wanneer er een grote Rode Zee voor ons uit rolt. Ik zou graag zien dat sommigen van jullie in de problemen komen. Ben ik onaardig om zo'n wens uit te spreken? Ik herhaal het, ik zou het moeten doen, want ik zal jullie nooit in de kerk krijgen als jullie dat niet doen.
Je zult nooit naar voren komen en jezelf volledig aan God toewijden

voordat je een scherpe beproeving hebt gehad. Wees hiervan verzekerd, dat zware beproevingen geen lichte oorzaak waren van de heldhaftige toewijding van de martelaren, belijders en zendelingen, die zichzelf zo grondig aan de dienst van hun Meester wijdden. Het grote doel van al onze beproevingen is het bevorderen van een volledige toewijding aan Christus in al onze harten. Alleen in de bron van verdriet worden we gedoopt met de doop van Christus. Geen enkel heilig charisma is effectief om te dopen. Alleen de Geest kan ons toewijden in de wateren van de zee van verdrukking.

Je bent in deze benarde omstandigheden gebracht, jonge gelovige, opdat je op zo'n moment de doop voor God mag ontvangen. Ik smeek je, laat de tijd niet voorbijgaan, want er zijn er die het verwaarlozen, die daarna nooit meer perfect weten wat het is om 'gedoopt te worden tot Jezus, in de wolk en in de zee'. Ze zeggen: 'Ze zullen nog even wachten,' maar het gevolg is dat ze heel lang wachten. Ze zeggen dat ze morgen zullen doen wat ze vandaag zouden moeten doen.

Pas op hoe je de gelegenheid die God je biedt om je openlijk aan Hem toe te wijden, laat schieten. De allereerste keer na onze bekering, als we in moeilijkheden en verdrukking komen, is het de bedoeling dat we ons dan aan Jezus toewijden en openlijk naar buiten treden als kinderen van de levende God.

Nu, geliefden, laat deze gedachten bij je rusten. Je denkt misschien dat ze onbelangrijk zijn, maar ik weet zeker dat ze dat niet zijn. Geloof me, je zou jezelf inderdaad aan de kant van de Heere moeten plaatsen. Als God God is, dien Hem dan. Als Baäl God is, dien hem dan. Er is niets dat ik jullie serieuzer en vuriger op het hart zou willen drukken dan de grote plicht om voor Jezus Christus te kiezen.

Hoevelen van jullie hebben een vage en onduidelijke hoop dat wanneer je sterft je Christus' volk zult zijn? En toch moet je bekennen dat je niet beslist bent voor Christus. Je denkt dat je van Hem bent, maar je verwaarloost vaak je plicht en laat vaak toe dat wat je een kleine zonde vindt, je geweten bezoedelt. Je bent niet godvruchtig in wereldse zaken.

Maar ik smeek u, leg waarheid en gerechtigheid op de ene weegschaal en uw eigen werelds gewin op de andere, en zie welke de belangrijkste is, en als u denkt dat voorzichtigheid dicteert aandacht te schenken aan deze wereld in plaats van aan God, bedenk dan dat dat helse voorzichtigheid is en van de duivel komt, en verwerp die daarom. Als jullie Egyptenaren waren, zou ik jullie kunnen zeggen dat jullie een andere meester moeten

dienen. Maar omdat jullie Gods volk zijn, of beweren te zijn, reken ik op jullie. En ik smeek u, als u een belijdenis aflegt, om daar openlijk voor uit te komen.
Wat hebben we toch een hekel aan die warme en koude mensen, die noch het een noch het ander zijn! Jullie, die met de haas meelopen en met de honden meelopen - jullie, die eerst het ene en dan het andere zijn - jullie, die half paard, half alligator zijn en geen van beide - jullie, die er iets tussenin zijn, die noch christenen noch wereldlingen zijn naar jullie eigen mening. We weten wat jullie zijn.
Ik heb vaak gedacht wat een consequente godsdienst de rooms-katholieke zou zijn voor sommigen van jullie bruggenbouwers. Jullie zijn niet bepaald kinderen van God, maar jullie zouden niet graag de kinderen van de duivel genoemd willen worden. Waar moeten we jullie uiteindelijk plaatsen? Het zou heel handig zijn om een vagevuur voor jullie te hebben, om jullie ergens tussen de twee in te plaatsen. Maar omdat we zo'n plaats niet hebben, willen we ook niet zulke tekens hebben, en we geloven dat die er niet zijn. Jullie zijn of dienaren van God of dienaren van de duivel.
Sta niet tussen twee meningen in, maar zeg voor eens en altijd wie je zult dienen. Als je voor de duivel kiest, kies hem dan, heb hem lief, dien hem en verheug je in je keuze. Als je voor de hel kiest, ga er dan heen, haast je er als een bezetene naartoe, het is een angstaanjagende woonplaats voor de eeuwigheid - een afschuwelijk thuis voor altijd! Maar als je voor God kiest, dan smeek ik je om dat oprecht te doen.
De godsdienst van tegenwoordig, wat een aanfluiting is het om het überhaupt godsdienst te noemen! Ik protesteer, ik geloof dat de gewone godsdienst van deze tijd nog niet de helft van degenen die hem belijden naar de hemel zal dragen. Het is een godsdienst die *zij* gemakkelijk naar de hemel zouden kunnen dragen, want het is te licht om hen te belasten, maar *het* is te broos om hen daarheen te dragen. Zij hebben een godsvrucht die hun ziel niet heeft opgegeten.
Ik hoorde een predikant eens tegen zijn mensen zeggen: 'Het zou nog lang duren voordat de ijver van Gods huis hen zou opeten.' Neem de kerken rondom, wat een sluimerende broederschap zijn ze! Er zou bijna een controverse kunnen ontstaan tussen de vorst van deze wereld en de vorst van de hemel tot wie zij behoren.
Maar ik smeek u, laat er een duidelijk en beslist verschil zijn tussen u en de wereld. Laat je hart doordrenkt zijn van godsvrucht. Laat je leven

doordrenkt zijn van godsdienst. Zorg ervoor dat, ‘Of u eet, of drinkt, of wat u ook doet, u dit alles doet in de naam van de Heeree Jezus, God en de Vader dank brengend door Hem.’ Zo zal God Zijn grote plan uitgevoerd zien om jullie tot Jezus te laten dopen, ‘in de wolk en in de zee.’

Tot slot is er één triest aspect van dit beeld dat ik je wil laten zien. Het is dit. Sommigen van jullie reizen in een onbekeerde staat naar een verblijfplaats vanwaar geen terugkeer mogelijk is. Bij de dood zul je een Rode Zee op je weg vinden - de zee van de dood die je in het gezicht staart. Wanneer je daar aankomt, zul je geen brug of schepen vinden, maar je moet die zee alleen doorwaden.

En let op, als je nu in een goddeloze toestand leeft en dat doet wanneer je sterft, dan zal, net zo zeker als hier, wanneer die grote zee van de dood voor je uit rolt, al het Egyptische leger van je zonden je in de rug kwellen. Al je zonden zullen achter je aan komen schreeuwen. Je ongerechtigheden zullen je achtervolgen als wilde winterwolven, dorstig naar bloed en snel om te doden. Je zult duivels in je oren horen huilen.

En wanneer de woeste vloed van de Jordaan je beenderen heeft doen trillen en je merg heeft doen beven, dan zul je de rode ogen van je zonden door de duisternis van je wanhoop zien gluren en het gehuil van je vroegere overtredingen horen, terwijl ze je naar de put jagen, op zoek naar het bloed van je ziel.

Dan, mijn hoorder, zul je geen bewolkte pilaar hebben om je licht te geven. Je zult geen pilaar van duisternis hebben om je vijanden in verwarring te brengen. Maar je zult al je zonden achter je hebben en voor je die zwarte zee van de dood, die je gedwongen bent over te steken. Maar let wel, die zonden zullen samen met jou die zee overzwemmen. Ze zullen niet zijn zoals de Egyptenaren die verdronken werden, maar wanneer je door de zee waadt, zul je je zonden vinden als jachthonden die zich vastzetten op een hert en het bloed van je hart drinken.

Ja, als je in de eeuwigheid bent aangeland, zul je zien dat er niet één in de zee is verdronken, maar dat ze allemaal nog leven, dat elke zonde tot een reus is uitgegroeid, dat elke begeerte met duizend armen zwaait, dat elke arm duizend afschuwelijke vingers van vlammen draagt, en dat elke vinger een ijzeren klauw is die je ziel zal verscheuren.

O, ik waarschuw u voor deze Egyptenaren van uw zonden, want tenzij het bloed op uw deurpost en op uw bovendorpel wordt gesprenkeld en tenzij de verderfengel die zonden voor u neerstaat, zullen zij u zeker over de zee volgen.

Ik denk dat ik je daar zie! Je bent net in het midden van Jordanië. Arme ziel! De rivier zelf is werk genoeg voor een man om er doorheen te waden, want sterven is geen gemakkelijk werk. Het water stroomt in zijn lippen en kolkt in zijn keel als een draaikolk. Zie hoe hij beeft! Wit als de vloed om hem heen, beeft hij als de golven zelf.

En ah! juist wanneer hij in zijn gevallen wanhoop, schreeuwt – zie je de havikken hem voeden met zwarte vruchten van de hel? En wanneer hij het meest beeft, zie je daar dan de verzengende zwavel van de Almachtige God op zijn lichaam regenen? Juist als hij schreeuwt in de kwellingen van de dood, dan is het dat Satan van de gelegenheid gebruik maakt om in zijn gezicht te huilen en hem zijn verblindende ogen van vuur te tonen, om zijn arme ziel angst aan te jagen, erger dan de dood zelf.

Zondaar, als je sterft, denk er dan aan dat je twee doden zult moeten sterven: een dood die *we* zullen *zien*, een andere dood die we alleen kennen door het geschreeuw en gekerm en de angst die we zelfs aan deze kant van het graf kunnen horen.

Maar wat je in de volgende wereld zult ervaren, kan ik je niet voorstellen, ik kan het je niet vertellen. Die schemerige vormen van verschrikking kan ik niet voor je schilderen. Die felle vlammen van ellende kan ik nu niet beschrijven. Die trieste ellende van verlatenheid, en die vreselijke klaagzang van eeuwigheid, kan ik niet verdragen om te horen. Ik durf de sluier niet op te lichten die de vreselijke scènes verbergt, die de geesten van de goddeloze overledenen achtervolgen.

Welnu, wat moeten jullie doen om aan deze dood te ontsnappen? Wat kun je doen om gered te worden? Wel, zondaar, in de eerste plaats kun je zelf helemaal niets doen. Maar in de tweede plaats is er één - een Mens - die alles voor je kan doen. Hij is de Mens Christus Jezus. Als je in Hem gelooft, vuil als je bent, en ellendig, en verstoten, en verachtelijk, zul je nooit de tweede dood zien, maar eeuwig leven in je hebben.

En als je in deze wereld sterft, zul je in plaats van zwarte duivels die je door de rivier jagen, lieve engelen hebben die over de stroom spelen, wachtend om je naar de glorie te voeren. Je zult heldere geesten voelen die je hete voorhoofd met hun zachte vleugels uitwaaieren. Je zult liederen horen, zoet als de muziek van het paradijs, en wanneer je problemen het grootst zijn, zul je een vrede met God hebben 'die alle verstand te boven gaat'. Een 'onuitsprekelijke vreugde en vol heerlijkheid' die je in staat zal stellen om 'de dood in overwinning op te slokken'.

'Wie gelooft en zich laat dopen, zal behouden worden, en wie niet ge-

looft, zal verdoemd worden.' Arme, bevende, boetvaardige zondaar, leg je hand in de hand van Christus. Val nu op Zijn genade. 'Heden, indien gij Zijn stem wilt horen, verhardt uw hart niet.' Ik smeek u om Christus' wil, 'weest met God verzoend.' En als jullie boetvaardig zijn, moge God jullie dan geloof geven zodat jullie gelovig worden!

Wat de rest van jullie betreft, onthoud, voordat jullie gaan, dat ik jullie geen fabels heb verteld, maar de waarheid. Je kunt weggaan en zeggen: 'Er is geen hel.' Nou, stel dat die er niet is, dan zijn gelovigen net zo goed af als jij. Maar stel dat die er wel is - en dat is zeker - stel dat je erin zit, dan kun je er niet meer uit.

Moge God Zijn zegen schenken, omwille van Jezus, om velen van jullie tot gerechtigheid te brengen.

Overgenomen uit de Metropolitan Tabernacle Pulpit C.H. Spurgeon Collection.

EFFECTIEVE ROEPING

NO. 73

EEN PREEK UITGESPROKEN OP SABBATOCHTEND 30 MAART 1856 DOOR DE REV. C. H. SPURGEON BIJ NEW PARK STREET CHAPEL, SOUTHWARK

'Toen Jezus daar kwam, zag Hij op, zag Hem en zeide tot Hem: Zacheüs, haast U en kom af, want heden moet Ik in Uw huis blijven.'
Lucas 19:5

Gezien onze vaste overtuiging dat jullie over het algemeen goed onderwezen zijn in de leer van het eeuwige Evangelie, worden we er in ons gesprek met jonge bekeerlingen voortdurend aan herinnerd hoe absoluut noodzakelijk het is om onze eerdere lessen te herhalen en herhaaldelijk de leer die aan de basis liggen van onze heilige religie te bevestigen en te bewijzen.
Onze vrienden daarom, die vele jaren geleden onderwezen zijn in de grote leer van de effectieve roeping, zullen geloven dat, hoewel ik vanmorgen heel eenvoudig preek, de preek bedoeld is voor hen die jong zijn in de vreze des Heren, zodat zij dit grote uitgangspunt van God in het hart, de effectieve roeping van mensen door de Heilige Geest, beter kunnen begrijpen. Ik zal het geval van Zacheüs gebruiken als een grote illustratie van de leer van de effectieve roeping.
Je kent het verhaal nog wel. Zacheüs was nieuwsgierig om de wonderbaarlijke man Jezus Christus te zien, die de wereld op zijn kop zette en een enorme opwinding veroorzaakte in de hoofden van de mensen. We vinden nieuwsgierigheid soms verkeerd en zeggen dat het zondig is om vanuit dat motief naar het huis van God te komen. Ik ben er niet helemaal zeker van dat we zo'n bewering moeten wagen. Het motief is niet zondig, hoewel het zeker niet deugdzaam is, maar toch is vaak bewezen dat nieuwsgierigheid een van de beste bondgenoten van genade is. Zacheüs, bewogen door dit motief, wilde Christus zien, maar er waren twee obstakels in de weg.
Ten eerste was er zo'n mensenmenigte dat hij niet in de buurt van de

Heiland kon komen. En ten tweede was hij zo klein van gestalte dat hij niet over de hoofden van de mensen heen kon reiken om een glimp van Hem op te vangen. Wat deed hij? Hij deed wat de jongens deden, want de jongens van vroeger waren ongetwijfeld net als de jongens van nu en zaten in de takken van een boom om naar Jezus te kijken terwijl Hij voorbij kwam. Hoe oud hij ook is, Zacheüs springt op en gaat tussen de kinderen zitten. De jongens zijn te bang voor die strenge oude tollenaar, voor wie hun vaders zo bang waren, om hem naar beneden te duwen of hem tot last te zijn.
Zie hem daar. Met welke bezorgdheid gluurt hij naar beneden om te zien wie Christus is - want de Heiland had geen pompeus onderscheid. Geen lakei loopt voor Hem uit met een zilveren knots. Hij hield geen gouden staf in Zijn hand. Hij had geen pontificaal gewaad. In feite was Hij gewoon gekleed zoals de mensen om Hem heen. Hij had een jas als die van een gewone boer, gemaakt uit één stuk van boven naar beneden, en Zacheüs kon Hem nauwelijks onderscheiden.
Maar voordat hij Christus in het oog heeft gekregen, heeft Christus zijn blik op hem gericht en terwijl hij onder de boom staat, kijkt Hij op en zegt: ‘Zacheüs, haast u en kom naar beneden, want vandaag moet ik in uw huis blijven.’ Zacheüs komt naar beneden. Christus gaat naar zijn huis. Zacheüs wordt Christus’ volgeling en gaat het koninkrijk van de hemel binnen.

I. Ten eerste is de effectieve roeping een zeer GENADE waarheid.
Dit kun je wel raden uit het feit dat Zacheüs een figuur was van wie we zouden denken dat hij als laatste gered zou worden. Hij behoorde tot een slechte stad, Jericho, een stad die vervloekt was en niemand zou vermoeden dat iemand uit Jericho zou komen om gered te worden. Het was in de buurt van Jericho dat de man onder de dieven viel. We vertrouwen erop dat Zacheüs er niets mee te maken had, maar er zijn mensen die, terwijl ze publieke man zijn, ook dieven kunnen zijn. We kunnen net zo goed bekeerlingen verwachten uit St. Giles’s, of de laagste delen van Londen, uit de ergste en gemeenste holen van schande, als uit Jericho in die dagen.
Ah! mijn broeders, het maakt niet uit waar je vandaan komt. Je mag uit een van de smerigste straten komen, uit een van de ergste achterbuurten in Londen, maar als daadwerkelijke genade je roept, is het een daadwerkelijke genade die geen onderscheid van plaats kent. Ook Zacheüs had

een bijzonder slecht beroep en waarschijnlijk bedroog hij de mensen om zichzelf te verrijken. Inderdaad, toen Christus zijn huis binnenging, was er een universeel gemor dat Hij te gast was bij een man die een zondaar was.

Maar mijn broeders, genade kent geen onderscheid. Het is geen aanzien des persoons, maar God roept wie Hij wil, en Hij riep deze slechtste van de publieken, in de slechtste van de steden, uit de slechtste van de beroepen. Bovendien was Zacheüs iemand die de minste kans had om gered te worden, omdat hij rijk was. Het is waar, arm en rijk zijn welkom, niemand heeft het minste excuus voor wanhoop vanwege zijn toestand. Toch is het een feit dat 'niet veel grote mensen' naar het vlees, 'niet veel machtigen' geroepen zijn, maar 'God heeft de armen van deze wereld uitverkoren - rijk in geloof.' Maar genade kent hier geen onderscheid.

De *rijke* Zacheüs wordt uit de boom geroepen. Hij komt naar beneden en wordt gered. Ik vond het een van de grootste voorbeelden van Gods neerbuigendheid dat Hij op de mens kan *neerkijken*. Maar ik zal je vertellen dat er een grotere neerbuigendheid was dan dat, toen Christus *opkeek* om Zacheüs te zien. Dat God op Zijn schepselen neerkijkt, dat is barmhartigheid, maar dat Christus Zichzelf zo vernedert dat Hij moet opkijken naar een van Zijn eigen schepselen, dat is pas echt barmhartigheid.

Velen van jullie zijn in de boom van jullie eigen goede werken geklommen, en hebben zich neergezet in de takken van jullie heilige daden, en vertrouwen op de vrije wil van het arme schepsel, of rusten in een of andere wereldse stelregel. Toch kijkt Christus zelfs naar trotse zondaars op en roept hen naar beneden. 'Kom naar beneden,' zegt Hij, 'vandaag moet ik in uw huis blijven.' Als Zacheüs een nederig mens was geweest, die langs de kant van de weg of aan de voeten van Christus had gezeten, dan zouden we de barmhartigheid van Christus hebben bewonderd. Maar hier is hij opgetild, en Christus kijkt naar hem op en gebiedt hem naar beneden te komen.

II. Vervolgens was het een PERSOONLIJK gesprek.

Er zaten zowel jongens als Zacheüs in de boom, maar er was geen misverstand over de persoon die werd geroepen. Het was: '*Zacheüs,* haast je en kom naar beneden.' Er worden nog meer oproepen genoemd in de Schrift. Er wordt met name gezegd: 'Velen zijn geroepen, maar weinigen uitverkoren.' Dat is niet de effectieve oproep die de apostel bedoelde toen hij zei: 'Wie Hij geroepen heeft, heeft Hij ook gerechtvaardigd.' Dat is

een algemene roeping die veel mensen, ja alle mensen afwijzen, tenzij er de persoonlijke, bijzondere roeping volgt die ons tot christenen maakt.
U zult me kunnen bevestigen dat het een persoonlijke oproep was die u naar de Heiland bracht. Het was een preek die u het gevoel gaf dat *u* ongetwijfeld de persoon was die bedoeld werd. De tekst was misschien: 'Gij, God, ziet mij' en de predikant legde bijzondere nadruk op het woord 'mij', zodat u dacht dat Gods oog op *u* gericht was. En voordat de preek was afgelopen, dacht je dat je God de boeken zag openen om *je* te veroordelen, en je hart fluisterde: 'Kan iemand zich in geheime plaatsen verbergen, zodat Ik hem niet zie? zegt de HEERE.' Misschien zat je wel bij het raam of stond je opeengepakt in het gangpad, maar je had de plechtige overtuiging dat de preek voor *jou* was gehouden en niet voor andere mensen.
God roept Zijn volk niet in zeeën, maar in eenheden. 'Jezus zei tegen haar: *Maria*, en zij keerde zich om en zei tegen Hem: Rabboni, dat wil zeggen: Meester.' Jezus ziet Petrus en Johannes vissen bij het meer en Hij zegt tegen hen: 'Volg Mij.' Hij ziet Mattheüs zitten aan de tafel bij het tolhuis en Hij zegt tegen hem: 'Sta op en volg Mij,' en Mattheüs deed dat. Als de Heilige Geest bij een mens thuiskomt, gaat Gods pijl zijn hart binnen. Het schampt niet zijn helm of maakt een klein merkteken op zijn harnas, maar het dringt door tussen de gewrichten van het harnas en gaat het merg van de ziel binnen. Hebben jullie, lieve vrienden, die persoonlijke oproep gevoeld? Herinnert u zich nog dat een stem zei: 'Sta op, Hij roept u.'
Kun je terugkijken naar het moment waarop je zei: '*Mijn* Heere, *mijn* God', toen je wist dat de Geest met *je* streefde en je zei: 'Heere, *ik* kom tot U, want ik weet dat U *mij* roept'? Ik zou jullie allemaal kunnen roepen door de eeuwigheid heen, maar als God er één roept, zal er meer effect zijn door Zijn persoonlijke roeping van één dan mijn algemene roeping van velen.

III. Ten derde is het een HAASTIGE oproep. 'Zacheüs, *haast je.*'
Als de zondaar door de gewone bediening wordt geroepen, antwoordt hij: 'Morgen.' Hij hoort een veelzeggende preek en hij zegt: 'Ik zal me tegen die tijd tot God wenden.' De tranen rollen over zijn wangen, maar ze worden weggeveegd. Er verschijnt enige goedheid, maar net als de ochtendwolk wordt deze verdreven door de zon van de verzoeking. Hij zegt: 'Ik beloof plechtig dat ik vanaf nu een gereformeerd mens zal zijn.

Nadat ik me opnieuw heb overgegeven aan mijn lievelingszonde, zal ik mijn lusten afzweren en voor God kiezen.'
Ah! dat is slechts een oproep van een dominee en nergens goed voor. De hel, zeggen ze, is geplaveid met goede bedoelingen. Deze goede bedoelingen worden voortgebracht door algemene oproepen. De weg naar de ondergang is helemaal bedekt met takken van de bomen waarop mensen zitten, want ze trekken vaak takken van de bomen naar beneden, maar ze komen zelf niet naar beneden. Het stro dat voor de deur van een zieke wordt neergelegd, doet de wielen geruislozer rollen. Zo zijn er sommigen die hun pad bezaaien met beloften van berouw en zo gemakkelijker en geruislozer ten onder gaan.
Maar Gods oproep is geen oproep voor morgen. '*Heden*, indien gij Zijn stem hoort, verhardt uw harten niet, gelijk in de verzoeking, toen uw vaders Mij verzochtten.' Gods genade komt altijd met spoed, en als je door God getrokken wordt, zul je achter God aanrennen en niet over uitstel praten. Morgen - het staat niet in de almanak van de tijd. Morgen-het staat in Satans kalender en nergens anders.
Morgen - het is een rots die wit is van de beenderen van zeelieden die erop zijn vergaan. Het is het licht van de sloper dat op de kust schijnt en arme schepen naar de ondergang lokt. Morgen - het is de beker van de idioot waarvan hij denkt dat hij aan de voet van de regenboog ligt, maar die niemand ooit heeft gevonden. Morgen-het is het drijvende eiland van Loch Lomond, dat niemand ooit heeft gezien. Morgen is het een droom. Morgen is het een waanidee. Morgen, ja, morgen kun je je ogen opheffen in de hel, terwijl je gekweld wordt.
Je klok zegt: 'Vandaag.' Je hartslag fluistert, 'Vandaag.' Ik hoor mijn hart spreken terwijl het klopt en het zegt: 'Vandaag.' Alles roept: 'Vandaag.' En de Heilige Geest is met deze dingen verbonden en zegt: 'Heden, indien gij Zijn stem wilt horen, verhardt uw harten niet.' Zondaars, zijn jullie nu geneigd om de Heiland te zoeken? Ademt u nu een gebed uit? Zegt u: 'Nu of nooit! Ik moet nu gered worden'? Als dat zo is, dan hoop ik dat het een effectieve oproep is, want Christus zegt, als Hij een effectieve oproep geeft: 'Zacheüs, haast u.'

IV. Vervolgens is het een verootmoedigende oproep. 'Zacheüs, haast u en *kom naar beneden*.'
Vaak heeft een predikant mensen tot bekering geroepen met een oproep die hen trots heeft gemaakt, hen in hun eigen achting heeft verheven en

hen heeft doen zeggen: 'Ik kan me tot God wenden wanneer ik wil. Ik kan dat doen zonder de invloed van de Heilige Geest.' Ze zijn geroepen om *naar boven te gaan* en niet om *naar beneden te komen*. God vernedert een zondaar altijd.
Kan ik me niet herinneren dat God me zei dat ik naar beneden moest komen? Een van de eerste stappen die ik moest nemen was om van mijn goede werken af te komen. En o, wat een val was dat! Toen stond ik op mijn eigen zelfvoorziening en Christus zei: 'Kom naar beneden! Ik heb je van je goede werken naar beneden getrokken en nu zal Ik je van je zelfgenoegzaamheid naar beneden trekken.'
Nou, ik had nog een val en ik voelde me zeker dat ik de bodem had bereikt, maar Christus zei: 'Kom naar beneden!' En Hij liet me naar beneden komen tot ik op een punt viel waarvan ik voelde dat ik niet meer te redden was. 'Omlaag, meneer! Kom toch naar beneden.' En ik kwam naar beneden totdat ik elke tak van de boom van mijn hoop in wanhoop moest loslaten, en toen zei ik: 'Ik kan niets doen. Ik ben geruïneerd.'
Het water was om mijn hoofd gewikkeld en ik was afgesloten van het daglicht en ik dacht dat ik een vreemdeling was uit het koninkrijk Israël. 'Kom nog lager, meneer! U bent te trots om gered te worden.' Toen werd ik naar beneden gebracht om mijn verdorvenheid, mijn slechtheid, mijn smerigheid te zien.
'Kom naar beneden,' zegt God, als Hij wil redden. Nu, trotse zondaars, het heeft voor jullie geen nut om trots te zijn, om jezelf in de bomen te steken. Christus zal jullie naar beneden halen. O, jullie die met de adelaar op de steile rots wonen, jullie zullen van je hoogte vallen, jullie zullen vallen door genade of jullie zullen op een dag met wraak vallen. Hij 'heeft de machtigen van hun zetel nedergeworpen en de nederigen en zachtmoedigen verhoogd.'

V. Vervolgens is het een HARTELIJKE oproep. 'Vandaag moet ik in *uw huis* blijven.'
Je kunt je gemakkelijk voorstellen hoe de gezichten van de menigte veranderden! Ze dachten dat Christus de heiligste en beste van alle mensen was, en stonden klaar om Hem koning te maken. Maar Hij zegt: 'Vandaag moet Ik in uw huis blijven.' Er was een arme Jood die in het huis van Zacheüs was geweest. Hij had 'op het tapijt gelegen', zoals ze in plattelandsdorpen zeggen, als ze voor de rechter worden gebracht, en hij herinnerde zich wat voor een huis het was. Hij herinnerde zich hoe

hij daar naar binnen was gebracht en zijn voorstelling van het huis was zoiets als wat een vlieg zou hebben van een spinnenhol nadat hij een keer ontsnapt was.
Een ander was beroofd van bijna al zijn bezittingen en het idee dat hij daar naar binnen zou gaan was alsof hij in een hol van leeuwen zou lopen. 'Wat!' zeiden ze, 'gaat deze heilige man in zo'n hol als dat, waar wij arme stakkers zijn beroofd en slecht behandeld? Het was al erg genoeg dat Christus tot hem sprak in de boom, maar het idee om zijn huis binnen te gaan!' Ze mopperden allemaal over het feit dat Hij 'te gast was bij een man die een zondaar was'.
Nou, ik weet wat sommige van Zijn discipelen dachten, ze vonden het erg onvoorzichtig. Het zou Zijn karakter kunnen schaden en Hij zou de mensen kunnen beledigen. Ze dachten dat Hij deze man 's nachts had kunnen opzoeken, zoals Nicodemus, en hem een audiëntie had kunnen geven als niemand Hem zag. Maar in het openbaar zo'n man erkennen was de meest onvoorzichtige daad die Hij kon begaan.
Maar waarom deed Christus wat Hij deed? Omdat Hij Zacheüs een *hartelijke* oproep zou doen. 'Ik kom niet op uw drempel staan of door uw raam naar binnen kijken, maar Ik kom in uw huis - hetzelfde huis waar de kreten van weduwen in uw oren zijn gekomen en u ze hebt genegeerd. Ik zal in uw salon komen, waar het huilen van de wees nooit uw medelijden heeft bewogen. Ik zal daar komen, waar jij als een vraatzuchtige leeuw je prooi hebt verslonden. Ik zal daar komen, waar jij je huis zwart hebt gemaakt en het berucht hebt gemaakt. Ik zal komen in de plaats waar kreten zijn opgestegen tot in de hoge hemel, gewrongen uit de lippen van hen die jij hebt onderdrukt. Ik zal in je huis komen en je zegenen.' O, wat een genegenheid zat daarin!
Arme zondaar, mijn Meester is een zeer liefdevolle Meester. Hij zal in je huis komen. Wat voor huis heb jij? Een huis dat je ellendig hebt gemaakt met je dronkenschap - een huis dat je hebt verontreinigd met je onreinheid - een huis dat je hebt verontreinigd met je gevloek en getier - een huis waar je een slechte handel voert waar je graag vanaf zou willen? Christus zegt: 'Ik zal in uw huis komen.'
En ik ken nu enkele huizen die ooit holen van zonde waren, waar Christus elke morgen komt. De man en de vrouw, die eens konden ruziën en vechten, buigen hun knieën samen in gebed. Christus komt daar rond etenstijd, als de arbeider thuiskomt om te eten. Sommige van mijn toehoorders kunnen nauwelijks een uur naar hun maaltijden komen, maar

ze moeten het woord van gebed en het lezen van de Schrift hebben.
Christus komt naar hen toe. Waar de muren bepleisterd waren met wulps gezang en ijdele plaatjes, daar ligt op één plaats een christelijke boek, er ligt een Bijbel op de commode, en al is het maar één kamer waar ze wonen, als er een engel zou binnenkomen en God zou zeggen: 'Wat heb je in dat huis gezien?' dan zou hij zeggen: 'Ik heb goede meubels gezien, want daar ligt een Bijbel. Hier en daar een religieus boek, de smerige afbeeldingen zijn neergehaald en verbrand. Er liggen nu geen kaarten meer in de kast van de man. Christus is in zijn huis gekomen.'
Oh, wat een zegen dat we zowel onze huisgod als de Romeinen hebben! Onze God is een huisgod. Hij komt bij Zijn volk wonen. Hij houdt van de tenten van Jakob. Nu, arme schooier zondaar, jij die in het smerigste hol van Londen woont, als zo iemand hier is, dan zegt Jezus tegen jou: 'Zacheüs, haast je en kom naar beneden, want vandaag *moet Ik in jouw huis blijven*.'

VI. Nogmaals, het was niet alleen een liefdevolle oproep, maar het was een BLIJVENDE oproep. 'Vandaag moet ik in uw huis *blijven*.'
Een gewone oproep is als volgt: 'Vandaag zal ik door de ene deur uw huis binnengaan en door de andere deur weer naar buiten gaan.' De gewone roep die door het Evangelie aan alle mensen wordt gegeven is een roep die een tijd op hen inwerkt en dan is het allemaal voorbij, maar de reddende roep is een blijvende roep. Wanneer Christus spreekt, zegt Hij niet: 'Haast u, Zacheüs, en kom naar beneden, want ik kom alleen maar even kijken', maar 'Ik moet in uw huis *blijven*. Ik kom om met u te eten en te drinken. Vandaag moet ik in uw huis blijven.'
'Ah!' zegt er een, 'u kunt niet zeggen hoe vaak ik onder de indruk ben geweest, meneer. Ik heb vaak een reeks plechtige overtuigingen gehad en ik dacht dat ik echt gered was, maar het stierf allemaal weg. Zoals in een droom, wanneer iemand wakker wordt, is alles verdwenen wat hij gedroomd heeft, zo was het ook met mij.' Ach arme ziel, wanhoop niet. Voel je de pogingen van de Almachtige genade in je hart om je vandaag te bekeren? Als je dat doet, zal het een blijvende oproep zijn.
Als Jezus in jouw ziel aan het werk is, dan zal Hij in je hart komen wonen en je voor altijd aan Hem toevertrouwen. Hij zegt: 'Ik zal komen en bij je wonen, en dat voor altijd. Ik zal komen en zeggen: Hier zal Ik Mijn vaste rustplaats maken, niet meer gaan en komen; niet meer een vreemdeling of een gast, maar Meester van dit huis.'

‘Oh!’ zeg je, ‘dat is wat ik wil. Ik wil een *blijvende* roeping, iets dat zal duren. Ik wil geen godsdienst die wegspoelt, maar een godsdienst die kleurvast is.’ Welnu, dat is het soort roeping dat Christus geeft. Zijn dienaren kunnen het niet geven, maar als Christus spreekt, spreekt Hij met kracht en zegt: ‘Zacheüs, haast u en kom naar beneden, want vandaag moet ik in uw huis *blijven*.’

VII. Eén ding kan ik echter niet vergeten en dat is dat het een NOODZAKELIJKE oproep was.
Lees het nog eens. ‘Zacheüs, haast u en kom naar beneden, want vandaag *moet* Ik in uw huis blijven.’ Het was niet iets dat Hij zou kunnen doen, of niet zou kunnen doen, maar het was een noodzakelijke oproep. De redding van een zondaar is voor God net zo noodzakelijk als de vervulling van Zijn verbond dat de regen de wereld niet meer zal verdrinken. De verlossing van elk bloedgekocht kind van God is om drie redenen noodzakelijk Het is noodzakelijk omdat het Gods doel is. Het is noodzakelijk omdat het Christus’ aankoop is. Het is noodzakelijk omdat het Gods belofte is.
Het is noodzakelijk dat het kind van God gered wordt. Sommige godgeleerden denken dat het heel verkeerd is om de nadruk te leggen op het woord ‘moeten’, vooral in die passage waar gezegd wordt: ‘Hij moest nodig door Samaria gaan.’ ‘Waarom,’ zeggen ze, ‘Hij moest door Samaria gaan, omdat er geen andere weg was die Hij kon gaan, en daarom werd Hij gedwongen die weg te gaan.’ Ja, heren, antwoorden we, zonder twijfel. Maar er had ook een andere weg kunnen zijn. De Voorzienigheid maakte het zo dat Hij door Samaria moest gaan en dat Samaria in de route moest liggen die Hij had gekozen. Zodat we jullie toch hebben.
‘Hij moet door Samaria gaan.’ De Voorzienigheid leidde de mens om Samaria direct op de weg te bouwen, en genade dwong de Heiland om in die richting te gaan. Het was niet: ‘Kom naar beneden, Zacheüs, want ik *mag* in uw huis blijven,’ maar ‘Ik *moet*.’ De Heiland voelde een sterke noodzaak. Even noodzakelijk als het is dat de mens sterft, even noodzakelijk als het is dat de zon ons overdag licht geeft en de maan ons ‘s nachts, even noodzakelijk is het dat elk bloedgekocht kind van God zal worden gered. ‘Heden moet ik in Uw huis blijven.’
En o, als de Heere zover komt, dat Hij moet en Hij wil, wat is het dan met de arme zondaar! Op andere momenten vragen we ons af: ‘Zal ik Hem überhaupt binnenlaten? Er staat een vreemdeling aan de deur. Hij klopt

nu aan, Hij heeft al eerder aangeklopt, zal ik Hem binnenlaten?' Maar deze keer is het: 'Ik *moet* in uw huis blijven.' Er werd niet op de deur geklopt, maar de deur viel in atomen uiteen! en Hij liep naar binnen, 'Ik moet, ik zal, ik zal. Ik geef niets om uw bescherming van uw slechtheid, uw ongeloof. Ik moet, Ik wil. Ik moet in Uw huis blijven.'

'Ah!' zegt de een, 'ik geloof niet dat God mij ooit zover zal krijgen dat ik geloof zoals u gelooft, of dat ik een christen word.' Maar als Hij alleen maar zegt: 'Vandaag moet ik in uw huis blijven', dan zal er geen weerstand in u zijn. Er zijn sommigen onder jullie die het idee alleen al verachten om een huichelachtige Methodist te zijn: 'Wat, meneer! Denkt u dat ik ooit een van uw religieuze mensen zou worden?' Nee, mijn vriend, dat *denk* ik niet. Ik *weet* het zeker. Als God zegt: 'Ik moet', dan is daar niets tegenin te brengen. Laat Hem zeggen 'moet,' en het moet gebeuren. Ik zal je een anekdote vertellen die dit bewijst. 'Een vader stond op het punt om zijn zoon naar de universiteit te sturen, maar omdat hij wist aan welke invloed hij zou worden blootgesteld, was hij niet zonder een diepe en bezorgde bezorgdheid over het geestelijke en eeuwige welzijn van zijn lievelingskind. Uit angst dat de principes van het Christelijk geloof, die hij in zijn geest had proberen in te prenten, ruw aangevallen zouden worden, maar vertrouwend op de werkzaamheid van dat Woord dat snel en krachtig is, kocht hij, zonder dat zijn zoon het wist, een elegant exemplaar van de Bijbel en borg het op in de bodem van zijn hutkoffer.

'De jongeman begon aan zijn universitaire carrière. De beperkingen van een vrome opvoeding werden al snel verbroken en hij ging van speculatie naar twijfel, en van twijfel naar een ontkenning van de realiteit van religie. Nadat hij, naar zijn eigen inschatting, wijzer was geworden dan zijn vader, ontdekte hij op een dag, terwijl hij in zijn hutkoffer rommelde, met grote verbazing en verontwaardiging het heilige depot. Hij haalde het eruit en terwijl hij nadacht over de manier waarop hij ermee om moest gaan, besloot hij dat hij het als oud papier zou gebruiken om zijn scheermes mee af te vegen tijdens het scheren.

'Telkens als hij zich ging scheren, scheurde hij een of twee blaadjes uit het heilige boek en gebruikte het op die manier, totdat bijna de helft van het boek vernietigd was. Maar terwijl hij dit heilige boek schond, viel zijn oog af en toe op een tekst die als een pijl met een weerhaak naar zijn hart werd gedragen. Uiteindelijk hoorde hij een preek, die hem zijn eigen karakter ontdekte en zijn blootstelling aan de toorn van God, en die de indruk die hij had gekregen van het laatste gescheurde blad van het geze-

gende, maar beledigde boek in zijn geest vastzette.
'Als hij werelden tot zijn beschikking had gehad, had hij ze allemaal vrijwillig gegeven, als ze hem hadden kunnen helpen om ongedaan te maken wat hij had gedaan. Uiteindelijk vond hij vergeving aan de voet van het kruis. De gescheurde bladeren van dat heilige boek brachten genezing voor zijn ziel, want ze brachten hem tot rust in de barmhartigheid van God, die voldoende is voor de grootste der zondaren.'
Ik zeg je dat er geen verdoemde is die door de straten wandelt en de lucht bezoedelt met zijn godslasteringen, dat er geen schepsel is dat zo in de steek is gelaten dat het bijna net zo slecht is als Satan zelf, als hij een kind van het leven is, dat niet binnen het bereik van genade ligt. En als God zegt: 'Vandaag *moet* ik in uw huis blijven', dan zal Hij dat zeker doen.
Voel je, mijn geliefde toehoorder, op dit moment iets in je geest dat lijkt te zeggen dat je je lang tegen het Evangelie hebt verzet, maar dat je het vandaag niet langer kunt uithouden? Voel je dat een sterke hand je in zijn greep heeft en hoor je een stem die zegt: 'Zondaar, Ik moet bij je blijven. Je hebt Mij vaak geminacht, je hebt Mij vaak uitgelachen, je hebt vaak in het gezicht van barmhartigheid gespuwd, Mij vaak gelasterd, maar zondaar, Ik moet in jouw huis blijven. Je hebt gisteren op de deur gebonsd in het gezicht van de zendeling. Je hebt het traktaat verbrand, je hebt de dominee uitgelachen, je hebt Gods huis vervloekt, je hebt de sabbat geschonden, maar zondaar, Ik moet in jouw huis blijven en Ik zal blijven!'
'Wat, Heere!' zeg je, 'blijf in mijn huis! Het is helemaal bedekt met ongerechtigheid. Blijf in mijn huis! Er is geen stoel of tafel die niet tegen mij schreeuwt. Blijf in mijn huis! De balken en vloeren zouden allemaal opstaan en U vertellen dat ik niet waardig ben om de zoom van Uw kleed te kussen. Wat, Heere, blijf in mijn huis!' 'Ja,' zegt Hij, 'Ik *moet*. Er is een sterke noodzaak. Mijn krachtige liefde dwingt Mij, en of je Mij nu binnenlaat of niet, Ik ben vastbesloten om je gewillig te maken en je zult Mij binnenlaten.'
Verbaast dit je niet, arme bevenden, jij die dacht dat de dag van genade voorbij was en dat de klok van je ondergang je doodsklok had geluid? O, verbaast dit je niet, dat Christus je niet alleen vraagt om tot Hem te komen, maar Zichzelf uitnodigt aan jouw tafel, en wat meer is, wanneer je Hem zou willen wegsturen, vriendelijk zegt: 'Ik moet, ik zal binnenkomen.'
Denk alleen maar aan Christus die achter een zondaar aangaat, achter een zondaar aanhuilt, een zondaar smeekt om Hem te laten redden, en

dat is precies wat Jezus doet met Zijn uitverkorenen. De zondaar rent van Hem weg, maar de vrije genade achtervolgt hem en zegt: ‘Zondaar, kom tot Christus.’ En als onze harten gesloten zijn, steekt Christus Zijn hand in de deur, en als we niet opstaan, maar Hem koud afstoten, zegt Hij: ‘Ik moet, Ik zal binnenkomen.’ Hij weent over ons tot Zijn tranen ons winnen. Hij huilt ons na totdat Zijn kreten de overhand krijgen, en uiteindelijk, op Zijn eigen welbepaalde uur, gaat Hij ons hart binnen en daar woont Hij. ‘Ik moet in uw huis blijven,’ zei Jezus.

VIII. En nu, ten slotte, deze oproep was een EFFECTIEVE, want we zien de vruchten die hij voortbracht.

Open was Zacheüs’ deur, gespreid was zijn tafel, vrijgevig was zijn hart, gewassen waren zijn handen, onbelast was zijn geweten, vreugdevol was zijn ziel. ‘Hier, Heere,’ zegt hij, ‘de helft van mijn goederen geef ik aan de armen. Ik durf te zeggen dat ik hen van de helft van mijn bezit heb beroofd - en nu geef ik het terug. En als ik iemand iets ontnomen heb door een valse beschuldiging, dan zal ik het hem viervoudig teruggeven’ - weg gaat nog een deel van zijn bezit.

Ach, Zacheüs, je zult vanavond veel armer naar bed gaan dan toen je vanmorgen opstond - maar ook oneindig veel rijker - arm, heel arm aan goederen van deze wereld, vergeleken met wat je was toen je voor het eerst in die boom klom. Maar rijker - oneindig rijker - in hemelse schatten. Zondaar, we zullen weten of God je hierdoor roept - als Hij roept, zal het een effectieve oproep zijn - niet een oproep die je hoort en vervolgens vergeet, maar een die goede werken voortbrengt.

Als God je vanmorgen heeft geroepen, dan zal die dronken beker naar beneden gaan en zullen je gebeden omhoog gaan. Als God u vanmorgen heeft geroepen, zal er vandaag niet één luik in uw winkel omhoog zijn, maar *allemaal*, en u zult een bord hebben hangen: ‘Dit huis is gesloten op de sabbatdag en zal op die dag niet meer geopend worden.’

Morgen zal er zulk en zulk werelds vermaak zijn, maar als God je geroepen heeft, zul je niet gaan. En als je iemand bestolen hebt (en wie weet heb ik hier wel een dief?), als God je roept, zal er een herstel zijn van wat je gestolen hebt. Je zult alles opgeven wat je hebt, zodat je God met heel je hart zult volgen. Wij geloven niet dat een mens bekeerd is, tenzij hij de dwaling van zijn wegen afzweert, tenzij hij in de praktijk te weten komt dat Christus zelf meester is over zijn geweten en Zijn wet zijn vreugde is. ‘Zacheüs, haast u en kom naar beneden; ik moet in uw huis blijven.’ En

hij haastte zich en kwam naar beneden, en Jezus ontving hem blijmoedig. 'En Zacheüs stond op en zei tegen de Heere: Zie, Heere, de helft van mijn goederen geef ik aan de armen; en als ik iemand iets ontnomen heb door een valse beschuldiging, dan geef ik hem het viervoudige terug. En Jezus zeide tot hem: Heden is de zaligheid tot dit huis gekomen, daar hij ook een zoon van Abraham is. Want de Zoon des mensen is gekomen om te zoeken en te redden wat verloren was.'

Nu één of twee lessen. *Een les voor de hoogmoedigen*. Kom naar beneden, trots hart, kom naar beneden! Barmhartigheid gaat door dalen, maar niet naar de bergtop. Kom naar beneden, kom naar beneden, verheven geest! De verheven stad, Hij maakt haar laag tot op de grond en dan bouwt Hij haar op.

Opnieuw *een les voor jou, arme wanhopige ziel.* Ik ben blij je vanmorgen in Gods huis te zien, het is een goed teken. Het kan me niet schelen waarom je gekomen bent. Je hebt misschien gehoord dat hier een vreemd soort man preekte. Dat maakt niet uit. Jullie zijn allemaal even vreemd als hij. Het is noodzakelijk dat er vreemde mensen zijn om andere vreemde mensen te verzamelen.

Nu, ik heb hier een massa mensen, en als ik een figuur mag gebruiken, zou ik jullie moeten vergelijken met een grote hoop as, waar een paar stalen vijlsels tussen zitten. Welnu, mijn preek zal, als hij van goddelijke genade is, een soort magneet zijn. Het zal de as niet aantrekken - die blijft gewoon waar hij is - maar het zal het staalvijlsel naar buiten trekken.

Ik heb daar een Zaccheus. Er is een Maria daarboven. Een Johannes daar beneden, een Sarah, of een William, of een Thomas daar - Gods uitverkorenen - zij zijn staalvijlsel in de gemeente van as, en mijn Evangelie, het Evangelie van de gezegende God, trekt hen als een grote magneet uit de hoop. Daar komen ze, daar komen ze. Waarom? Omdat er een magnetische kracht was tussen het Evangelie en hun harten. Ach arme zondaar, kom tot Jezus, geloof Zijn liefde, vertrouw op Zijn genade. Als je een verlangen hebt om te komen, als je je een weg door de as baant om bij Christus te komen, dan is dat omdat Christus je roept.

O, jullie allemaal die weten dat jullie zondaars zijn, elke man, vrouw en kind van jullie - ja, kleine kinderen (want God heeft mij een aantal van jullie gegeven om mijn loon te zijn), voelen jullie jezelf zondaars? Geloof dan in Jezus en wordt gered. Jullie zijn hier gekomen uit nieuwsgierigheid, velen van jullie. O, dat jullie ontmoet en gered mogen worden.

Ik ben benauwd voor u, opdat u niet in het hellevuur zult zinken. O, luis-

ter naar Christus terwijl Hij tot je spreekt. Christus zegt vanmorgen: '*Kom naar beneden*. Ga naar huis en verootmoedig u voor God. Ga en belijd je ongerechtigheden die je tegen Hem hebt gezondigd. Ga naar huis en vertel Hem dat je een ellendeling bent, ongedaan gemaakt zonder Zijn soevereine genade. En kijk dan naar Hem, want wees gerust Hij heeft eerst naar jou gekeken.

Je zegt: 'Heere, oh! Ik ben gewillig genoeg om gered te worden, maar ik ben bang dat Hij niet gewillig is.' Blijf! Blijf! Niet meer van dat! Weet je dat dat deels godslastering is - niet helemaal. Als je niet onwetend was, zou ik je zeggen dat het deels godslastering is. Je kunt niet naar Christus kijken voordat Hij naar jou heeft gekeken. Als je bereid bent om gered te worden, dan heeft Hij je die wil gegeven. Geloof in de Heere Jezus Christus en laat je dopen, dan zul je gered worden. Ik vertrouw erop dat de Heilige Geest je roept.

Jongeman daarboven, jongeman in het raam, haast je! Kom naar beneden! Oude man, zittend in deze kerkbanken, kom naar beneden. Koopman in het gangpad, haast je. Matrone en jeugd, die Christus niet kennen, oh, moge Hij naar jullie kijken. Oude grootmoeder, hoor de genadige roep. En jij, jonge knaap, Christus kijkt misschien naar je - ik vertrouw erop dat Hij dat doet - en zegt tegen je: 'Haast je en kom naar beneden, want vandaag moet ik in jouw huis blijven.'

Overgenomen uit de Metropolitan Tabernacle Pulpit C.H. Spurgeon Collection.

EEN BEREIDWILLIG VOLK
EN EEN ONVERANDERLIJKE LEIDER

NO. 74

EEN PREEK
UITGESPROKEN OP SABBATOCHTEND 13 APRIL 1856
DOOR DE REV. C. H. SPURGEON
BIJ NEW PARK STREET CHAPEL, SOUTHWARK

'Uw volk zal gewillig zijn ten dage Uwer kracht,
in de schoonheden Uwer heiligheid van den schoot des morgens af;
Gij hebt de dauw Uwer jeugd.'
Psalm 110:3

Geen enkel vers in de Schrift heeft mij meer verbaasd dan dit om de betekenis en het verband te ontdekken. Als je het haastig doorleest, lijkt het op het eerste gezicht heel gemakkelijk. Maar als je er heel zorgvuldig naar kijkt, zul je merken dat je de woorden met moeite aan elkaar kunt rijgen of er een begrijpelijke betekenis aan kunt geven. Ik heb alle commentatoren opgeschreven die ik in mijn bezit heb. Ik merk dat ze allemaal een betekenis geven aan de woorden, maar geen van hen - zelfs Dr. Gill niet - geeft een samenhangende betekenis aan de hele zin. Na de oude vertalingen te hebben bekeken en alle middelen te hebben gebruikt om de betekenis te ontdekken, vond ik dat ik er net zo ver naast zat als toen ik begon.

Matthew Henry, een van de wijste commentatoren, zeker de beste voor gezinslezing, laat de passage zo lezen: 'Uw volk zal gewillig komen in de dag van Uw macht in de schoonheden van heiligheid. In de schoot van de morgen hebt Gij de dauw van Uw jeugd.' Zo legt hij het uit, hoewel hij niet zegt dat dit de juiste vertaling is.

Hij legt de laatste zin, 'Gij hebt de dauw van uw jeugd', uit als zou dit betekenen dat jonge mensen zich in hun vroege leven, vanaf de schoot van de morgen, aan Jezus Christus zouden geven. Maar dat is niet zo. Er staat een dubbele punt na het woord 'morgen' die de zin scheidt. Bovendien staat er niet: 'het volk zal gewillig zijn; gij hebt de dauw van *hun* jeugd', zoals het zou luiden als het was zoals de uitleggers het begrijpen.

Maar het zegt tegen Christus: ‘Gij hebt de dauw van uw jeugd.’ Pas toen we het verband van het vers grondig bekeken hadden en geprobeerd hadden om de reikwijdte van de Psalm te vatten, dachten we dat we de betekenis ervan gevonden hadden. En zelfs nu zullen we het aan uw oordeel overlaten om te beslissen of we al dan niet de geest van de Geest hebben gekregen, zoals we hopen.

De Psalm is een soort kroningspsalm. Christus wordt verzocht Zijn troon in te nemen. ‘Zit aan mijn rechterhand.’ De scepter wordt in Zijn hand gelegd. ‘De HEER zal de roede van uw kracht uit Sion zenden.’ En dan wordt de vraag gesteld: ‘Waar is zijn volk?’ Want een koning zou geen koning zijn zonder onderdanen. De hoogste titel van koningschap is slechts een lege titel als er geen onderdanen zijn die de volheid ervan uitmaken. Waar zal Christus dan die volheid vinden van Hem die alles in allen vervult?

De grote zorg die we hebben is niet of Christus Koning is of niet - we weten dat Hij dat is. Hij is de Heere van de schepping en van de voorzienigheid. Onze bezorgdheid betreft Zijn onderdanen. Vaak vragen we: ‘O Heere, waar zullen we Uw onderdanen vinden?’ Wanneer we tot harde harten hebben gepredikt en tot dorre beenderen hebben geprofeteerd, zegt ons ongeloof soms: ‘Waar zullen we kinderen voor Christus vinden? Waar zullen we mensen vinden die de onderdanen van Zijn rijk zullen vormen?’

Onze angsten worden allemaal tot rust gebracht door deze passage: ‘Uw volk zal gewillig zijn op de dag van Uw macht, in de schoonheden van heiligheid, vanaf de schoot van de morgen.’ En door de tweede belofte: ‘Gij hebt de dauw van uw jeugd.’ Deze gedachten zijn hier geplaatst om de bezorgdheid van Gods gelovige volk weg te nemen en om hen te laten zien hoe Christus inderdaad Koning zal zijn en nooit een gebrek zal hebben aan een menigte onderdanen.

Ten eerste is hier *een belofte met betrekking tot Zijn volk*. En ten tweede is hier een *belofte met betrekking tot Christus Zelf*, dat Hij altijd zo sterk, zo fris, zo nieuw en zo machtig als Christus zal zijn.

I. Eerst zullen we kijken naar DE BELOOFDE AAN CHRISTUS’ VOLK.

‘Uw volk zal gewillig zijn in de dag van Uw macht, in de schoonheden van heiligheid vanaf de schoot van de morgen.’ Hier is een belofte van *tijd*, ‘in de dag van Uw macht.’ Hier is een belofte van *mensen*: ‘Uw

volk.' Hier is een belofte van *gezindheid*: 'Uw volk zal gewillig zijn.' Hier is een belofte van *karakter*: 'Uw volk zal gewillig zijn in de schoonheden van heiligheid.' En hier is een *majestueuze figuur* om te laten zien op welke manier zij voortgebracht zullen worden. Met een zeer gewaagde metafoor wordt gezegd dat ze zo mysterieus tevoorschijn komen als de dauwdruppels uit de schoot van de morgen. We weten niet hoe, maar ze worden door God voortgebracht. 'Uw volk zal gewillig zijn ten dage Uwer kracht, in de schoonheden Uwer heiligheid.' In de schoot van de morgen zullen zij komen.

1. Ten eerste is hier een belofte met betrekking tot *tijd*. Christus zal Zijn volk niet elke dag verzamelen, maar op één speciale dag, de dag van *Zijn* macht. Het is niet de dag waarop de mens zichzelf de machtigste vindt dat de zielen verzameld worden, want helaas! Gods dienaren prediken soms tot hun zelfvoldaanheid hen zegt dat ze buitengewoon welsprekend en machtig zijn geweest en dat daarom de mensen gered moeten worden. Maar er is geen belofte dat we op de dag van *onze* macht ooit mensen tot Christus verzameld zullen zien worden.

Er zijn ook tijden waarin de mensen een grote kracht schijnen te hebben om God te zoeken en wanneer zij de kracht hebben om te horen, maar er is geen belofte dat juist wanneer er een opwinding heerst en wanneer er kracht in het schepsel schijnt te zijn, dat zo'n dag de dag van Gods inzameling zal zijn. Het is 'de dag van *uw* kracht' - niet van de kracht van de predikant, noch van de hoorders.

De dag van Gods kracht - wanneer is die? We nemen aan dat het *de dag* is *waarop God Zijn eigen kracht over de predikant uitstort*, zodat Gods kinderen verzameld worden door zijn prediking.

Er zijn tijden, geliefden, dat de gewijde dienaar van de levende God niets anders hoeft te doen dan zijn mond te openen en de woorden te laten stromen. Hij zal nauwelijks hoeven te blijven om na te denken, maar de gedachten zullen in zijn geest worden geïnjecteerd en terwijl hij preekt, zal hij voelen dat er een kracht bij zijn woord hoort.

Ook zijn toehoorders zullen het merken. Sommigen van hen zullen het gevoel hebben dat ze onder een voorhamer zitten die op hun hart slaat. Anderen zullen het gevoel hebben dat de waarheid hun hart binnendringt en al hun ongeloof doodt, op zo'n manier dat ze de gezegende kracht niet kunnen weerstaan.

Het gebeurt vaak dat Gods kinderen een invloed en een macht vinden die onweerstaanbaar samengaan met het Woord. Ze hebben die predikant

eerder gehoord, ze waren verrukt over hem, ze vertrouwden erop dat ze opgebouwd en geprofiteerd waren, maar op die dag was er een speciale thuiskomst, elk woord viel in goede aarde, elke slag raakte het doel, er was geen pijl die niet in het centrum van de ziel werd geschoten - er werd geen lettergreep uitgesproken die niet leek op het woord van JEHOVAH Zelf, sprekend vanaf de Sinaï of Golgotha.

Heb jij nooit zulke tijden gekend? Heb jij ze niet gevoeld toen je in het huis van God stond of zat? Ah, dat zijn tijden waarin het God behaagt om door de openbaring van Zichzelf Zijn kinderen te verlichten, Zijn volk te verzamelen en arme zondaars gewillig te maken.

Er is ook een dag van kracht *in het hart van elke zondaar.* Want, helaas, de algemene dag van kracht die zich aan onze gemeente voordoet, vergeet velen - velen over wie we moeten wenen - terwijl honderden tranen van berouw vergieten, zitten andere honderden stokstijf en onbewogen. Terwijl sommige harten opspringen van vreugde, zijn anderen gebonden in de boeien van onwetendheid en slapen de slaap des doods. Terwijl God Zijn Geest uitstort totdat sommige harten tot de rand toe gevuld zijn, klaar om te barsten, zijn er andere die droog zijn, zonder een druppel van het hemelse vocht.

Maar de dag van Gods kracht is een dag van persoonlijke kracht in onze zielen, zoals die dag van Zacheüs toen de Heere zei: 'Haast je en kom naar beneden.' Het is geen dag van menselijke argumenten, maar een dag van almachtige kracht - God die in het hart werkt. Het is geen dag van intellectuele verlichting, een dag van louter onderricht, maar een dag waarop God in het hart zal binnendringen en met een machtige hand de wil zal omdraaien zoals Hij wil - het oordeel rechtvaardig zal laten oordelen, de verbeelding zal laten denken zoals het hoort en de hele ziel naar Zichzelf zal leiden.

Heb je er nooit bij stilgestaan wat een kracht dat is die God in elk individueel hart uitoefent? Er is geen kracht zoals deze. Moet een man de machtige watervallen bevelen om te stollen en in hopen te gaan staan? Als ze hem zouden gehoorzamen, zou hij geen wonder hebben verricht dat half zo machtig is als het wonder dat God in het hart bewerkt als Hij de vloed van zonden gebiedt op te houden met stromen.

Als ik de Etna met zijn vlammen en rook zou bevelen om zijn uitbarstingen te staken, en als hij dan meteen stil zou zijn, dan had ik niet zo'n machtige daad verricht als wanneer God tot een kokende geest spreekt die vuur en rook uitzendt, en hem beveelt om te blijven. De eeuwige God

toont meer macht in het afkeren van een zondaar van zijn dwaling, dan in de schepping van een wereld of de instandhouding van een heelal. Op de dag van Gods macht, Gods volk zal gewillig zijn.

Geliefden, wij verwachten ook *een dag van macht in de komende periode van de heerschappij van Jezus Christus*. Ik neem aan dat er een tijd komt waarin de zwaksten onder ons als David zullen zijn en David als de engel des Heren. De tijd nadert dat elke arme onwetende predikant met kracht zal prediken en dat elk kind van God vervuld zal worden met de kennis van God. We hopen op een gelukkige dag waarop Christus zal komen en de kennis van de Heere zo snel zal verspreiden dat het de aarde zal bedekken zoals de wateren de zee bedekken.
We juichen onszelf vaak toe met dit onderwerp - welnu, als we nu tevergeefs werken en onze kracht voor niets uitgeven, zal dat niet altijd zo zijn. De dag zal komen waarop de frisse wind van de Geest de zeilen van de kerk zal vullen en zij snel zal voortgaan. Wanneer de zwakke hand van de predikant even machtig zal zijn als de hand van de dapperste christelijke krijger die ooit het zwaard van de Geest heeft gehanteerd. Wanneer elk woord van Christus zal zijn als uitgestorte zalf die parfum verspreidt over een zondige wereld.
Wanneer we nooit een preek zullen houden zonder effect. Wanneer de regen en de sneeuw uit de hemel niet alleen niet ledig terugkeren, maar de aarde besproeien, zodat ze, nadat ze al is opgekomen en ontluikt, vrucht zal voortbrengen tot eer van God - die vrucht is de vernietiging van afgoden en de neerwerping van alle valse godsdiensten. Gelukkige dag, die dag van macht! Christenen! Waarom bidden jullie er niet voor? Waarom vragen jullie niet dat God Zijn volk macht wil geven en dat Christus snel mag komen en Zijn volk gewillig mag vinden?
Er is echter een andere vertaling voor deze woorden. Calvijn vertaalt ze met: ‘op het moment dat hun leger zich verzamelt,’ ‘a jour des montres,’ ‘op de dag van het overzicht.’ Je zegt wel eens: ‘O, als er een grote strijd zou komen, waar zouden dan de mannen te vinden zijn om voor Christus te vechten?’ We hebben timide gelovigen horen zeggen: ‘O, ik ben bang dat als er vervolging zou komen, we maar heel weinig dapperen voor de waarheid zouden vinden - weinig predikanten zouden vrijmoedig naar voren komen om het Evangelie van Christus te verdedigen.’
Zoiets bestaat niet, gelovige! Het volk van Christus zal gewillig zijn op de dag van Gods legers. God heeft nog nooit een veldslag gehad waarin Hij

kon zeggen: 'Ik heb geen soldaten in reserve.' God heeft nog nooit een zware campagne gehad waarin Zijn legers ontoereikend waren.
Eens zei de profeet, Zacharia 1:18-21: 'Toen hief ik mijn ogen op en zag, en zie, vier horens. En ik zeide tot den engel, die met mij sprak: Wat zijn deze? En hij antwoordde mij: Dit zijn de hoornen, die Juda, Israël en Jeruzalem verstrooid hebben. En de HEERE toonde mij vier timmerlieden. Toen zeide ik: Wat zullen dezen doen? En Hij sprak, zeggende: Dit zijn de hoornen, die Juda verstrooid hebben, zodat niemand zijn hoofd ophief; maar dezen zijn gekomen om hen te verscheuren, om de hoornen der heidenen uit te werpen, die hun hoorn over het land van Juda hebben opgeheven, om het te verstrooien.'
God had genoeg mannen om de hoorns af te hakken en om Zijn huis te bouwen, het waren er vier. En Hij had de juiste soort mannen klaarstaan om Zijn werk te doen. Want er stonden 'timmerlieden' klaar. Wanneer een strijd nadert, zal God Zijn mannen vinden. Wanneer er een strijd moet beginnen, zal God de mannen vinden die dapper zijn voor de waarheid.
Wees nooit bang dat God niet voor Zijn kerk zal zorgen. 'Uw volk zal gewillig zijn op de dag van Gods strijd.' Bent u bezig met een nobele onderneming? Zeg je: 'Dit is een grootse poging om de wereld te evangeliseren, waar moeten we mensen vinden?' Het antwoord is: 'Gods volk zal gewillig zijn op de dag van Zijn legers.'

Sommige zondagsschoolleraren klagen dat ze in hun kerk niet genoeg mensen kunnen vinden om de wijk te bestrijken. Waarom niet? Omdat ze niet genoeg van Gods volk hebben, want Gods volk is gewillig op de dag van Zijn legers. We hebben geklaagd dat we geen predikanten kunnen krijgen om te evangeliseren. Waarom niet? Omdat ze niet grondig doordrenkt zijn met de Geest van de Meester, want Zijn volk zou gewillig zijn op de dag van Gods legers wanneer ze nodig zijn.
Ze hebben altijd een gewillig hart om klaar te zijn voor de strijd. Ze zeggen niet: 'Ik moet vlees en bloed raadplegen.' Nee, daar is de standaard, daar gaan Gods soldaten! Daar is de strijd, daar gaan hun zwaarden! Ze zijn meteen klaar voor de strijd. Ze zijn altijd klaar op de dag van Gods legers.
Geliefden, vrees geen strijd, vrees geen onderneming, noch denk dat het zilver en het goud ons zullen worden onthouden: 'Het zilver en het goud zijn van mij, en het vee op duizend heuvels.' Denk niet, hoe groot je idee-

en ook zijn, dat je daarin zult falen. Gods volk zal gewillig naar voren komen wanneer Hij hun hulp nodig heeft. Wij geloven vast in die waarheid. Maar we moeten wachten op Gods dag. We moeten bidden voor Gods dag. We moeten erop hopen. We moeten ervoor werken. En wanneer die komt, zal God Zijn mensen gewillig vinden, zoals het hoort.

2. Vervolgens hebben we hier de belofte van *een volk*: '*Uw volk* zal gewillig zijn ten dage van Uw macht' - niemand anders. Hier is een belofte dat Christus altijd een volk zal hebben. In de donkerste tijden heeft Christus altijd een kerk gehad. En als er donkerdere tijden zullen komen, zal Hij nog steeds Zijn kerk hebben. O Elia, je ongeloof is dwaas. Je zegt: 'Ik, alleen ik, ben alleen gelaten, en zij zoeken mijn leven.'

Neen, Elia, in die grotten van de aarde heeft God Zijn profeten, verborgen bij vijftig. Jij ook, arme ongelovige christen, soms zeg je: 'Ik, zelfs ik, ben verlaten.' O, als je ogen had om te zien, als je een beetje kon reizen, zou je hart blij zijn om te ontdekken dat God geen volk tekort komt.

Het doet mijn hart goed om te merken dat God overal familie heeft. We gaan nergens heen of we zullen echt serieuze harten vinden - mannen vol gebed. Ik zegen God dat ik over de kerk kan zeggen, waar ik ook geweest ben, al zijn het er niet veel, er zijn er een paar die zuchten en wenen over de zorgen van Israël. Er zijn uitverkoren groepen in elke kerk, door en door ernstige mannen die uitzien naar en klaar zijn om hun Meester te ontvangen, die tot God roepen dat Hij hen tijden van verkwikking wil zenden van de tegenwoordigheid des Heren. Wees niet te bedroefd. God heeft een volk en zij zijn nu bereidwillig. En wanneer de dag van Gods macht zal komen, is er geen angst over het volk.

Religie kan op een laag pitje staan, maar het is nooit zo laag geweest dat Gods schip gestrand is. Het mag dan wel zo laag staan, maar de duivel zal de rivier van Christus' kerk nooit droogvoets kunnen oversteken. Hij zal altijd een overvloed aan water vinden dat in het kanaal stroomt. God geve ons genade om uit te kijken naar Zijn volk, gelovend dat er overal zijn, want de belofte is: 'Uw volk zal gewillig zijn ten dage van Uw kracht.'

3. We komen nu bij *de beschikking*. Gods volk is een gewillig volk. Adam Clarke zegt: 'Dit vers is vreselijk verdraaid. Er wordt verondersteld dat het wijst op de onweerstaanbare werking van de genade van God op de zielen van de uitverkorenen, waardoor ze gewillig zijn om Christus als hun Verlosser te ontvangen.' Een leer die hij volledig verwerpt.

Welnu, mijn beste Adam Clarke, we zijn u zeer dankbaar voor uw op-

merking, maar tegelijkertijd denken we dat de tekst niet 'vreselijk verdraaid' is. Wij geloven dat de tekst op de juiste manier is gebruikt om aan te tonen dat God mensen gewillig maakt. Want als we onze Bijbels goed lezen, begrijpen we dat mensen van nature niet gewillig zijn, want er is een tekst waar u erg dol op bent en die volgens ons niet bij u hoort en die zegt: 'Gij wilt niet tot Mij komen, opdat gij leven moogt hebben.'
En er is nog een tekst die we jou en je broeders in gedachten willen brengen: 'Niemand kan tot Mij komen, tenzij de Vader die Mij gezonden heeft, hem trekke.' Als jullie *dat* zouden onthouden, denken we dat, ook al leert de tekst het niet, je op zijn minst wat respect voor de leer zou kunnen hebben.
Maar er staat: Gods volk *zal* gewillig zijn in de dag van Gods macht. En als we het lezen als gewone Engelse mensen, dan zien we het als een belofte dat God een volk zal voortbrengen dat gewillig genoeg zal zijn in de dag van Zijn macht, en uit het feit dat geen mens van nature gewillig is, leiden we uit deze tekst af dat er een werk van Zijn genade moet zijn dat mensen gewillig maakt in de dag van Gods macht. We weten niet of je dit een eerlijke logica vindt. Wij denken van wel. We zijn ervan beschuldigd dat we geen logica hebben en dat spijt ons niet echt, want we hebben liever wat mensen dogmatisme noemen dan logica.
Het is aan Christus om te bewijzen. Het is aan ons om te prediken. We laten het argument aan Christus over. Wij hoeven alleen maar te bevestigen wat we in Gods Woord zien. Gods volk moet een gewillig volk zijn. We kunnen zien wie de kinderen zijn door het feit dat ze gewillig zijn. Ik heb velen van jullie vaak gepredikt. Ik vertel jullie over de hel. Ik vraag jullie om ervoor te vluchten. Ik vertel jullie over Christus, ik vraag jullie om naar Hem te kijken, maar jullie zijn niet bereid om dat te doen. Wat concludeer ik daaruit? Dat de dag van Gods kracht nog niet gekomen is of dat jullie Gods volk niet zijn.
Als ik met kracht preek en het Woord met kracht uitgedeeld wordt, en ik zie u dan onbewogen en onwillig om u op Jezus Christus te werpen, wat zeg ik dan? Ik vrees dat dit niet Gods volk is, want Gods volk is gewillig op de dag van Zijn kracht, gewillig om zich te onderwerpen aan soevereine genade, om zichzelf over te geven in de handen van de Middelaar, om zich eenvoudigweg aan Zijn kruis te klampen voor verlossing.
Ik vraag opnieuw wat hen gewillig heeft gemaakt? Moet het niet iets in genade zijn geweest dat hun wil heeft gekeerd? Als de wil van de mens puur vrij is om goed of kwaad te doen, dan vraag ik jullie, mijn vrienden,

om dit te beantwoorden: als het zo is, waarom wenden jullie je dan op dit moment niet tot God zonder goddelijke hulp? Het is omdat u niet gewillig bent en er was een belofte nodig dat Gods volk gewillig zou zijn op de dag van Zijn kracht.
Ik denk dat dit woord niet alleen van toepassing is op hun bereidheid om gered te worden, maar ook op hun bereidheid om te werken nadat ze gered zijn. Heb je ooit een predikant gekend die op zondag preekte, maar die op de gebedsbijeenkomst op maandagavond leek alsof hij veel liever thuis was? En als er op donderdag een lezing was, kwam hij dan niet, de arme man, naar voren alsof hij op het punt stond een enorm zware taak uit te voeren? Wat vind je van hem?
Waarom denk je dat hij niet tot het volk van God behoort, anders zou hij wel gewillig zijn. Sommige mensen komen naar het huis van God, maar ze komen net zoals een slaaf naar zijn zweepplaats zou komen, ze vinden het niet leuk en ze zijn blij als ze weer weg kunnen. Maar wat zeggen we van Gods volk:

> ***'Op naar haar hoven met ongekende vreugden,***
> ***De heilige stammen herstellen.'***

Het zijn bereidwillige mensen. Er is een collecte. De kerk van God heeft hulp nodig. Eén man geeft zo weinig mogelijk om zijn aanzien hoog te houden. Je denkt niet dat hij de geest van een christen vertoont, want hij is niet gewillig. Maar de mensen van Christus zijn gewillig. Alles wat ze doen, doen ze gewillig, want ze worden niet gedwongen door dwang, maar door genade alleen.
Ik weet zeker dat we allemaal iets veel beter kunnen als we het vrijwillig doen dan wanneer we gedwongen worden. God houdt van de diensten van Zijn volk, omdat ze die vrijwillig doen. Vrijwilligheid is de essentie van het Evangelie. Gewillige mensen zijn degenen die God graag als Zijn dienaren heeft. Hij wil geen slaven voor Zijn troon, maar vrije mensen, die met blijdschap en vreugde gewillig moeten zijn op de dag van Zijn macht.
4. We zullen nauwelijks tijd hebben voor een bespreking van de hele tekst, maar we moeten in het kort zowel het *karakter* van dit volk als hun gezindheid opmerken. 'Uw volk zal gewillig zijn ten dage van Uw macht.' 'Zij zullen gewillig zijn in de schoonheden van heiligheid.' Dit is hoe zij gekleed zullen zijn - niet slechts in heiligheid, maar in de schoonheden van heiligheid, want heiligheid heeft haar schoonheden, haar edelstenen,

haar parels, en wat zijn deze? Ze zullen bekleed zijn met de schoonheden van de heiligheid van toegerekende gerechtigheid en van toegereikte genade. Gods volk is in zichzelf een misvormd volk, vandaar dat hun schoonheid hen gegeven moet worden. De standaard van schoonheid is heiligheid.

Als een engel uit de hemel zou neerdalen en het mooiste schepsel dat hij kon vinden naar God zou brengen, dan zou hij niet de rozen van de aarde plukken, hij zou haar lelies niet verzamelen, maar hij zou het mooie karakter van een kind van God naar de hemel brengen. Waar hij een zelfverloochenende held vond, waar hij een onzelfzuchtige christen ontdekte - een vurige discipel, zou de engel hem opnemen, terwijl hij uitriep: ‘Grote God, hier is schoonheid. Neem het, dit is *Uw* schoonheid.’

We lopen langs en bewonderen standbeelden en dergelijke dingen en we zeggen: ‘Hier is schoonheid,’ maar de christen heeft de ware schoonheid op zich - de schoonheden van heiligheid. O, jullie jong, jullie vrolijk, jullie trots, jullie vragen om schoonheid, maar weten jullie dat alle schoonheden van deze aarde jullie geen goed kunnen doen, want jullie moeten sterven en een lijkwade dragen?

> ***‘De tijd zal je van je bloei beroven,***
> ***de dood zal je naar het graf slepen.’***

Maar als gij de schoonheden van heiligheid bezit, zullen ze toenemen en steeds mooier worden, en onder de schone engelen zult gij, even mooi als zij, getooid staan in de gerechtigheid van uw Heiland. ‘Uw volk zal gewillig zijn’ om naar voren te komen en het zal het juiste soort volk zijn. Ze zullen een heilig volk zijn, gehuld in alle ‘schoonheden van heiligheid’.

5. Nu staat hier een gewaagde metafoor die we in de laatste plaats moeten uitleggen. De tekst zegt: ‘Uw volk zal gewillig zijn ten dage Uwer kracht in de schoonheden Uwer heiligheid.’ Nu begrijp je dat, maar wat betekenen de volgende woorden, ‘Vanaf de schoot van de morgen?’ ‘Wel, vanaf de vroegste periodes van hun leven,’ zeggen de commentatoren, ‘zal Gods volk gewillig zijn.’ Nee, dat betekent het niet.

Dit is een gedurfde en briljante figuur. Er wordt gevraagd: waar moeten ze vandaan komen? Hoe moeten Gods mensen gebracht worden? Met welke middelen? Hoe moet het gedaan worden? Het eenvoudige antwoord is dit: Heb je ooit de dauwdruppels op de aarde zien glinsteren, en

heb je je nooit afgevraagd: ‘Waar komen die vandaan? Hoe kwamen ze hier zo oneindig in aantal, zo rijkelijk overal verspreid, zo zuiver en schitterend?’ De natuur fluisterde het antwoord: ‘Ze kwamen uit de schoot van de morgen.’ Zo zal Gods volk voortkomen, zo geruisloos, zo mysterieus, zo goddelijk, alsof ze ‘uit de schoot van de morgen’ kwamen, zoals de dauwdruppels.

De filosofie heeft zich ingespannen om de oorsprong van de dauw te achterhalen en heeft het misschien al geraden. Maar voor de oosterlingen was een van de grootste raadsels: uit wiens schoot kwam de dauw? Wie is de moeder van deze parelachtige druppels? Nu, zo zal Gods volk *op mysterieuze wijze* komen. De omstander zal zeggen: ‘Er was niets in de prediking van die man. Ik dacht dat ik een redenaar zou horen. Deze man is het middel tot redding gemaakt voor duizenden en ik dacht dat ik een welsprekend man zou horen, maar ik heb heel veel predikers gehoord die veel intelligenter en intellectueler waren dan hij, hoe zijn deze zielen bekeerd?’ Wel, ze zijn op mysterieuze wijze uit de ‘schoot van de morgen’ gekomen.

En de dauwdruppels, wie heeft die gemaakt? Staan koningen en prinsen op en houden hun scepters vast en laten de wolken tranen vergieten, of brengen ze hen aan het huilen door op de trommel te slaan? Trekken legers ten strijde om de hemel te dwingen zijn schatten af te staan en zijn diamanten rijkelijk te verstrooien? Nee, God spreekt. Hij fluistert in de oren van de natuur en zij huilt van vreugde om het blijde nieuws dat de morgen aanbreekt.

God doet het, er is geen schijnbare tussenkomst, geen donder, geen bliksem, God heeft het gedaan. Dat is hoe Gods volk gered zal worden. Ze komen voort uit de ‘schoot van de morgen’ *goddelijk* geroepen, goddelijk gebracht, goddelijk gezegend, goddelijk genummerd, goddelijk verspreid over het hele oppervlak van de wereld, goddelijk verfrissend voor de wereld, ze komen voort uit de ‘schoot van de morgen’.

Misschien heb je ‘s ochtends gemerkt *hoeveel* dauwdruppels er zijn en heb je gevraagd: ‘Waar komt zo’n grote hoeveelheid vandaan?’ Wij antwoorden: de baarmoeder van de natuur is in staat tot tienduizend geboorten tegelijk. Dus, ‘uit de schoot van de morgen’ zullen Gods kinderen komen. Geen strijd, geen pijn, geen kreet, geen kwelling wordt gehoord, alles is geheim. Maar ze zullen vers komen ‘uit de schoot van de morgen’. Het beeld is zo mooi dat woorden het niet kunnen uitleggen. Je hoeft alleen maar op een vroege morgen te gaan staan als de zon zijn lichtstralen

naar de hemel begint te schieten, en naar de velden te kijken die allemaal glinsteren van de dauw, en te zeggen: ‘Waar komen al deze vandaan?’ Het antwoord is dat ze ‘uit de schoot van de morgen’ kwamen.
Dus als je merkt dat massa’s gered worden, en je ziet ze zo mysterieus, zo zacht, zo goddelijk, en toch zo talrijk komen, dan kun je ze alleen maar vergelijken met de dauw van de morgen. Je zegt: ‘Waar komen deze vandaan?’ En het antwoord is: ze zijn gekomen ‘uit de schoot van de morgen.’

II. Het tweede deel van de tekst is het mooiste en we moeten er even bij stilstaan.
Er was een belofte gedaan aan Christus over Zijn volk en dat stelt onze angsten met betrekking tot de kerk gerust. Nu is hier EEN ANDERE BELOFTE AAN CHRISTUS gedaan: ‘Gij hebt de dauw van uw jeugd.’ Gelovige, dit is de grote bron van evangeliesucces, dat Christus de dauw van Zijn jeugd heeft. Jezus Christus *persoonlijk heeft* de dauw van Zijn jeugd. Bepaalde leiders hebben in hun jonge dagen hun troepen naar de strijd geleid en door de luidheid van hun stem en de kracht van hun lichaam hebben ze hun mannen met moed geïnspireerd.
Maar de oude krijger heeft grijs haar. Hij begint af te takelen en kan niet langer mannen naar de strijd leiden. Zo is het niet met Jezus Christus. Hij heeft nog de dauw van Zijn jeugd. Dezelfde Christus die Zijn troepen in Zijn vroege jeugd ten strijde leidde, leidt hen nu. De arm die de zondaar met Zijn Woord sloeg, slaat nu. Hij is nog net zo onverzwakt als voorheen. Het oog dat naar Zijn vrienden keek met blijdschap en naar Zijn vijanden met een blik die het meest streng en hoog was, datzelfde oog kijkt nu naar ons, onverlicht, zoals dat van Mozes. Hij heeft de dauw van Zijn jeugd.
O, het verrukt ons te bedenken dat Christus in Zijn jeugd ‘God over allen, gezegend in eeuwigheid’ was, vervuld van Almachtige kracht, en dat Hij dat nu nog steeds is. Hij is geen oude Christus - een versleten Christus, maar nog steeds onze leider. Hij is zo jong als altijd. Hij heeft dezelfde dauw, dezelfde frisheid. Je hoort het van een predikant zeggen: ‘In zijn jongere dagen was er veel frisheid over hem, maar hij wordt oud en begint zichzelf te herhalen.’ Zo is het nooit met Christus. Hij heeft altijd de dauw van Zijn jeugd. Hij die ‘sprak als nooit tevoren’ zal, wanneer Hij weer komt spreken, precies zo spreken als Hij eerder deed. Hij heeft de dauw van Zijn jeugd persoonlijk.

Dus ook *doctrinair* heeft Christus de dauw van Zijn jeugd. Gewoonlijk is een religie, wanneer ze begint, heel welvarend, maar daarna raakt ze in verval. Kijk naar de godsdienst van Mohammed. Honderd jaar of langer dreigde het koninkrijken te ondermijnen en de hele wereld omver te werpen, maar waar zijn de messen die toen flitsten? Waar zijn nu de gewillige handen die de vijanden van Mohammed neersloegen? Waarom, zijn religie is een oud versleten ding geworden. Niemand geeft er nog om. En de Turk, zittend op zijn divan, met zijn benen over elkaar, zijn pijp rokend, is het beste beeld van de Mohammedaanse religie - oud, zwak, uitgeblust.
Maar de christelijke godsdienst is nog net zo vers als toen hij uit de wieg van Jeruzalem kwam. Het is net zo gezond en krachtig als toen Paulus het predikte in Athene of Petrus in Jeruzalem. Het is geen oude godsdienst. Niet één deeltje ervan is oud geworden, hoewel er honderden jaren voorbij zijn gegaan. Hoeveel godsdiensten zijn er niet gestorven sinds het begin van Christus! Hoeveel zijn er niet opgestaan, als paddenstoelen in de nacht! Maar is de godsdienst van Christus niet net zo nieuw als hij ooit was?
Ik vraag jullie, jullie oude grijze hoofden, jullie hebben jullie Meester gekend in jullie jeugd, en jullie vonden Zijn godsdienst zoet en kostbaar, vinden jullie het nu nutteloos? Vinden jullie nu dat Christus niet de dauw van de jeugd op zich heeft? Nee, je kunt zeggen: 'Lieve Jezus, op de dag dat ik voor het eerst Uw hand aanraakte, op de dag van mijn verloving, vond ik U heel lieflijk. En U bent niet als een aardse vriend, U bent niet oud geworden. U bent zo jong als altijd. Uw voorhoofd heeft geen groeven. Uw ogen zijn niet zwak. Uw haar is nog steeds zwart als de raaf, niet wit van ouderdom. U bent nog steeds onbewogen, onveranderd, ondanks alle jaren dat ik U heb gekend.'
Welnu, geliefden, zien jullie wat een aanmoediging dit voor ons is in de verspreiding van het koninkrijk van onze Meester, dat we geen oud ding prediken dat verouderd is, maar een godsdienst die de dauw van haar jeugd erop heeft? Dezelfde religie die met Pinksteren drieduizend mensen kon redden, kan dat nu ook. Ik predik een oude leer, maar het is net zo nieuw als toen het voor het eerst uit de hemelse munt kwam. Het beeld en het opschrift zijn even helder en het metaal is even helder en onberispelijk als altijd.
Ik heb een oud zwaard, maar het is niet roestig, al heeft het menig Rachab gehakt en gesneden, toch heeft het geen enkel teken van zwakheid op

zich - het is net zo nieuw als toen het voor het eerst gesmeed werd op het aambeeld van wijsheid. Het Evangelie heeft nu dezelfde geest die het had toen het nog een jong Evangelie was. Zoals Petrus opstond om te prediken, toen, zo mag Petrus nu, en God zal hun dezelfde kracht geven. Zoals Paulus toen predikte, zo zal Paulus nu prediken. Zoals Timoteüs het Woord van de Heere onderhield, zo zal Timoteüs dat nu doen, en dezelfde Heilige Geest zal het bijwonen.

Ik ben bang dat de mensen van Christus deze zin niet geloven - dat Christus de dauw van Zijn jeugd heeft. Zij hebben het idee dat de tijden van grote opwekkingen voorbij zijn. En de vaderen, vragen ze, waar zijn die? We zijn geneigd om uit te roepen: 'De paarden van Israël en hun wagens.' Niemand zal ooit nog de mantel van Elia dragen, we zullen nooit meer grote en wonderbaarlijke daden zien. O dwaas ongeloof! Christus heeft nog steeds de dauw van Zijn jeugd. Hij heeft nu evenveel van de Heilige Geest als eerst, want Hij heeft die zonder maat. En hoewel Hij het aan duizenden heeft uitgedeeld, zal Hij het nog steeds uitdelen.

Maar de vraag wordt gesteld: 'Hoe komt het dat mensen in deze tijd moe worden van het Evangelie, als het de dauw van zijn jeugd heeft?' Wel, geliefden, het is omdat het Evangelie helemaal niet tot hen komt in de vorm van dauw. Horen we niet vaak een Evangelie dat helemaal droog is en zonder merg, als een hoop beenderen waaruit het merg gekookt is? Deze botten zijn heel mooi voor jullie filosofische godgeleerden, die graag oudheden bestuderen en ontdekken aan welk onrein dier dit of dat bot toebehoort, maar Gods kinderen hebben er helemaal niets aan, want er zit geen voedsel op de botten. We hebben een evangelie nodig dat bedekt is met bescherming, vol van smaak, en als Gods mensen dat hebben, worden ze het nooit beu, ze vinden er een dauw en een frisheid in die blijvend zijn.

Als Christus de dauw van zijn jeugd om zich heen heeft, hoe ernstig moeten wij, zijn dienaren, dan zijn woord verkondigen. Er gaat niets boven een sterk geloof om een man machtig te laten prediken. Als ik denk dat ik een wankel oud Evangelie verkondig, kan ik het niet met ijver verkondigen. Maar als ik denk dat ik een sterk, robuust Evangelie predik, waarvan het geraamte niet geschokt is en waarvan de kracht even groot is als altijd, hoe sterk zou ik het dan moeten prediken?

Ach, gezegend zij God, er zijn een paar harten zo heet als altijd, een paar zielen zo standvastig in de zaak van hun Meester als ooit de harten van de apostelen waren. Er zijn nog een paar goede mannen en waarachti-

gen, die zich rond het kruis scharen. Net als Davids mannen in de grot Adullam, zijn er enkele machtigen die zich achter de standaard scharen. Hij is niet verlaten zonder Zijn getuigen, Hij heeft nog steeds de dauw van Zijn jeugd, en de dag kan komen dat degenen die nu verborgen zijn in de duisternis, als dauw voor de zonneschijn naar buiten zullen komen, glinsterend op elke struik, elke boom versierend, elk dorp verlichtend, elke weide juichend, de kleine heuvels zingend van vreugde.
Ga, Christen, en breng dit in gebedsvorm. Bid tot Christus dat Zijn volk gewillig mag zijn op de dag van Zijn kracht en dat Hij altijd de dauw van Zijn jeugd wil behouden.

> ***'Rijd voort, lieve prins, triomfantelijk,***
> ***en laat de wereld gehoorzamen.'***

Ga verder en bewijs dat U dezelfde bent als altijd, de gezegende God, 'God over allen, gezegend tot in eeuwigheid.' Sta op, Christen, sta op! Vecht voor je jonge Monarch! Sta op, krijgers! Laat jullie zwaarden flitsen uit hun scheden! Vecht voor jullie koning! Omhoog! Omhoog! Want het oude vaandel is ook een nieuw vaandel. Christus is nog vers en nog jong. Laat het enthousiasme van uw jeugd u omgorden!
Nogmaals, sta op, jullie oude christenen, en laat jullie jonge dagen weer aanbreken, want als Christus de dauw van zijn jeugd om zich heen heeft, dan is het gepast dat jullie Hem met jeugdige kracht dienen. Sta op! Kom nu uit je slaap, geef Hem een nieuwe jeugd en streef ernaar om net zo serieus en ijverig voor Zijn zaak te zijn als op de eerste dag dat je Hem ooit gekend hebt.
O, moge God vele zondaars gewillig maken! Moge Hij velen aan Zijn voeten brengen, want Hij heeft beloofd dat zij gewillig zullen zijn in de dag van Zijn kracht.

Overgenomen uit de Metropolitan Tabernacle Pulpit C.H. Spurgeon Collection.

LAATSTE VOLHARDING

NO. 75

EEN PREEK UITGESPROKEN OP SABBATMORGEN
20 APRIL 1856
DOOR DE REV. C. H. SPURGEON
BIJ NEW PARK STREET CHAPEL, SOUTHWARK

'Want het is onmogelijk, dat zij, die eenmaal verlicht zijn geweest, en de hemelse gave gesmaakt hebben, en de Heilige Geest deelachtig geworden zijn, en het goede woord Gods en de krachten der toekomende wereld geproefd hebben, als zij afvallen, zich weder tot bekering vernieuwen; want zij hebben Gods Zoon voor zichzelf gekruisigd, en Hem openlijk te schande gemaakt.'
Hebreeën 6:4-6

Er zijn een aantal plekken in Europa waar vaak oorlog wordt gevoerd, zoals het koninkrijk België, dat het slagveld van Europa zou kunnen worden genoemd. Over heel Europa heeft oorlog gewoed, maar op sommige ongelukkige plekken is slag na slag geleverd. Zo is er nauwelijks een passage in de Schrift die niet is betwist tussen de vijanden van de waarheid en de verdedigers ervan.

Maar deze passage is, samen met een of twee andere, het speciale onderwerp van aanvallen geweest. Dit is een van de teksten die onder de voeten van de controverse zijn gelopen. En er zijn meningen over, zo tegengesteld als de polen, sommigen beweren dat het één ding betekent en anderen verklaren dat het iets anders betekent. Wij denken dat sommigen van hen de waarheid enigszins benaderen, maar anderen dwalen hopeloos af van de gedachten van de Geest.

We komen bij deze passage met de intentie om het te lezen met de eenvoud van een kind en wat we er ook in vinden om het te verklaren. En als het niet lijkt overeen te komen met iets wat we tot nu toe hebben aangehangen, zijn we bereid om elke eigen leer weg te gooien in plaats van één passage uit de Schrift.

Als we kijken naar de reikwijdte van de hele passage, lijkt het ons dat de apostel de discipelen verder wilde duwen. Er is een neiging in de menselijke geest om niet verder te gaan dan het hemelse doel. Zodra we ooit de

eerste beginselen van religie hebben bereikt, de doop hebben doorstaan en de opstanding van de doden begrijpen, is er een neiging in ons om stil te zitten, om te zeggen: 'Ik ben overgegaan van de dood naar het leven. Hier kan ik mijn plaats innemen en rusten,' terwijl het christelijke leven niet bedoeld was om stil te zitten, maar om een race te zijn, een voortdurende beweging.

Daarom probeert de apostel de discipelen aan te sporen om de hemelse wedloop met ijver te lopen, met het oog op Jezus. Hij vertelt hen dat het niet genoeg is om op een bepaalde dag door een heerlijke verandering te zijn gegaan - om op een bepaald moment een wonderlijke werking van de Geest te hebben ervaren - maar hij leert hen dat het absoluut noodzakelijk is dat zij hun hele leven de Geest hebben - dat zij, zolang zij leven, vooruitgaan in de waarheid van God.

Om hen te laten volharden, indien mogelijk, laat hij hen zien dat als ze dat niet doen, ze zeer zeker verloren moeten gaan, want er is geen andere redding dan die God al aan hen heeft geschonken, en als dat hen niet bewaart, vooruitdraagt en vlekkeloos voor God stelt, kan er geen andere zijn. Want het is onmogelijk, zegt hij, als je eenmaal verlicht bent en dan wegvalt, dat je ooit weer vernieuwd wordt tot bekering.

We zullen deze ochtend één of twee vragen beantwoorden. De eerste vraag zal zijn: *Wie zijn de mensen over wie hier gesproken wordt*? Zijn het ware christenen of niet? Ten tweede: *Wat wordt bedoeld met afvallen*? En ten derde: *Wat wordt bedoeld met de bewering dat het onmogelijk is om hen te vernieuwen tot bekering?*

I. Eerst beantwoorden we de vraag: WIE ZIJN DE MENSEN WAAROVER WE HIER SPREKEN?

Als je Dr. Gill, Dr. Owen en bijna alle vooraanstaande calvinistische schrijvers leest, dan beweren zij allemaal dat deze personen geen christenen zijn. Ze zeggen dat hier genoeg wordt gezegd om een man weer te geven die uiterlijk een christen is, maar niet genoeg om het portret van een ware gelovige te geven.

Welnu, het lijkt me dat ze dit niet zouden hebben gezegd als ze geen leer hadden om hoog te houden, want een kind dat deze passage leest, zou zeggen dat *de personen die hiermee worden bedoeld wel christenen moeten zijn.* Als de Heilige Geest bedoelde om christenen te beschrijven, zie ik niet in dat Hij explicietere termen had kunnen gebruiken dan hier staan.

Hoe kan van iemand gezegd worden dat hij verlicht is, de hemelse gave

proeft en deel heeft aan de Heilige Geest, zonder een kind van God te zijn? Met alle respect voor deze geleerden, en ik bewonder en houd van ze allemaal, denk ik nederig dat ze hun oordeel een beetje verdraaid hebben toen ze dat zeiden. En ik denk dat ik kan aantonen dat hier alleen ware gelovigen worden beschreven.
Ten eerste wordt er over hen gesproken als zijnde *eens verlicht*. Dit verwijst naar de verlichtende invloed van Gods Geest, die in de ziel wordt uitgestort op het moment van overtuiging, wanneer de mens verlicht wordt met betrekking tot zijn geestelijke staat, getoond wordt hoe slecht en bitter het is om tegen God te zondigen, laat voelen hoe volkomen machteloos hij is om op te staan uit het graf van zijn verdorvenheid, en verder verlicht wordt om te zien dat 'uit de daden der wet zal geen levend vlees gerechtvaardigd worden' en om Christus aan het kruis te zien als de enige hoop van de zondaar.
Het eerste werk van genade is het verlichten van de ziel. Van nature zijn we volledig duister. De Geest werpt, als een lamp, licht in het duistere hart, onthult zijn corruptie, toont zijn trieste staat van ellende en onthult te zijner tijd ook Jezus Christus, zodat we in Zijn licht licht kunnen zien. Ik kan een mens alleen als echt verlicht beschouwen als hij een kind van God is. Wijst de term niet op een persoon die van God geleerd is? Het is niet de hele christelijke ervaring, maar is het niet een deel?
Nadat Hij ons verlicht heeft, zoals de tekst zegt, is het volgende dat God ons schenkt *een voorsmaak van de hemelse gave*, waarmee we bedoelen de *hemelse gave van verlossing*, inclusief de vergeving van zonde, rechtvaardiging door de toegerekende gerechtigheid van Jezus Christus, wedergeboorte door de Heilige Geest, en al die gaven en genaden waarin de vroegere dageraad van geestelijk leven verlossing brengt.
Alle ware gelovigen hebben van het hemelse geschenk geproefd. Het is niet genoeg voor een mens om verlicht te zijn - het licht kan op zijn oogballen schijnen en toch kan hij sterven. Hij moet proeven en zien dat de Heere goed is. Het is niet genoeg om te zien dat ik verdorven ben, ik moet *proeven* dat Christus in staat is om mijn verdorvenheid weg te nemen. Het is niet genoeg voor mij om te weten dat Hij de enige Redder is, ik moet proeven van Zijn vlees en van Zijn bloed en een vitale vereniging met Hem hebben.
Wij denken dat wanneer een mens verlicht is en een ervaring van genade heeft gehad, hij een christen is, en wat die grote godgeleerden ook mogen beweren, we kunnen niet denken dat de Heilige Geest een onherboren

mens zou beschrijven als zijnde verlicht en als zijnde gesmaakt hebbende van de hemelse gave. Nee, mijn broeders, als ik geproefd heb van de hemelse gave, dan is die hemelse gave van mij. Als ik ooit zo'n korte ervaring van de liefde van mijn Heiland heb gehad, dan ben ik een van de Zijne. Als Hij me in de groene weiden heeft gebracht en me heeft laten proeven van de stille wateren en het malse gras, dan hoef ik niet bang te zijn of ik echt een kind van God ben.

Dan geeft de apostel een verdere beschrijving, een hogere staat van genade - heiliging *door deelname aan de Heilige Geest.* Het is een bijzonder voorrecht voor gelovigen om, na hun eerste proeving van de hemelse gave, deelgenoten gemaakt te worden van de Heilige Geest. Hij is een inwonende Geest. Hij woont in de harten, zielen en gedachten van mensen. Hij maakt dit sterfelijke vlees tot Zijn huis. Hij maakt onze ziel tot Zijn paleis en daar rust Hij.

En we beweren (en we denken, op gezag van de Schrift) dat niemand een deelgenoot van de Heilige Geest kan zijn en toch onherboren. Waar de Heilige Geest woont, moet leven zijn, en als ik deel heb aan de Heilige Geest en gemeenschap met Hem, dan mag ik er zeker van zijn dat mijn verlossing is gekocht door het bloed van de Heiland.

Je hoeft niet bang te zijn, geliefden, als je de Heilige Geest hebt, heb je datgene wat je verlossing verzekert. Als jij, door een innerlijke gemeenschap, deel kunt hebben aan Zijn Geest, en als door een voortdurende inwoning de Heilige Geest in je rust, ben je niet alleen een christen, maar ben je ook tot een zekere volwassenheid in en door genade gekomen.

Je bent verder gegaan dan louter verlichting, je bent voorbij de naakte smaak - je hebt een werkelijke gemeenschap bereikt en deel gekregen aan de Heilige Geest.

Opdat er echter geen misverstand over zou bestaan dat de personen kinderen van God zijn, gaat de apostel naar een verder stadium van genade. Zij 'hebben *het goede woord van God geproefd.*' Nu durf ik te zeggen dat er hier enkele goede christelijke mensen zijn die het hemelse geschenk hebben geproefd, maar die nooit 'het goede woord van God hebben geproefd'.

Ik bedoel daarmee dat ze echt bekeerd zijn, het hemelse geschenk geproefd hebben, maar niet zo sterk in genade gegroeid zijn dat ze de zoetheid, de rijkdom en de vettigheid kennen van het Woord dat hen redt. Ze zijn gered door het Woord, maar ze zijn er nog niet toe gekomen om het Woord te beseffen, lief te hebben en zich ermee te voeden zoals vele an-

deren hebben gedaan. Het is één ding voor God om een werk van genade in de ziel te werken, het is iets heel anders voor God om ons dat werk te laten zien. Het is één ding voor het Woord om in ons te werken - het is iets anders voor ons om echt en gewoonlijk van dat Woord te genieten, het te proeven en ons erin te verblijden.

Sommige van mijn toehoorders zijn ware christenen, maar ze zijn nog niet zover dat ze van uitverkiezing kunnen houden en het kunnen opzuigen als een zoete hap, waarin ze de grote leerstellingen van genade kunnen opnemen en zich ermee kunnen voeden. Maar deze mensen wel. Zij hadden het goede Woord van God geproefd en de goede gave ontvangen. Ze hadden zo'n staat bereikt dat ze het Woord hadden liefgehad, ervan hadden geproefd en ervan hadden gesmuld. Het was de man van hun rechterhand. Ze vonden het zoeter dan honing - ja, zoeter dan honingzeem. Ze hadden 'het goede woord van God geproefd'. Ik zeg nogmaals: als deze mensen niet gelovig zijn, wie dan wel?

En ze waren nog verder gegaan. Zij hadden het toppunt van vroomheid bereikt. Zij hadden '*de krachten van de toekomende wereld*' ontvangen. Geen wonderbaarlijke gaven, die ons in deze dagen ontzegd worden, maar al die krachten waarmee de Heilige Geest een christen begiftigt. En welke zijn dat? Wel, er is de kracht van het geloof, die zelfs de hemelen zelf beveelt om te regenen, en zij regenen, of de wolken van de hemel tegenhoudt, zodat zij niet regenen.

Er is de kracht van het gebed, die een ladder legt tussen de aarde en de hemel en engelen op en neer laat lopen om onze wensen aan God over te brengen en zegeningen van boven naar beneden te brengen. Er is de kracht waarmee God Zijn dienaar omringt als hij spreekt door inspiratie, die hem in staat stelt anderen te onderwijzen en hen tot Jezus te leiden.

En welke andere kracht er ook mag zijn - de kracht om gemeenschap met God te hebben of de kracht om geduldig op de Mensenzoon te wachten - deze individuen bezaten ze. Zij waren niet slechts kinderen, maar zij waren mensen. Ze waren niet alleen levend, maar ze waren toegerust met kracht. Het waren mannen met stevige spieren en sterke botten. Ze waren reuzen in genade geworden en hadden niet alleen het licht, maar ook de kracht van de komende wereld ontvangen.

Wat ook de betekenis van de tekst moge zijn, wij zeggen dat deze, zonder twijfel, niemand anders dan ware en echte christenen moeten zijn geweest.

II. En nu beantwoorden we de tweede vraag: WAT WORDT BEDOELD MET AFVALLEN?

We moeten onze vrienden eraan herinneren dat er *een groot onderscheid is tussen wegvallen en vallen.* Er wordt nergens in de Schrift gezegd dat als een mens valt, hij niet vernieuwd kan worden. Integendeel: 'De rechtvaardige valt zevenmaal, maar hij staat weer op.' En hoe vaak het kind van God ook valt, de Heere houdt de rechtvaardige nog steeds vast.

Ja, als onze beenderen gebroken zijn, bindt Hij onze beenderen weer aan elkaar en zet Hij ons weer op een rots. Hij zegt: 'Keer terug, gij kinderen der mensen, die achterblijven, want Ik ben met u getrouwd.' En als de Christen ooit zover afglijdt, dan nog roept de Almachtige Barmhartigheid: 'Keer terug, keer terug, keer terug en zoek het hart van een gewonde Vader.' Hij roept Zijn kinderen nog steeds terug. Vallen is niet wegvallen. Laat me het verschil uitleggen. Want een man die valt kan zich net zo gedragen als een man die wegvalt, en toch is er een groot onderscheid tussen die twee. Ik kan geen betere illustratie gebruiken dan het onderscheid tussen flauwvallen en sterven. Daar ligt een jong schepsel, ze kan nauwelijks ademen, ze kan zelf haar hand niet opheffen, en als ze door iemand anders wordt opgetild, valt ze. Ze is koud en stijf, ze is flauw, maar *niet* dood.

Er is een ander, net zo koud en stijf als zij, maar er is dit verschil: zij *is* dood. De christen kan vallen en kan ook flauwvallen, en sommigen kunnen hem oprapen en zeggen dat hij dood is, maar dat is hij niet. Als hij valt, zal God hem weer oprichten, maar als hij wegvalt, kan God zelf hem niet redden. Want het is onmogelijk, als de rechtvaardigen *wegvallen* 'hen te vernieuwen tot bekering.'

Bovendien *is wegvallen niet zondigen*, onder een tijdelijke verrassing en verleiding. Abraham gaat naar Egypte. Hij is bang dat zijn vrouw van hem zal worden weggenomen en hij zegt: 'Zij is mijn zuster.' Dat was een zonde onder een tijdelijke verrassing - een zonde waarvan hij zich bekeerde en God hem vergaf. Nu is dat vallen, maar het is niet wegvallen.

Zelfs Noach zou een zonde kunnen begaan, die zijn nagedachtenis zelfs nu nog heeft vernederd en tot in de laatste tijden te schande zal maken, maar ongetwijfeld kreeg Noach berouw en werd hij gered door soevereine genade. Noach viel, maar Noach viel niet weg. Een christen kan één keer afdwalen en snel weer terugkeren. En hoewel het een droevige, ellendige en slechte zaak is om verrast te worden in een zonde, is er toch

een groot verschil tussen dit en een zonde die veroorzaakt zou worden door een totale val uit de genade.
Evenmin *kan* van een man die *een zonde* begaat*, die niet bepaald een verrassing is*, gezegd worden dat hij wegvalt. Ik geloof dat sommige christelijke mannen-(God verhoede dat we er veel over zouden zeggen!-laten we de naaktheid van onze broeder met een mantel bedekken), maar ik geloof ook dat er christenen zijn die voor een bepaalde tijd in zonde zijn afgedwaald, maar toch niet werkelijk zijn afgevallen.
Er is dat zwarte geval van David-een geval dat duizenden in verwarring heeft gebracht. Zeker, David leefde enkele maanden zonder een openbare belijdenis van zijn zonde te doen, maar ongetwijfeld had hij pijn in zijn hart, want de genade had haar werk niet gestaakt. Er was een vonk tussen de as die Nathan had opgewekt, waaruit bleek dat David niet dood was, anders zou de lucifer die de profeet aanbracht niet zo snel vlam hebben gevat.
En zo, geliefden, kan het zijn dat je een tijd in zonde hebt gezworven en ver van God bent afgedwaald, en toch ben je niet het karakter dat hier wordt beschreven, over wie wordt gezegd dat het onmogelijk is om gered te worden. Maar hoe afgedwaald je ook bent, je bent nog steeds de zoon van je Vader, en barmhartigheid roept: ‘Heb berouw, heb berouw. Keer terug naar je eerste man, want toen was het beter met je dan nu. Keer terug, o zwerver, keer terug.’
Nogmaals, wegvallen is niet eens het *opgeven van de belijdenis*. Sommigen zullen zeggen: ‘Nu is er die en die, hij deed vroeger een belijdenis van het christendom, en nu ontkent hij het, en wat erger is, hij durft te vloeken en te schelden, en zegt dat hij Christus helemaal nooit gekend heeft. Hij moet wel afgevallen zijn.’ Mijn vriend, hij is gevallen, vreselijk gevallen, maar ik herinner me een geval in de Schrift van een man die zijn Heere en Meester verloochende voor Zijn eigen aangezicht.
Je kent zijn naam nog wel, hij is een oude vriend van je - onze vriend, Simon Petrus! Hij verloochende Hem met eden en vloeken en zei: ‘Ik zeg u dat ik die man niet ken.’ En toch keek Jezus naar Simon. Hij was gevallen, maar hij was niet weggevallen, want slechts twee of drie dagen daarna stond Petrus bij het graf van zijn Meester, rennend om zijn Heere te ontmoeten, om een van de eersten te zijn die Hem zagen opstaan.
Geliefden, je kunt Christus zelfs openlijk hebben verloochend en toch, als je je bekeert, is er genade voor je. Christus heeft je niet verstoten, je zult je nog bekeren. Je bent niet afgevallen. Als dat wel zo was, zou ik niet

tot u kunnen prediken, want het is onmogelijk voor hen die zijn afgevallen om opnieuw te worden vernieuwd tot bekering.
Maar iemand zegt: 'Wat is wegvallen?' Wel, er is nog nooit een geval van geweest, en daarom kan ik het niet beschrijven vanuit observatie. Maar ik zal je vertellen wat ik veronderstel dat het is. Wegvallen zou betekenen dat de Heilige Geest helemaal uit een mens gaat - dat Zijn genade helemaal ophoudt - niet dat Hij sluimert, maar dat Hij ophoudt te zijn - dat God, die aan een goed werk begonnen is, er helemaal mee ophoudt - dat Hij Zijn hand er helemaal van aftrekt en zegt: 'Zo, mens! Ik heb je half gered, nu zal Ik je verdoemen.'
Dat is wat wegvallen is. Het is niet tijdelijk zondigen. Een kind kan tegen zijn vader zondigen en nog in leven zijn, maar wegvallen is als het hoofd van het kind afsnijden. Niet alleen vallen, want dan zou onze Vader ons kunnen oprapen, maar van een afgrond worden gestort, waar we voor altijd verloren zijn. Wegvallen zou betekenen dat Gods genade van aard verandert, dat Gods onveranderlijkheid veranderlijk wordt, dat Gods trouw veranderlijk wordt en dat God Zelf ongoddelijk wordt, voor al deze zaken die het wegvallen noodzakelijk zouden maken.

III. Maar als een kind van God zou kunnen afvallen en de genade zou kunnen ophouden in iemands hart - nu komt de derde vraag - zegt Paulus: HET IS ONMOGELIJK VOOR HEM om VERNIEUWD te WORDEN.
Wat bedoelde de apostel? Een vooraanstaand commentator zegt dat hij bedoelde dat het heel moeilijk zou zijn. Het zou inderdaad heel moeilijk zijn voor een mens die afvallig is, om gered te worden. Maar wij antwoorden: 'Beste vriend, er staat niet dat het heel moeilijk is, er staat dat het onmogelijk is en wij lezen onze Bijbel graag zoals een kind hem zou lezen.' Er staat dat het onmogelijk is en wij zeggen dat het volstrekt onmogelijk zou zijn, als zo'n geval als wordt verondersteld zich zou voordoen. Onmogelijk voor de mens en ook onmogelijk voor God, want God heeft besloten dat Hij nooit een tweede redding zal schenken om hen te redden die de eerste redding niet heeft kunnen verlossen.
Ik denk echter dat ik iemand hoor zeggen: 'Het lijkt mij dat het mogelijk is dat sommigen van hen afvallen, want er staat: 'Het is onmogelijk, als zij afvallen, hen weer tot bekering te brengen.'' Welnu, mijn vriend, ik zal je je theorie even gunnen. Je bent een goede christen vanmorgen. Laten we het op jezelf toepassen en zien hoe het je bevalt.

Je hebt in Christus geloofd en je ziel aan God toevertrouwd, en je denkt dat je op een ongelukkig moment helemaal zult afvallen. Let wel, als je bij me komt en me vertelt dat je bent afgevallen, hoe zou je het dan vinden als ik tegen je zou zeggen: 'Mijn vriend, je bent net zo verdoemd als de duivel in de hel! Want het is onmogelijk om je te vernieuwen tot bekering?'
'O nee, meneer,' zou je zeggen, 'ik zal me opnieuw bekeren en me bij de kerk aansluiten.' Dat is gewoon de hele Arminiaanse theorie, maar het staat niet in Gods Schrift. Als je eenmaal wegvalt, ben je net zo verdoemd als ieder ander die voor eeuwig in de afgrond lijdt. En toch hebben we een man horen praten over mensen die zich drie, vier en vijf keer bekeerden en steeds weer opnieuw werden geregenereerd.
Ik herinner me een goede man (ik neem aan dat hij het was) die naar een man wees die op straat liep en zei: 'Die man is drie keer wedergeboren, voor zover ik zeker weet.' Ik zou de naam van die persoon kunnen noemen, maar dat doe ik niet. 'En ik geloof dat hij opnieuw zal vallen,' zei hij. 'Hij is zo verslaafd aan drinken dat ik niet geloof dat de genade van God iets voor hem zal doen, tenzij hij geheelonthouder wordt.'
Welnu, zulke mensen kunnen de Bijbel niet lezen, want in het geval dat hun leden werkelijk afvallen, wordt hier als een werkelijk feit gesteld dat het onmogelijk is om ze te vernieuwen tot bekering. Maar ik vraag mijn Arminiaanse vriend, gelooft hij niet dat zolang er leven is, er hoop is? 'Ja,' zegt hij:

> ***'Terwijl de lamp blijft branden,***
> ***kan de armste zondaar terugkeren.'***

Nou, dat is niet erg consequent, om dit te zeggen en in één adem door te zeggen dat er mensen zijn die afvallen en daardoor in zo'n toestand komen dat ze niet gered kunnen worden. Ik wil weten hoe je deze twee dingen bij elkaar laat passen. Ik wil dat je deze twee leerstellingen met elkaar in overeenstemming brengt, en totdat een ondernemend persoon de noordpool meeneemt en hem bovenop de zuidpool zet, kan ik niet zeggen hoe je dat voor elkaar krijgt.
Feit is dat je gelijk hebt als je zegt: 'Zolang er leven is, is er hoop', maar je hebt het mis als je zegt dat iemand ooit in zo'n toestand terecht is gekomen, dat het voor hem onmogelijk was om gered te worden.
We komen nu om twee dingen te doen, ten eerste *om de leer te bewijzen*,

dat als een christen afvalt, hij niet gered kan worden. En ten tweede, *om de leer te verbeteren*, of om het gebruik ervan te laten zien.

1. Dan ga ik de leer bewijzen dat als een christen wegvalt - niet valt, want je begrijpt hoe ik dat heb uitgelegd, maar als een christen ophoudt een kind van God te zijn en als de genade uitsterft in zijn hart - hij dan buiten de mogelijkheid van redding is en het onmogelijk voor hem is om ooit vernieuwd te worden. Ik zal je laten zien waarom.

Ten eerste is het volstrekt onmogelijk, als je *kijkt naar het werk dat al is afgebroken*. Als mensen bruggen hebben gebouwd over stromen, als ze zijn gebouwd van het sterkste materiaal en op de meest voortreffelijke manier, en toch is de fundering zo slecht bevonden dat er geen zal blijven staan, wat zeggen ze dan? Wel, 'We hebben al het beste geprobeerd dat de bouwkunde of architectuur ons heeft geleerd, het beste is al mislukt. We weten niets dat datgene wat al geprobeerd is kan overtreffen en daarom denken we dat er geen mogelijkheid meer is om ooit die stroom te overbruggen of ooit een spoorlijn over dit moeras of dit moeras te laten lopen, want we hebben al geprobeerd wat erkend wordt als het beste plan.' Zoals de apostel zegt: 'Deze mensen zijn eenmaal verlicht. Ze hebben eenmaal de invloed van de Heilige Geest gehad, die hen hun zonde openbaarde, wat moet er nu nog beproefd worden? Ze zijn eenmaal veroordeeld - is er iets beter dan veroordeling? Belooft de Bijbel dat de arme zondaar iets meer zal hebben dan de overtuiging van zijn zonde om hem daarvan bewust te maken? Is er iets krachtigers dan het zwaard van de Geest? *Dat* heeft het hart van de man niet doorboord, is er iets anders dat dat wel zal doen?

Hier is een man die onder de hamer van Gods wet is geweest, maar dat heeft zijn hart niet gebroken, kun je iets sterkers vinden? De lamp van Gods Geest heeft de krochten van zijn ziel al verlicht, als dat niet voldoende is, waar zul je dan een andere lenen? Vraag de zon, heeft hij een lamp die helderder is dan de verlichting van de Geest? Vraag de sterren, hebben zij een licht dat helderder is dan het licht van de Heilige Geest? De schepping antwoordt: nee. Als dat faalt, dan is er niets anders.

Deze mensen hadden bovendien geproefd van de hemelse gave, en hoewel ze vergeven en gerechtvaardigd waren, toch waren vergeving door Christus en rechtvaardiging niet genoeg (in deze veronderstelling) om hen te redden. Hoe kunnen ze anders gered worden? God heeft hen verstoten. Nadat Hij gefaald heeft om hen hierdoor te redden, wat kan hen dan nog verlossen?

Ze hebben al geproefd van de hemelse gave, is er een grotere genade voor hen? Is er een stralender kleed dan het kleed van Christus' gerechtigheid? Is er een doeltreffender bad dan die 'fontein gevuld met bloed'? Nee. De hele aarde roept: 'Nee.' Als het ene gefaald heeft, wat blijft er dan nog over?

Ook deze mensen hebben deel gekregen aan de Heilige Geest. Als dat faalt, wat kunnen we hen dan nog meer geven? Als, mijn hoorder, de Heilige Geest in uw ziel woont, en die Heilige Geest u niet heiligt en tot het einde bewaart, wat kan er dan nog geprobeerd worden? Vraag de godslasteraar of hij een wezen kent, of durft te veronderstellen dat een wezen superieur is aan de Heilige Geest!

Is er een wezen dat groter is dan Almacht? Is er een macht groter dan die welke woont in het pasgeboren hart van de gelovige? En als de Heilige Geest al gefaald heeft, o hemel, vertel ons dan waar we iets kunnen vinden dat Zijn macht kan overtreffen? Als dat geen effect heeft, wat moeten we dan nu proberen?

Deze mensen, die 'het goede woord van het leven hadden geproefd', hadden de leerstellingen van genade liefgehad, deze leerstellingen waren in hun ziel binnengedrongen en zij hadden zich ermee gevoed. Welke nieuwe leerstellingen zullen aan hen gepredikt worden? Profeet der eeuwen! Waar zul je een ander systeem van goddelijkheid vinden? Wie zullen wij hebben? Zullen wij Mozes uit het graf opwekken? Zullen we alle oude zieners oproepen en hen laten profeteren? Als er dan maar één leer is die waar is, en als deze mensen zijn afgevallen nadat ze die hebben ontvangen, hoe kunnen ze dan gered worden?

Nogmaals, deze mensen hebben volgens de tekst 'de krachten van de toekomende wereld' gehad. Ze hebben kracht gehad om de zonde te overwinnen, kracht in geloof, kracht in gebed, kracht van gemeenschap. Met welke grotere macht zullen zij begiftigd worden? Dit heeft al gefaald, wat kan er nu gedaan worden? O jullie engelen! Antwoord, wat nu?

Welke andere middelen blijven er over? Wat kan nog baten, als de grote dingen van de verlossing al verslagen zijn? Wat moet er nu nog geprobeerd worden? Hij was eens gered, maar toch wordt verondersteld dat hij verloren is. Hoe kan hij dan nu gered worden? Is er een aanvullende verlossing? Is er iets dat Christus zal overtreffen en een Christus zal zijn waar Jezus verslagen is?

En dan zegt de apostel dat *de grootheid van hun zonde die ze zouden begaan*, als ze zouden afvallen, hen buiten de grenzen van genade zou plaatsen.

Christus stierf en door Zijn dood deed Hij verzoening voor Zijn eigen moordenaars. Hij deed een verzoening voor de zonden die Hem eenmaal gekruisigd hadden, maar lezen we dat Christus ooit zal sterven voor hen die Hem tweemaal kruisigen?
Maar de apostel vertelt ons dat als gelovigen afvallen, ze 'de Zoon van God opnieuw zullen kruisigen en Hem openlijk te schande zullen maken'. Waar zou daar dan een verzoening voor zijn? Hij is voor mij gestorven. Wat! Al lagen de zonden van de hele wereld op mijn schouders, toch hebben ze Hem maar één keer gekruisigd en die ene kruisiging heeft al die zonden weggenomen.
Maar als ik Hem opnieuw zou kruisigen, waar zou ik dan gratie vinden? Zou de hemel, zou de aarde, zou Christus Zelf, met Zijn ingewanden vol liefde, mij op een andere Christus kunnen wijzen, mij een tweede Golgotha kunnen laten zien, mij een tweede Gethsemane kunnen geven? Ah! nee! De schuld zelf zou ons buiten hoop stellen, als we zouden afvallen.
Nogmaals geliefden, *bedenk wat er nodig is om zo iemand te redden.* Christus is eenmaal voor hem gestorven, maar toch is hij afgevallen en verloren. De Geest heeft hem eenmaal geregenereerd en dat regenererende werk heeft geen nut gehad. God heeft hem een nieuw hart gegeven (ik spreek natuurlijk alleen in de veronderstelling van de apostel), Hij heeft Zijn wet in dat hart gelegd, maar toch is hij van Hem afgeweken, in strijd met de belofte dat hij dat niet zou doen.
Hij heeft hem 'als een stralend licht' gemaakt, maar hij 'straalde niet meer en meer tot de volmaakte dag', hij straalde alleen tot zwartheid. Wat nu? Er moet een tweede incarnatie zijn, een tweede Golgota, een tweede Heilige Geest, een tweede wedergeboorte, een tweede rechtvaardiging, hoewel de eerste voltooid en compleet was - ik weet niet wat. Het zou nodig zijn om het hele koninkrijk van natuur en genade overhoop te halen en het zou inderdaad een wereld zijn die op zijn kop staat als de genadige Heiland, nadat Hij gefaald heeft, het werk opnieuw zou proberen.
Als je het zevende en achtste vers leest, zul je zien dat *de apostel de natuur te hulp roept.* Hij zegt: 'De aarde die de regen drinkt die er vaak op valt, en die kruiden voortbrengt die goed zijn voor degenen door wie zij wordt gekleed, ontvangt zegen van God: Maar wat doornen en braamstruiken voortbrengt, wordt verworpen en nadert tot vervloeking; het einde daarvan is dat het verbrand wordt.' Kijk! Er is een akker. Het regent erop en het brengt goede vruchten voort. Welnu, daar rust Gods zegen op.
Maar er is, volgens jouw veronderstelling, nog een akker waarop dezelfde

regen neerdaalt, die dezelfde dauw bevochtigt. Het is geploegd en geëgd, net zo goed als de andere, en de boer heeft er al zijn vakmanschap op uitgeoefend, en toch is het niet vruchtbaar. Welnu, als de regen van de hemel het niet bevrucht, wat dan? Alle landbouwtechnieken zijn al uitgeprobeerd, elk werktuig is op het oppervlak uitgesleten en toch heeft het niets geholpen. Wat nu? Er blijft niets anders over dan dat het verbrand en vervloekt zal worden - opgegeven als de woestijn van de Sahara en overgegeven aan de vernietiging.

Dus, mijn hoorder, zou het mogelijk kunnen zijn dat genade in jou zou kunnen werken en dan jouw verlossing niet zou beïnvloeden - dat de invloed van goddelijke genade zou kunnen neerdalen, zoals regen uit de hemel, en toch ledig tot God terugkeren, dan zou er geen hoop voor jou kunnen zijn, want je zou 'nabij vervloeking' zijn en jouw einde zou zijn 'om verbrand te worden'.

Er is één idee dat bij ons is opgekomen. Het heeft ons getroffen als iets vreemds, dat onze vrienden volhouden dat mensen bekeerd kunnen worden, tot nieuwe schepselen gemaakt, en dan afvallen en weer bekeerd worden. Ik ben van nature een oud schepsel. God schept mij in iets nieuws, Hij maakt een nieuw schepsel van mij. Ik kan niet terugvallen in een oud schepsel, want ik kan niet ongeschapen zijn.

Maar toch, stel dat dat nieuwe schepsel van mij niet goed genoeg is om mij naar de hemel te brengen. Wat komt er daarna? Moet er iets zijn boven een nieuw schepsel - een nieuw, nieuw schepsel? Werkelijk, mijn vrienden, we zijn in het land van Dromenland beland, maar we werden gedwongen om onze tegenstanders te volgen naar dat gebied van absurditeit, want we weten niet hoe we anders met hen om moeten gaan.

En nog één gedachte. Er is niets in de Schrift dat ons leert dat er enige redding is, behalve de ene redding van Jezus Christus - niets dat ons vertelt over enige andere kracht, super-uitstekend en de kracht van de Heilige Geest overtreffend. Deze dingen zijn al beproefd op de man, en toch, volgens de veronderstelling, hebben ze gefaald, want hij is afgevallen.

Nu heeft God nooit een aanvullende redding geopenbaard voor mensen op wie de ene redding geen effect heeft gehad. En totdat we op één Schriftuur gewezen worden die dit verklaart, zullen we nog steeds volhouden dat de leer van de tekst deze is, dat als genade niet effectief is, als genade een mens niet behoudt, er niets anders overblijft dan dat hij verdoemd moet worden. En wat is dat anders dan te zeggen, alleen maar een beetje rondgaand, dat genade het zal doen? Zodat deze woorden, in plaats van

tegen de calvinistische leer van uiteindelijke volharding te pleiten, één van de sterkste bewijzen ervan vormen die men zich kan veroorloven.

En nu, als laatste, komen we bij het *verbeteren van deze leer.* Als christenen kunnen afvallen en ophouden, kunnen zij niet vernieuwd worden tot bekering. 'Maar' zegt iemand, 'U zegt dat ze niet kunnen afvallen. Wat heeft het voor zin om dit 'als' erin te zetten, als een schrikbeeld om kinderen bang te maken of als een spook dat geen bestaan kan hebben?' Mijn geleerde vriend, 'Wie ben jij die tegen God antwoordt?' Als God het erin heeft gestopt, dan heeft Hij het erin gestopt om wijze redenen en voor uitstekende doeleinden. Ik zal je laten zien waarom.

Ten eerste, o Christen, is het er om je te behoeden voor het afvallen. God behoedt Zijn kinderen ervoor om af te vallen, maar Hij behoedt hen door het gebruik van middelen, en één daarvan is de verschrikking van de wet, die hen laat zien wat er zou gebeuren als ze zouden afvallen. Er is een diepe afgrond, wat is de beste manier om iemand ervan te weerhouden daar af te dalen? Door hem te vertellen dat als hij dat zou doen, hij onvermijdelijk aan stukken geslagen zou worden.

In een of ander oud kasteel is er een diepe kelder, waar een enorme hoeveelheid vaste lucht en gas is, die dodelijk zou zijn voor iedereen die naar beneden gaat. Wat zegt de gids? 'Als je naar beneden gaat, kom je nooit meer levend boven.' Wie denkt eraan om naar beneden te gaan? Alleen al het feit dat de gids ons vertelt wat de gevolgen zouden zijn, weerhoudt ons ervan.

Onze vriend houdt ons een beker arsenicum voor. Hij wil niet dat we het drinken, maar hij zegt: 'Als je het drinkt, zal het je doden.' Denkt hij nu echt dat we het zullen drinken? Nee, hij vertelt ons het gevolg en hij is er zeker van dat we het niet zullen doen. Dus zegt God: 'Mijn kind, als je in deze afgrond valt, zul je aan stukken worden geslagen.' Wat doet het kind? Hij zegt: 'Vader, houd mij vast. Houd mij overeind en ik zal veilig zijn.'

Het leidt de gelovige tot een grotere afhankelijkheid van God, tot een heilige vrees en voorzichtigheid, omdat hij weet dat als hij zou afvallen, hij niet vernieuwd zou kunnen worden, en hij staat ver weg van die grote afgrond, omdat hij weet dat als hij erin zou vallen, er geen redding voor hem zou zijn. Het is berekend om angst op te wekken en deze heilige angst weerhoudt de christen ervan te vallen.

Als ik dacht zoals de Arminiaan, dat ik weg zou kunnen vallen en dan weer terug zou komen, dan zou ik vrij vaak wegvallen, want zondig vlees

en bloed zou het heel fijn vinden om weg te vallen en een zondaar te zijn, en naar het toneelstuk in het theater te gaan kijken, of dronken te worden, en dan terug te komen in de kerk en weer ontvangen te worden als een lieve broeder, die een tijdje weggevallen was. Ongetwijfeld zou de dominee zeggen: 'Onze broeder Charles is soms een beetje labiel.' Een beetje onstabiel! Hij weet niets van genade, want genade brengt een heilige voorzichtigheid teweeg, omdat we voelen dat als we niet door goddelijke kracht bewaard zouden worden, we ten onder zouden gaan.
We zeggen tegen onze vriend dat hij olie in zijn lamp moet doen, zodat die blijft branden! Betekent dat dat de lamp uit mag gaan? Nee, God zal hem olie geven om voortdurend in de lamp te gieten. Zoals de figuur van John Bunyan. Er was een vuur en hij zag een man die er water op goot. 'Nu,' zegt de prediker, 'zie je niet dat het vuur uit zou gaan, dat het water berekend is om het te doven, en als dat gebeurt, zal het nooit meer aangestoken worden?' Maar God staat dat niet toe! Want er is een man achter de muur die olie op het vuur giet. En we hebben reden tot dankbaarheid in het feit dat, als de olie er niet door een hemelse hand in zou worden gegoten, we onvermijdelijk naar de ondergang zouden worden gedreven. Wees dus voorzichtig, christen, want dit is een waarschuwing.
2. Het is om onze dankbaarheid op te wekken. Stel dat je tegen je kleine jongen zegt: 'Weet je niet, Tommy, dat als ik je je ontbijt en je avondeten niet zou geven, je dood zou gaan? Er is niemand anders die Tommy eten en drinken geeft.' Wat dan? Het kind denkt niet dat je hem zijn eten en avondeten niet gaat geven, hij weet dat je dat wel doet en hij is je er dankbaar voor.
De scheikundige vertelt ons dat als er geen zuurstof in de lucht zou zijn, dieren zouden sterven. Denk je dat er geen zuurstof zal zijn en dat wij daarom zullen sterven? Nee, hij leert je alleen de grote wijsheid van God, door de gassen in hun juiste verhoudingen te mengen.
Een van de oude astronomen zegt: 'Er schuilt grote wijsheid in God, dat Hij de zon precies op de juiste afstand heeft gezet - niet zo ver weg dat we doodvriezen en niet zo dichtbij dat we verschroeien.' Hij zegt: 'Als de zon een miljoen kilometer dichter bij ons stond, zouden we verschroeien.' Veronderstelt de man dat de zon een miljoen mijlen dichter zal zijn en daarom zullen wij tot de dood worden verschroeid?
Hij zegt: 'Als de zon een miljoen kilometer verder weg zou staan, zouden we doodvriezen.' Bedoelt hij dat de zon een miljoen kilometer verder weg zal zijn en dat we daarom dood zullen vriezen? Helemaal niet. Toch

is het een heel rationele manier van spreken, om ons te laten zien hoe dankbaar we God moeten zijn.
Zo zegt de apostel. Christen, als je zou afvallen, zou je nooit vernieuwd kunnen worden tot bekering. Dank je Heere dan dat Hij je bewaart.

> ***'Zie een steen die in de lucht hangt;***
> ***zie een vonk in de oceaan leven:***
> ***In leven gehouden met de dood zo dichtbij;***
> ***ik geef God de glorie.'***

Er is een beker van zonde die je ziel zou verdoemen, o Christen. Welke genade houdt je arm vast en laat je er niet van drinken? Daar ben je, op dit uur, zoals de vogelvanger van St. Kilda, je wordt naar de hemel getrokken door een enkel touw. Als die hand die je vasthoudt je laat gaan, als dat touw dat je vastgrijpt alleen maar breekt, dan stort je neer op de rotsen van de verdoemenis. Hef je hart dan op tot God en zegen Hem dat Zijn arm niet verslapt en nooit zo kort wordt dat hij niet kan redden. Lord Kenmure zei, toen hij stervende was, tegen Rutherford: 'Man, mijn naam staat geschreven op de hand van Christus en ik zie het! Dat is gewaagde taal, man, maar ik zie het!' Dan, als dat het geval is, moet Zijn hand van Zijn lichaam worden gescheiden voordat mijn naam van Hem kan worden afgenomen. En als het op Zijn hart gegraveerd is, dan moet Zijn hart eruit gerukt worden voordat ze mijn naam eruit kunnen rukken. Hou je dan vast en vertrouw, gelovige! Je hebt 'een anker van de ziel, zeker en standvastig, dat binnen het voorhangsel gaat'. De winden loeien, de stormen huilen - als de kabel wegglijdt of je anker breekt, ben je verloren. Zie die rotsen waarop myriaden drijven, en je zult daar schipbreuk lijden als genade je verlaat.
Zie die diepten waarin de skeletten van zeelieden slapen, en jij bent daar, als dat anker je in de steek laat. Het zou onmogelijk zijn om je weer aan te meren, als dat anker eenmaal brak, want een ander anker is er niet, een andere redding kan er niet zijn, en als dat ene je in de steek laat, is het onmogelijk dat je ooit gered wordt.

Dank daarom God dat je een anker hebt dat niet kan breken en zing dan luidkeels:

'Hoe kan ik zinken met zo'n steun,
als mijn eeuwige God,
Wie draagt de grote pilaren van de aarde omhoog,
en spreidt de hemelen uit?

Hoe kan ik sterven als Jezus leeft,
die opstond en de dood verliet?
Vergeving en genade ontvangt mijn ziel
van mijn verheven Hoofd.'

Overgenomen uit de Metropolitan Tabernacle Pulpit C.H. Spurgeon Collection.

EVANGELIEZENDING

NO. 76

EEN PREEK UITGESPROKEN OP SABBATMORGEN
27 APRIL 1856
DOOR DE REV. C. H. SPURGEON
BIJ NEW PARK STREET CHAPEL, SOUTHWARK

NAMENS DE BAPTIST MISSIONARY SOCIETY

'En het woord van de Heere werd in de hele regio verspreid.'
Handelingen 13:49

Ik zal me niet beperken tot de tekst. Het is een oude gewoonte om teksten te gebruiken als we preken, en ik heb er een genomen, maar ik zal u in het algemeen toespreken over een onderwerp waarvan ik zeker weet dat het uw aandacht zal bezighouden, en dat al vele dagen en jaren heeft gedaan - het onderwerp van Evangeliezending. Wij zijn ervan overtuigd dat u allen eensgezind bent in deze zaak, dat het de absolute plicht en het eminente voorrecht van de kerk is om het Evangelie aan de wereld te verkondigen. Wij denken niet dat God Zijn eigen werk zal doen zonder instrumenten, maar dat, zoals Hij altijd middelen heeft gebruikt in het werk van de wedergeboorte van deze wereld, Hij nog steeds hetzelfde zal blijven doen, en dat het de kerk betaamt haar uiterste best te doen om de waarheid te verspreiden waar zij het oor van de mens kan bereiken.
Wij hebben op dat punt geen twee meningen. Sommige kerken misschien wel, maar wij niet. Hoewel onze leer verondersteld wordt tot apathie en luiheid te leiden, hebben zij altijd bewezen bij uitstek praktisch te zijn. De vaders van de zending waren allen ijverige liefhebbers van de leerstellingen van de genade van God, en wij geloven dat de grote voorstanders van zendingswerk, als het succesvol wil zijn, altijd moeten komen van hen die Gods waarheid stevig en vrijmoedig vasthouden, en er toch vuur en ijver in hebben, en verlangen om het overal te verspreiden.
Maar er is een punt waarover we sterk van mening verschillen en dat is over de reden waarom we zo weinig succes hebben gehad in ons zendingswerk. Er zijn misschien mensen die zeggen dat het succes evenredig

is aan het agentschap en dat we niet succesvoller hadden kunnen zijn. Ik ben verre van die mening toegedaan en ik denk niet dat ze dat zelf op hun knieën voor de Almachtige God zouden uitspreken.
We zijn niet succesvol geweest in de mate die we hadden kunnen verwachten, zeker niet in apostolische mate, zeker niet met het succes van Paulus of Petrus, of zelfs van die eminente mannen die ons in de moderne tijd zijn voorgegaan en die in staat waren hele landen te evangeliseren en duizenden tot God te brengen.
Wat is hier de reden van? Misschien kunnen we onze ogen op de hemel richten en denken dat we die reden vinden in de soevereiniteit van God, die Zijn Geest heeft onthouden en Zijn genade niet heeft uitgestort zoals voorheen. Ik ben bereid om alles toe te geven wat mensen op dat punt zeggen, want ik geloof in de ordening van alles door de Almachtige God. Ik geloof in een aanwezige God in onze nederlagen net zo goed als in onze successen - een God zowel in de onbeweeglijke lucht als in de storm, een God van eb en vloed net zo goed als een God van overstromingen. Maar toch moeten we de oorzaak thuis zoeken.
Als Sion weeën heeft, brengt ze kinderen voort. Als Sion serieus is, is God serieus over Zijn werk. Als Sion bidt, zegent God haar. We moeten daarom niet willekeurig de oorzaak van ons falen zoeken in de wil van God, maar we moeten ook zien wat het verschil is tussen onszelf en de mannen van de apostolische tijd, en wat het is dat ons succes zo onbeduidend maakt in vergelijking met de geweldige resultaten van de apostolische prediking. Ik denk dat ik een of twee redenen zal kunnen laten zien waarom ons heilige geloof niet zo welvarend is als toen.
Ten eerste hebben *we geen apostolische mannen*. Ten tweede *doen ze hun werk niet op een apostolische manier*. Op de derde plaats hebben *we geen apostolische kerken om hen te ondersteunen*. En op de vierde plaats *hebben we niet de apostolische invloed van de Heilige Geest* in de mate waarin zij die in de oudheid hadden.

I. Ten eerste: WE HEBBEN WEINIG APOSTOLISCHE MANNEN IN DEZE TIJDEN.

Ik zal niet zeggen dat we er geen hebben. Hier en daar hebben we er misschien één of twee, maar helaas worden hun namen nooit gehoord. Ze beginnen niet voor de wereld en worden niet opgemerkt als predikers van Gods waarheid.
We hadden ooit een Williams, een echte apostel, die van eiland naar

eiland ging en zijn leven niet als dierbaar beschouwde. Maar Williams is geroepen tot zijn loon.

We hadden een Knibb, die met serafijnse ernst zwoegde voor zijn Meester en zich er niet voor schaamde om een onderdrukte slaaf zijn broer te noemen. Maar ook Knibb is zijn rust ingegaan. We hebben nog een of twee overgebleven, kostbare en dierbare namen. We houden vurig van hen en onze gebeden voor hen zullen altijd ten hemel stijgen. We zeggen altijd in onze gebeden: ‘God zegene mannen als Moffat! God zegene hen die ijverig en met succes werken.’

Maar kijk eens rond en waar vinden we veel van zulke mannen? Het zijn allemaal goede mannen. We vinden geen fouten in hen. Ze zijn beter dan wij. Wijzelf vallen in het niets vergeleken met hen. Maar toch moeten we van hen zeggen dat ze minder zijn dan hun vaders. Ze verschillen in veel opzichten van de machtige apostelen, waarvan we denken dat zelfs zij niet zouden aarzelen om ze toe te geven.

Ik heb het niet alleen over zendelingen, maar ook over predikanten, want ik neem aan dat we evenveel te betreuren hebben wat betreft de verspreiding van het Evangelie in Engeland als in het buitenland, en veel te betreuren hebben over het gebrek aan mensen die vervuld zijn met de Heilige Geest en met vuur.

In de eerste plaats hebben we geen mannen met *apostolische ijver*. Paulus bekeerde zich op een heel bijzondere manier, door een directe tussenkomst van de hemel, en vanaf dat moment werd hij een ernstig man. Hij was altijd al ernstig geweest, in zijn zonden en in zijn vervolgingen. Maar nadat hij die stem uit de hemel had gehoord: ‘Saul, Saul, waarom vervolgt gij mij?’ en hij het machtige ambt van apostel had ontvangen en als een uitverkoren vat was uitgezonden naar de heidenen, kun je je nauwelijks de diepe, de vreselijke ernst voorstellen die hij openbaarde.

Of hij nu at, dronk of wat hij ook deed, hij deed alles tot eer van zijn God. Hij verspilde nooit een uur. Hij besteedde zijn tijd aan het bedienen van zijn eigen handen voor zijn noden, of aan het opheffen van die handen in de synagoge, op Mars-Hill, of waar dan ook waar hij de aandacht van de menigte kon trekken.

Zijn ijver was zo ernstig en brandend dat hij zich niet (zoals wij helaas) binnen een klein gebied kon houden, maar hij predikte het Woord overal. Het was niet genoeg voor hem om het overgeleverd te krijgen dat hij de apostel van Pisidië was, maar hij moest ook naar Pamphylië gaan. Het was niet genoeg dat hij de grote prediker van Pamphylië en Pisidië was,

maar hij moest ook naar Attalia gaan. En als hij in heel Azië gepredikt had, moest hij een schip naar Griekenland nemen en daar ook prediken. Ik geloof dat Paulus niet alleen één keer in zijn droom de mannen van Macedonië hoorde zeggen: ‘Kom hier en help ons,’ maar dat hij elke dag en elk uur de roep in zijn oren hoorde van vele zielen: ‘Paulus, Paulus, kom hier en help ons.’ Hij kon zich niet inhouden om te prediken. ‘Wee mij’ zei hij, ‘als ik het Evangelie niet verkondig. God verhoede dat ik zou roemen behalve in het kruis van Christus.’

O, als je Paulus had kunnen zien preken, dan zou je niet weggegaan zijn zoals bij sommigen van ons, met een halve overtuiging dat we niet menen wat we zeggen. Zijn ogen predikten een preek zonder zijn lippen, en zijn lippen predikten het, niet op een koude en frigide manier, maar elk woord viel met een overweldigende kracht op de harten van zijn toehoorders.

Hij preekte met kracht, omdat hij het echt meende. Als je hem zag, had je de overtuiging dat hij een man was die voelde dat hij werk te doen had en het moest doen, en die zichzelf niet in bedwang kon houden als hij het niet deed. Hij was het soort prediker van wie je zou verwachten dat hij de trap van de preekstoel afloopt, recht zijn doodskist in, en dan voor zijn God staat, klaar voor zijn laatste rekening.

Waar zijn de mannen zoals hij? Ik moet bekennen dat ik geen aanspraak kan maken op dat voorrecht en ik hoor zelden een eenzame preek die recht doet aan het oprechte, diepe, hartstochtelijke verlangen naar de zielen van mensen.

We hebben nu geen ogen zoals de ogen van de Heiland, die over Jeruzalem konden wenen. We hebben weinig stemmen zoals die ernstige, hartstochtelijke stem die voortdurend leek te roepen: ‘Kom tot Mij en Ik zal u rust geven.’ ‘O Jeruzalem, Jeruzalem, hoe vaak had Ik u willen verzamelen zoals een hen haar kuikens verzamelt onder haar vleugels, maar u wilde niet.’

Als predikanten van het Evangelie meer hart zouden hebben voor hun predikwerk, als ze, in plaats van lezingen te geven en een groot deel van hun tijd te besteden aan literaire en politieke bezigheden, het Woord van God zouden prediken en het zouden prediken alsof ze voor hun eigen leven pleiten, ah! dan, mijn broeders, zouden we groot succes kunnen verwachten. Maar we kunnen het niet verwachten als we ons werk op een halfslachtige manier doen, en niet die ijver, die ernst en dat diepe doel hebben die deze mannen van vroeger kenmerkten.

Aan de andere kant neem ik aan dat we in onze dagen geen mensen

hebben die net zo kunnen prediken als Paulus - wat *hun geloof betreft*. Wat deed Paulus? Hij ging naar Filippi - kende hij daar een ziel? Niet één. Hij had de waarheid van zijn Meester en hij geloofde in de kracht ervan. Hij was onbeheerd en verstoken van pracht, praal of parade. Hij ging niet naar een preekstoel met een zacht kussen erop om een respectabele gemeente toe te spreken, maar hij liep door de straten en begon tot de mensen te prediken. Hij ging naar Korinthe, naar Athene, alleen, in zijn eentje, om de mensen het evangelie van de gezegende God te vertellen. Waarom? Omdat hij in het evangelie geloofde en geloofde dat het zielen zou redden en afgoden van hun troon zou stoten. Hij twijfelde niet aan de kracht van het Evangelie.

Maar tegenwoordig, mijn broeders, hebben we geen geloof in het Evangelie dat we prediken. Hoevelen zijn er niet die een Evangelie prediken waarvan ze bang zijn dat het geen zielen zal redden, en daarom voegen ze er kleine stukjes van zichzelf aan toe om, zoals ze denken, mensen voor Christus te winnen! We hebben mannen gekend die de Calvinistische leer geloofden, maar die ‘s morgens het Calvinisme predikten en ‘s avonds het Arminianisme, omdat ze bang waren dat Gods Evangelie zondaars niet zou bekeren, dus verzonnen ze hun eigen Evangelie.

Ik ben van mening dat iemand die niet gelooft dat Gods evangelie de zielen van mensen kan redden, het helemaal niet gelooft. Als Gods waarheid de zielen van mensen niet kan redden, dan kunnen de leugens van de mens dat ook niet. Als Gods waarheid mensen niet tot bekering kan brengen, dan weet ik zeker dat er niets in deze wereld is dat dat wel kan. Als we geloven dat het evangelie krachtig is, dan zullen we zien dat het krachtig is. Als ik deze preekstoel betreed en zeg: ‘Ik weet dat wat ik predik waar is,’ dan zegt de wereld dat ik een egoïst ben. ‘De jongeman is dogmatisch.’ Ja, en de jongeman wil dat ook zijn. Hij is er dol op, hij houdt het voor zichzelf als een van zijn bijzondere titels, want hij gelooft heilig in wat hij predikt.

God verhoede dat ik ooit de trap van de preekstoel zou oplopen om iets te onderwijzen waar ik niet helemaal zeker van was, iets waarvan ik hoopte dat het zondaars zou redden, maar waarvan ik niet helemaal zeker was. Als ik geloof heb in mijn leer, zal die leer zegevieren, want vertrouwen is de winnaar van de palm. Hij die moedig genoeg is om de standaard vast te pakken en omhoog te houden, zal zeker genoeg zijn om volgelingen te vinden.

Hij die zegt: ‘Ik weet het,’ en het vrijmoedig beweert in de naam van zijn

Meester, zonder te twisten, zal niet lang duren voordat hij mensen zal vinden die zullen luisteren naar wat hij zegt en die zullen zeggen: 'Deze man spreekt met autoriteit, en niet zoals de Schriftgeleerden en Farizeeen.' Dat is één reden waarom we niet slagen - we hebben geen geloof in het Evangelie.

We sturen geleerde mannen naar India om de geleerde Brahmanen in verwarring te brengen. Onzin! Laat de Brahmanen maar zeggen wat ze willen, hebben wij er iets op tegen om met hen te redetwisten? 'Oh, maar ze zijn zo intellectueel en zo slim.' Wat hebben wij daarmee te maken? We moeten niet proberen slim te zijn om hen te ontmoeten.

Laat de mensen van de wereld hun metafysische dwalingen bestrijden. We hoeven alleen maar te zeggen: 'Dit is de waarheid, hij die het gelooft zal gered worden en hij die het ontkent zal verdoemd worden.' We hebben niet het recht om van de hoge grond van goddelijk gezaghebbend getuigenis af te komen, en totdat we die grond handhaven, en naar buiten komen zoals het hoort, omgord met de gordel van goddelijkheid - niet prediken wat waar *zou kunnen* zijn, maar datgene beweren wat God zeer zeker heeft geopenbaard - zullen we geen succes zien.

We willen een dieper geloof in ons evangelie. We moeten heel zeker zijn van wat we prediken. Broeders, ik erken dat we niet het geloof van onze vaderen hebben. Ik voel mezelf een armoedig wrak wat geloof betreft. Soms dacht ik dat ik alles kon geloven. Maar nu komt er een kleine moeilijkheid voor mij, ik ben verlegen en ik vrees. Als ik preek met ongeloof in mijn hart, preek ik zonder succes.

Maar als ik met geloof predik en kan zeggen: 'Ik weet dat mijn God heeft gezegd dat Hij mij in hetzelfde uur zal geven wat ik zal prediken, en zonder achting voor de mens, predik ik wat ik geloof dat waar is,' dan is het zo dat God geloof beloont en het kroont met Zijn eigen kroon.

Nogmaals, we hebben niet genoeg *zelfverloochening* en dat is een van de redenen waarom we niet floreren. Het zij verre van mij om iets te zeggen tegen de zelfverloochening van die waardige broeders die hun land hebben verlaten om de stormachtige diepte over te steken en het Woord te prediken. Wij beschouwen hen als mannen die in ere gehouden moeten worden. Maar toch vraag ik, waar is de zelfverloochening van de apostelen tegenwoordig?

Ik denk dat een van de grootste schanddaden die ooit over de kerk in deze dagen is uitgestort, die laatste missie naar Ierland was. Mannen gingen naar Ierland, maar zoals mannen die moedig en dapper zijn, kwamen ze

weer terug, en dat is ongeveer alles wat we van de zaak kunnen zeggen. Waarom gaan ze er niet weer heen?
Ze zeggen dat de Ieren hen 'bespotten'. Denk je niet dat Paulus een microscoop uit zijn zak zal halen en naar de kleine man zal kijken die tegen hem zou zeggen: 'Ik zal daar niet gaan prediken omdat de Ieren me bespotten'? 'Wat!' zegt hij, 'is dit een prediker? Wat een kleine uitgave van een predikant moet hij zijn, om zeker te zijn!' 'Oh! maar ze gooiden stenen naar ons, je hebt geen idee hoe slecht ze ons behandelden!' Vertel dat maar aan de apostel Paulus. Ik weet zeker dat je je ervoor zou schamen. 'Oh! maar op sommige plaatsen bemoeide de politie zich ermee en zei dat we alleen maar rellen moesten veroorzaken.' Wat zou Paulus daarvan gezegd hebben? *De politie die zich ermee bemoeit*! Ik wist niet dat we het recht hadden om ons druk te maken over regeringen. Het is onze taak om het Woord te prediken, en als we in de boeien geslagen moeten worden, dan moeten we daar maar liggen. Uiteindelijk zou het geen kwaad kunnen.
'Oh! Maar ze zouden sommigen van ons gedood kunnen hebben.' Dat is het juist. Waar is die ijver die zijn leven niet op het spel zette om Christus te winnen? Ik geloof dat het doden van een paar van onze predikanten het christendom ten goede zou zijn gekomen. Hoezeer we er ook over rouwen, en niemand meer dan ikzelf, ik zeg dat de moord op een dozijn van hen geen grotere reden tot verdriet zou zijn geweest dan de slachting van honderden van onze mannen in een succesvolle strijd om huizen en woningen. Ik zou mijn eigen bloed het meest nuttig vinden vergoten in zo'n heilige strijd.
Hoe heeft het evangelie vroeger kunnen slagen? Waren er niet enkelen die er hun leven voor gaven, en liepen anderen niet naar de overwinning over hun verslagen lichamen, en moet het nu niet zo zijn? Als we terug moeten krabbelen omdat we bang zijn gedood te worden, dan weet de hemel wanneer het Evangelie zich over de wereld moet verspreiden - wij niet.
Wat hebben andere zendelingen gedaan? Hebben zij niet de dood in zijn ergste vormen getrotseerd en het Woord gepredikt te midden van ontelbare gevaren? Broeders, we zeggen nogmaals dat we geen fouten maken, want wij zouden ons op dezelfde manier kunnen vergissen. Maar we weten zeker dat we daarin niet zijn zoals Paulus. Hij ging naar een plaats waar ze hem met stenen stenigden en als dood naar buiten sleepten. Zei hij: 'Voortaan ga ik niet meer daarheen waar ze me mishandelen?' Nee,

want hij zegt: ‘Van de Joden kreeg ik vijfmaal veertig striemen op één na. Driemaal werd ik met roeden geslagen, driemaal leed ik schipbreuk.’ Ik weet zeker dat wij niet de zelfverloochening van de apostelen hebben. Wij zijn slechts tapijtridders en nepstrijders.

Als ik naar mijn eigen huis ga en bedenk hoe comfortabel en gelukkig ik ben, zeg ik tegen mezelf: ‘Hoe weinig doe ik voor mijn Meester! Ik schaam me dat ik mezelf niet kan verloochenen voor Zijn waarheid en overal heen kan gaan om Zijn Woord te prediken.’ Ik kijk met medelijden naar mensen die zeggen: ‘Predik niet zo vaak. Je zult jezelf doden.’ O mijn God! Wat zou Paulus tegen zoiets gezegd hebben? ‘Zorg goed voor je gestel, je bent onbezonnen, je bent enthousiast.’

Als ik mezelf vergelijk met een van die mannen van vroeger, dan zeg ik: ‘Och, dat er mensen gevonden zouden worden die zichzelf christenen noemen en die ons werk van geloof en arbeid van liefde willen tegenhouden omwille van een kleine overweging over de ‘constitutie’, die des te sterker wordt door de prediking van Gods Woord.’

Maar ik hoor iemand fluisteren: ‘Je moet er een beetje rekening mee houden.’ Mijn beste vriend, ik heb er alle begrip voor. Ik verwijt die broeders niets, het zijn goede mensen. Wij zijn ‘allemaal eerbare mensen’. Maar ik wil alleen maar zeggen dat wij in vergelijking met Paulus minder dan niets en ijdelheid zijn, kleine onbeduidende Lilliputterwezens, die nauwelijks gezien kunnen worden in vergelijking met die gigantische mannen van vroeger.

Een van mijn toehoorders laat misschien doorschemeren dat dit niet de enige oorzaak is, en hij merkt op: ‘Ik denk dat je je moet verontschuldigen, want predikanten kunnen nu geen wonderen meer doen.’ Welnu, dat heb ik ook overwogen, en het is zeker een nadeel, maar ik neem aan dat het niet een heel groot nadeel is. Want als dat zo was, zou God het niet hebben laten bestaan. Hij gaf die gave aan de kerk toen ze nog jong was, maar nu heeft ze die niet meer nodig.

We maken een fout door te veel aan wonderen toe te schrijven. Wat was er één van? Waar de apostelen ook heen gingen, ze spraken de taal van de mensen. Welnu, in de tijd die Paulus nodig zou hebben gehad om van hier naar Hindustan te lopen, zouden wij Hindoestaans kunnen leren, en we gaan er in zeer korte tijd heen met de reismiddelen die nu beschikbaar zijn, dus dat is geen grote winst.

Om het evangelie onder de mensen bekend te maken, moesten er wonderen gebeuren, zodat iedereen erover kon praten. Maar nu is er een druk-

pers om ons te helpen. Wat ik vandaag zeg, zal binnen zes maanden in de Alleghenies gelezen worden. En dat geldt ook voor andere predikanten: wat zij zeggen en doen kan al snel worden afgedrukt en overal worden verspreid. Zij hebben dus mogelijkheden om onszelf bekend te maken die niet veel onderdoen voor de kracht van wonderen. Nogmaals, wij hebben een groot voordeel ten opzichte van de apostelen.
Waar ze ook kwamen, ze werden vervolgd en soms gedood. Maar hoewel we nu af en toe horen over de afslachting van een missionaris, komt dit zelden voor. De slachting van een Engelsman waar dan ook zou een vloot van oorlogsbodems uitlokken om de overtreder te straffen. De wereld respecteert een Engelsman waar hij ook gaat. Hij heeft het stempel van de grote Caesar op zich. Hij is de ware kosmopoliet - de burger van de wereld.
Dat kon niet gezegd worden van de arme verachte Joden. Er zou misschien wat respect worden betoond aan Paulus, want hij was een Romeins burger, maar er zou geen respect worden betoond aan de rest. We kunnen nu niet ter dood gebracht worden zonder dat er lawaai gemaakt wordt. De moord op twee of drie ministers in Ierland zou een tumult door het hele land veroorzaken. De regering zou moeten ingrijpen, de ordehandhavers van het land zouden in opstand komen, en dan zouden we kunnen prediken met een gewapende politiemacht om ons heen, en zo door het land trekken, de priesters provoceren, de antichrist opschrikken en het bijgeloof voor altijd naar zijn holen drijven.

II. In de tweede plaats gaan wij NIET AAN HET WERK IN EEN APOSTOLISCHE STIJL.
Hoe komt dat? In de eerste plaats is er de algemene klacht dat er *niet genoeg* gepreekt wordt door predikanten en zendelingen. Ze gaan zitten tolken, scholen oprichten en dit, dat en dat doen. Daar hebben we niets op aan te merken, maar dat is niet het werk waaraan ze zich zouden moeten wijden. Hun ambt is prediking en als ze meer zouden prediken, zouden ze kunnen hopen op meer succes.
De zendeling Chamberlain preekte eens op een bepaalde plaats en jaren later werden daar discipelen gevonden door die ene preek. Williams predikte waar hij ook ging en God zegende hem. Moffat predikte waar hij ook ging en zijn werk werd gewaardeerd.
Nu hebben we onze kerken, onze drukpersen, waaraan veel geld wordt uitgegeven. Dit doet goed, maar het doet niet *het goede*. We gebruiken

niet de middelen die God heeft verordend en daarom kunnen we niet verwachten dat we welvarend zullen zijn. Sommigen zeggen dat er tegenwoordig te veel gepreekt wordt in Engeland. Wel, het is de tendens van deze tijd om de prediking te veroordelen, maar het is ‘de dwaasheid van de prediking’ die de wereld moet veranderen.

Het is niet aan mensen om te zeggen: ‘Als jullie minder predikten, zouden jullie meer kunnen studeren.’ Studie is nodig, als je een gevestigde kerk hebt, maar de apostelen hadden geen studie nodig. Ik begrijp het, maar zij stonden op en verkondigden de eenvoudige kardinale waarheden van de godsdienst, niet door één tekst te nemen, maar door de hele catalogus van de waarheid te gaan. Dus ik denk dat we in rondtrekkende evangelische arbeid niet gebonden zijn om bij één onderwerp stil te staan, want dan moeten we studeren, maar we zullen het nuttig vinden om de hele waarheid uit te delen waar we ook gaan. Zo zouden we altijd woorden bij de hand moeten hebben en waarheden om de mensen te onderwijzen.

In de volgende plaats denk ik dat er een grote fout is gemaakt door niet *de goddelijkheid van onze zending te bevestigen* en vast te houden aan de waarheid als zijnde een openbaring die niet door mensen bewezen moet worden, maar die geloofd moet worden. Altijd vasthoudend aan dit: ‘Wie gelooft en zich laat dopen, zal behouden worden; wie niet gelooft, zal verdoemd worden.’

Ik ben vaak bedroefd als ik lees over onze zendelingen die geschillen hebben met de Brahmanen, en er wordt soms gezegd dat de zendeling de Brahmaan heeft verslagen omdat hij zijn kalmte bewaarde, en dus had het Evangelie grote eer gekregen door het geschil. Ik neem aan dat het Evangelie door de controverse werd verlaagd.

Ik denk dat de zendeling zou moeten zeggen: ‘Ik ben gekomen om u iets te vertellen wat de Ene God van hemel en aarde heeft gezegd, en ik zeg u voordat ik het bekendmaak, dat als u het gelooft, u gered zult worden en zo niet, u verdoemd zult worden. Ik ben gekomen om jullie te vertellen dat Jezus Christus, de Zoon van God, vlees is geworden, om te sterven voor arme onwaardige mensen, zodat door Zijn bemiddeling, dood en lijden, het volk van God verlost kan worden. Welnu, als u naar mij luistert, zult u het Woord van God horen. Als u dat niet doet, schud ik het stof van mijn voeten tegen u af en ga ik ergens anders heen.’

Kijk naar de geschiedenis van elke bedriegerij. Het laat ons zien dat het claimen van autoriteit een zekere mate van vooruitgang verzekert. Hoe kwam het dat Mohammed in zijn tijd zo’n sterke religie had? Hij was

helemaal alleen en ging de markt op en zei: ‘Ik heb een openbaring uit de hemel ontvangen.’ Het was een leugen, maar hij overtuigde de mensen om het te geloven. Hij zei: ‘Ik heb een openbaring uit de hemel.’ De mensen keken naar zijn gezicht, ze zagen dat hij hen ernstig aankeek, alsof ze geloofden wat hij zei, en een stuk of vijf, zes van hen sloten zich bij hem aan.

Heeft hij bewezen wat hij zei? Hij niet. ‘Jullie moeten,’ zei hij, ‘geloven wat ik zeg, anders is er geen paradijs voor jullie.’ Er schuilt een kracht in dat soort dingen, en waar hij ook kwam, zijn verklaring werd geloofd, niet op grond van redenering, maar op grond van zijn autoriteit, die hij verklaarde van Allah te zijn. En in een eeuw nadat hij voor het eerst zijn bedrog verkondigde, waren er duizend sabels uit duizend scheden geflitst en was zijn woord verkondigd in Afrika, Turkije, Azië en zelfs in Spanje. De man claimde autoriteit - hij claimde goddelijkheid, daarom had hij macht.

Neem opnieuw de toename van het mormonisme. Wat is zijn kracht geweest? Simpelweg dit - de bewering van macht uit de hemel. Die bewering wordt gedaan en de mensen geloven het, en nu hebben ze zendelingen in bijna elk land van de bewoonbare aarde en is het boek van Mormon in vele talen vertaald. Hoewel er nooit een doorzichtiger bedrog kon zijn, of een vervalsing die minder vaardig is en meer aan de oppervlakte ligt, is deze eenvoudige pretentie van macht het middel geweest om macht met zich mee te dragen.

Nu, mijn broeders, *we hebben macht*. Wij *zijn* Gods dienaren. Wij prediken *Gods* waarheid. De grote Rechter van hemel en aarde heeft ons de waarheid verteld en wat moeten wij doen om te twisten met wormen van stof? Waarom zouden we beven en bang voor hen zijn? Laten we opstaan en zeggen: ‘Wij zijn de dienaren van de levende God. Wij vertellen u wat God ons gezegd heeft en wij waarschuwen u: als u ons getuigenis verwerpt, zal het voor Tyrus en Sidon op de dag des oordeels beter zijn dan voor u.’ Als de mensen dat verwerpen, hebben wij ons werk gedaan. Wij hebben er niets mee te maken om mensen te laten geloven. Het is ons werk om overal van Christus te getuigen, om het evangelie aan alle mensen te verkondigen.

Maar er is één passage in de Bijbel die in strijd lijkt te zijn met wat ik heb gezegd, als de gangbare vertaling waar is - de passage waarin staat dat Paulus ‘disputeerde in de school van ene Tyrannus’. Maar dit kan in het Engels beter worden weergegeven als: ‘dialoged in the school of one

Tyrannus. Albert Barnes zegt dat ‘disputed geen gelukkige vertaling is’, omdat het woord niet zo’n idee overbrengt.
Toen Jezus predikte, ‘voerde Hij een dialoog’. Toen de man kwam en tot Hem zei: ‘Meester, wat moet ik doen om het eeuwige leven te beërven?’ Hij ‘dialogeerde’ met hem. Toen een ander tot Hem zei: ‘Spreek, Heere, tot mijn broeder, dat hij met mij de erfenis deelt,’ twistte Christus niet met hem, maar Hij ‘dialogeerde’. Zijn gebruikelijke stijl was om de mensen aan te spreken, en maar zelden om met mensen te redetwisten.
We zouden alle boeken kunnen opgeven die zijn geschreven ter verdediging van het christendom, als we alleen maar Christus zouden prediken, als we in plaats van de voorposten te verdedigen, zouden zeggen: ‘God zal voor hen zorgen,’ en meteen een uitval zouden doen naar de vijand, dan zouden we door Gods Heilige Geest alles voor ons uit moeten dragen.
O, kerk van God, geloof dat je onoverwinnelijk bent en je bent onoverwinnelijk. Maar blijf beven en bang zijn en je bent verloren. Hef je hoofd op en zeg: ‘Ik ben Gods dochter, ik ben Christus’ bruid.’ Stop niet om het te bewijzen, maar bevestig het. Trek door het land en koningen en prinsen zullen zich voor je neerbuigen, omdat je je oude dapperheid hebt meegenomen en je oude glorie hebt aangenomen.
Ik wil hier nog een opmerking maken over de stijl waarin we aan het werk gaan. Ik ben bang dat we niet genoeg hebben van de goddelijke methode van *rondtrekken*. Paulus was een grote reiziger, hij predikte in één plaats en daar werden er twaalf bekeerd. Hij maakte meteen een kerk. Hij stopte niet pas toen hij er vijfhonderd had. Maar toen hij er twaalf had, ging hij naar een andere plaats.
Een heilige vrouw neemt hem in huis, ze heeft een zoon en dochter. Ze worden gered en gedoopt - er is een andere kerk. Dan gaat hij verder. Waar hij ook komt, de mensen geloven en worden gedoopt. Overal waar hij een gezin ontmoet dat gelooft, doopt hij of zijn metgezel het hele huis en vervolgt zijn weg door kerken te stichten en oudsten over hen aan te stellen.
Wij, tegenwoordig, gaan en vestigen ons op een plek, maken er een station van, en werken er beetje bij beetje omheen, en denken dat dat de manier is om te slagen. Nee, nee! Doorkruis een continent. Probeer grote dingen en er zullen grote dingen gebeuren. Maar ze zeggen dat als je alleen maar over een plek heen gaat, het vergeten zal worden als een zomerse regenbui die iedereen vochtig maakt, maar niemand bevredigt.

Ja, maar je weet niet hoeveel van Gods uitverkorenen daar kunnen zijn. Je hebt geen reden om op één plaats te stoppen, ga voort. Gods uitverkorenen zijn overal. Ik protesteer als ik dit land van Engeland niet zou kunnen doorkruisen. Ik zou het niet kunnen verdragen om hier altijd te prediken. Als ik *hier* altijd zou preken, zouden velen van jullie verhard raken in het evangelie.
Ik hou ervan om hier, daar en overal rond te trekken. *Mijn* grootste ambitie is dat ik door het hele land ga en mijn hoofdkwartier op één plek houd. Ik geloof dat rondtrekken Gods grote plan is. Er zouden vaste predikanten en voorgangers moeten zijn, maar zij die als apostelen zijn, zouden veel meer moeten rondtrekken dan zij doen.

III. Maar ik heb nog een derde ding te zeggen dat sommigen van ons zal opvallen, namelijk dat WIJ GEEN APOSTOLISCHE KERKEN HEBBEN.
O, had je een apostolische kerk gezien, wat zou die anders lijken dan een van onze kerken! Zo anders, had ik bijna gezegd, als licht van duisternis, zo anders als de ondiepe bedding van de beek die door de zomer is opgedroogd, is van de machtige rollende rivier, altijd vol, altijd diep en helder, en altijd stromend in de zee.
Waar is onze *gebedsvolheid* vergeleken met die van hen? Ik vertrouw erop dat we hier iets van de kracht van het gebed kennen, maar ik denk niet dat we bidden zoals zij deden. 'Zij braken brood van huis tot huis en aten hun spijs met oprechtheid van hart, God eer gevend.' Er was geen enkel lid van de kerk, als regel, die halfslachtig was. Zij gaven hun ziel geheel aan God. En toen Ananias en Sapphira de prijs verdeelden, kregen zij de doodstraf voor hun zonde.
Als wij net zo diep en ernstig zouden bidden als zij, zouden we net zoveel succes hebben. Elke mate van succes die we hier hebben gehad, hebben we volledig aan jullie gebeden te danken. En waar ik ook heen ben gegaan, ik heb me er altijd op kunnen beroemen dat ik een biddend volk heb. Laten andere predikanten net zo'n biddend volk hebben. Laat zendelingen net zoveel gebeden hebben van de kerk, en als alles gelijk is, zal God hen zegenen en zal er meer voorspoed zijn dan ooit.
Wij hebben niet de apostolische manier van *vrijgevigheid*. In de dagen van de apostelen gaven zij al hun bezittingen. Het werd toen niet van hen *geëist* en dat is het nu ook niet. Niemand denkt eraan om zoiets te vragen, maar toch zijn we naar het andere uiterste gegaan en geven velen

helemaal niets. Mannen die duizenden en tienduizenden hebben, zijn zo eeuwig begaan met hun gezinnen, ook al *zijn ze* voorzien, dat ze niets meer geven dan het dienstmeisje dat naast hen zit.
Er wordt vaak gezegd dat leden van christelijke kerken niet geven in verhouding tot hun rijkdom. We geven omdat het deftig en respectabel is. Een groot aantal van ons geeft, hoop ik, omdat we de zaak van God liefhebben. Maar velen van ons zeggen: 'Er is een arme metselaar die de hele week hard werkt en maar net genoeg verdient om zijn vrouw en gezin te onderhouden.
Nu heb ik zoveel pond per week - ik ben een rijk man - wat zal ik geven? Ik zal een halve kroon geven.' Een ander zegt: 'Ik zal vanmorgen tien shilling geven.' Welnu, als ze hun rijkdom zouden vergelijken met die van hem, dan zouden ze zien dat hij alles geeft wat hij over heeft boven zijn levensonderhoud, terwijl zij in verhouding niets geven.
Mijn broeders, we zijn nog geen halve christenen, dat is de reden waarom we geen half succes hebben. We zijn gekerstend, maar ik vraag me af of we dat door en door zijn. De Geest van God is niet in ons binnengedrongen om ons dat leven, en vuur, en ziel te geven die zij in deze oude tijden hadden.

IV. Maar tenslotte, als het resultaat van de andere dingen die hiervoor zijn gegaan, en misschien ook gedeeltelijk als de oorzaak ervan, hebben we niet de apostolische invloed van de Heilige Geest in de mate waarin zij die in de oudheid hadden.
Ik zie geen enkele reden waarom ik vanmorgen, als God het zou willen, niet zou opstaan en een preek zou houden die het middel zou zijn om elke ziel in de plaats te bekeren. Ik zie geen reden waarom ik morgen niet een preek zou houden die de redding zou betekenen voor iedereen die hem hoort, als God de Geest zou uitstorten. Het Woord is in staat om te bekeren, net zo uitgebreid als God de Geest het wil toepassen.
En ik zie geen reden waarom, als bekeerlingen nu een voor een binnenkomen, er geen tijd zal komen dat honderden en duizenden tot God zullen komen. Dezelfde preek die God zegent voor tien als Hij wil, kan Hij ook zegenen voor honderd. Ik weet alleen dat in de laatste dagen, wanneer Christus zal komen en het koninkrijk naar Zich toe zal trekken, elke voorganger van God net zo succesvol zal zijn als Petrus op de Pinksterdag.
Ik ben er zeker van dat de Heilige Geest in staat is om het Woord succesvol te maken, en de reden waarom wij niet floreren is dat wij niet de

Heilige Geest hebben die ons met kracht en energie bijstaat zoals zij toen hadden. Mijn broeders, als we de Heilige Geest op onze bediening hadden, zou dat weinig zeggen over ons talent. Mensen kunnen arm en ongeschoold zijn, hun woorden kunnen gebroken en ongrammaticaal zijn, er kunnen geen gepolijste periodes van Hall zijn, of glorieuze donderslagen van Chalmers, maar als de kracht van de Geest hen bijstaat, zullen de nederigste evangelisten meer succes hebben dan de meest pompeuze godgeleerden, of de meest welsprekende predikers.
Het is buitengewone *genade*, geen talent, dat de dag wint, buitengewone geestelijke kracht, geen buitengewone mentale kracht. Geestelijke kracht kan een kapel vullen, maar geestelijke kracht vult de kerk. Geestelijke kracht kan een gemeente bijeenbrengen, geestelijke kracht zal zielen redden. We willen geestelijke kracht.
O, we kennen sommigen voor wie we terugdeinzen qua talent, maar die geen geestelijke kracht hebben, en als ze spreken hebben ze de Heilige Geest niet bij zich. Maar we kennen anderen, eenvoudighartige waardige mannen die hun landstaal spreken, en die opstaan om te prediken in hun landelijke plaats, en de Geest van God bekleedt elk woord met kracht. Harten worden gebroken, zielen worden gered en zondaars worden wedergeboren. Geest van de levende God! Wij willen *U*. U bent het leven, de ziel. U bent de bron van het succes van Uw volk. Zonder U kunnen ze niets doen. Met U kunnen ze alles.
Zo heb ik geprobeerd u te laten zien wat volgens mij de oorzaken zijn van ons gedeeltelijke gebrek aan succes. En sta mij nu toe om, met alle ernst, bij u te pleiten namens Christus en het Heilige Evangelie van Christus, dat u uzelf zou willen opwekken tot hernieuwde inspanningen voor de verspreiding van Zijn waarheid, en tot meer ernstige gebeden dat Zijn Koninkrijk mag komen en Zijn wil gedaan mag worden op aarde, zoals in de hemel.

Ach vrienden, als ik jullie de tienduizenden geesten zou kunnen laten zien die nu in de buitenste duisternis wandelen. Als ik je mee zou nemen naar de sombere kamer van de hel en je daar myriaden op myriaden heidense zielen zou laten zien in een onuitsprekelijke marteling, die het Woord niet hebben gehoord, maar terecht veroordeeld zijn voor hun zonden, dan denk ik dat je jezelf zou kunnen afvragen: ‘Heb ik iets gedaan om deze ongelukkige myriaden te redden? Zij zijn verdoemd en kan ik zeggen dat ik vrij ben van hun bloed?’ Oh! God van genade, als deze rok-

ken vrij zijn van het bloed van mijn medeschepselen, dan zal ik eeuwige redenen hebben om U in de hemel te zegenen.
O kerk van Christus! U hebt veel reden om uzelf af te vragen of u wel helemaal zuiver bent in deze zaak. Jullie zonen van God zeggen te vaak: 'Ben ik mijn broeders hoeder?' Jullie lijken te veel op Kaïn. Je vraagt jezelf niet af of God het bloed van je medeschepselen door jouw handen zal eisen. O, er is een waarheid die zegt: 'Als de wachter hen niet waarschuwt, zullen zij omkomen, maar hun bloed zal Hij eisen door de handen van de wachter.'
Er zouden er meer van ons moeten zijn die prediken voor de heidenen en toch zijn we misschien passief en doen we weinig of niets. Er zijn velen van jullie, ja jullie allemaal, die veel meer zouden moeten doen dan jullie doen voor evangelische doeleinden en de verspreiding van het Evangelie van Christus. O, stel deze vraag aan uw harten: 'Zal ik in staat zijn om tegen de verdoemde geest te zeggen, als hij mij in de hel ontmoet: 'Zondaar, ik heb alles gedaan wat ik voor u kon doen''? Ik ben bang dat sommigen zullen moeten zeggen: 'Nee, dat heb ik niet gedaan. Het is waar dat ik meer had kunnen doen. Ik had me meer kunnen inspannen, ook al was ik misschien niet succesvol, maar ik heb het niet gedaan.'
Beste vrienden, ik geloof dat er voor sommigen van ons een grote reden is om te twijfelen of we onze godsdienst wel geloven. Een ongelovige kwam eens een christen tegen en zei: 'Ik weet dat je niet in je godsdienst gelooft.' 'Waarom?' vroeg de christen. 'Omdat,' zei de ander, 'je me al jaren passeert op weg naar mijn zakenadres. Geloof je niet dat er een hel is waar de geesten van de mensen in worden geworpen?' 'Ja, dat geloof ik,' zei de christen. 'En u gelooft dat als ik niet in Christus geloof, ik daarheen gestuurd moet worden?' 'Ja.' 'Ik ben er zeker van dat je dat niet doet, want als je dat wel deed, zou je een zeer onmenselijke stakker zijn om me dag na dag voorbij te lopen en me er nooit over te vertellen of me ervoor te waarschuwen.' Ik geloof dat er christenen zijn die zich hieraan schuldig maken. God zal hen vergeven, het bloed van Christus kan dat zelfs uitwassen, maar ze zijn schuldig.
Heb je ooit gedacht aan de enorme waarde van één enkele ziel? Mijn toehoorders, als er maar één man in Siberië niet gered zou zijn, en de hele wereld zou gered zijn, als God onze gedachten zou bewegen, dan zou het de moeite waard zijn voor alle mensen in Engeland om achter die ene ziel aan te gaan. Heb je ooit aan de waarde van een ziel gedacht? Jullie hebben het gehuil en geschreeuw van de hel niet gehoord. Jullie

hebben de machtige liederen en hosanna's van de verheerlijkten niet gehoord. Jullie hebben geen idee van wat eeuwigheid is, anders zouden jullie de waarde van een ziel kennen. Jullie die gebroken zijn door overtuiging, verootmoedigd door de Geest en geleid om genade te roepen door het verbond van Jezus, jullie weten iets van wat de waarde van een ziel is, maar veel van mijn toehoorders weten dat niet. Zouden we achteloos kunnen preken, zouden we koud kunnen bidden, als we wisten om wat voor kostbaars het gaat? Nee, we zouden zeker dubbel zo ernstig moeten zijn dat God zondaars wil redden.

Ik weet zeker dat de huidige stand van zaken niet lang kan voortduren, we doen bijna niets. Het christendom staat op een laag pitje. Mensen denken dat het nooit veel beter zal worden, dat het duidelijk onmogelijk is om wonderen te doen in deze dagen. Zijn we er slechter aan toe dan de rooms-katholieke naties waren toen één man, een Luther, predikte? Dan kan God nu een Luther vinden. We zijn er niet veel slechter aan toe dan toen Whitefield begon te prediken en toch kan God nu zijn Whitefields vinden.

Het is een waanidee om te veronderstellen dat wij niet kunnen slagen zoals zij. God zal ons helpen. God helpt ons door Zijn Geest, we zullen grotere dingen zien dan dit, in ieder geval, we zullen Gods kerk nooit laten rusten als we haar niet zien bloeien, maar we zullen ons ernstig hartelijk protest tegen de kilte en de lethargie van de tijd invoeren, en zolang onze tong in onze mond zal bewegen, zullen we protesteren tegen de laksheid en valse leer die zo welig tiert in de kerken, en dan zal die gelukkige dubbele reformatie - een reformatie in leer en Geest - samen tot stand worden gebracht.

Dan weet God slechts wat we zullen zeggen: 'Wie zijn deze die vliegen als een wolk, en als duiven naar hun vensters,' en eerlang zal de schreeuw van Christus worden gehoord. Hijzelf zal neerdalen uit de hemel. En we zullen horen zeggen en zingen: 'Halleluja! Halleluja! Halleluja! De Heere God Almachtig regeert.'

Overgenomen uit de Metropolitan Tabernacle Pulpit C.H. Spurgeon Collection.

GODDELIJKE SOEVEREINITEIT

NO. 77

EEN PREEK UITGESPROKEN OP SABBATMORGEN
4 MEI 1856
DOOR DE REV. C. H. SPURGEON
BIJ NEW PARK STREET CHAPEL, SOUTHWARK

'Is het mij niet geoorloofd te doen wat ik wil met het mijne?'
Mattheüs 20:15

De huishouder zegt: 'Is het mij niet geoorloofd te doen wat ik wil met mijn eigen bezit?' en zo stelt ook de God van hemel en aarde vanmorgen deze vraag aan jou: 'Is het mij niet geoorloofd te doen wat ik wil met mijn eigen bezit?'. Er is geen eigenschap van God die Zijn kinderen meer troost biedt dan de leer van goddelijke soevereiniteit.

Onder de meest ongunstige omstandigheden, in de zwaarste moeilijkheden, geloven zij dat Soevereiniteit hun verdrukkingen heeft verordend, dat Soevereiniteit hen overheerst en dat Soevereiniteit hen allen zal heiligen. Er is niets waarvoor de kinderen van God ernstiger zouden moeten strijden dan de heerschappij van hun Meester over de hele schepping - het Koningschap van God over alle werken van Zijn eigen handen - de troon van God en Zijn recht om op die troon te zitten.

Aan de andere kant is er geen leer die meer gehaat wordt door wereldlingen, geen waarheid waarvan ze zo'n voetbal hebben gemaakt, als de grote, ontzagwekkende, maar toch meest zekere leer van de soevereiniteit van de oneindige JEHOVAH. Mensen zullen toestaan dat God overal is behalve op Zijn troon. Ze zullen Hem toestaan in Zijn werkplaats te zijn om werelden te modelleren en sterren te maken. Ze zullen toestaan dat Hij in Zijn almacht is om Zijn aalmoezen uit te delen en Zijn giften te schenken. Zij zullen Hem toestaan om de aarde te ondersteunen en de pilaren ervan te dragen, of om de lampen van de hemel aan te steken, of om over de golven van de altijd bewegende oceaan te heersen.

Maar als God Zijn troon bestijgt, knarsen Zijn schepselen hun tanden. En wanneer we een *tronende* God verkondigen en Zijn recht om met de Zijnen te doen wat Hij wil, om over Zijn schepselen te beschikken zoals

Hij goeddunkt, zonder hen daarover te raadplegen, dan is het dat we worden beschimpt en vervloekt, en dan is het dat de mensen zich doof voor ons houden, want God op Zijn troon is niet de God die zij liefhebben. Ze houden overal meer van Hem dan wanneer Hij zit met Zijn scepter in Zijn hand en Zijn kroon op Zijn hoofd.

Maar het is God op de troon die we graag prediken. Het is God op Zijn troon die we vertrouwen. Het is God op Zijn troon over wie we vanmorgen hebben gezongen. En het is God op Zijn troon waarover we in deze verhandeling zullen spreken. Ik zal echter slechts bij één deel van Gods soevereiniteit stilstaan en dat is Gods soevereiniteit bij het uitdelen van Zijn gaven. In dit opzicht geloof ik dat Hij het recht heeft om met de Zijnen te doen wat Hij wil en dat Hij dat recht ook uitoefent.

Voordat we aan onze verhandeling beginnen, moeten we één ding zeker stellen, namelijk dat alle zegeningen geschenken zijn en dat we er geen aanspraak op kunnen maken op grond van onze eigen verdiensten. Ik denk dat elke weldenkende geest dit zal toegeven. En dit toegegeven hebbende, zullen we proberen aan te tonen dat Hij het recht heeft, aangezien ze van Hem zijn, om ermee te doen wat Hij wil - ze helemaal achterhouden als Hij dat wil - ze allemaal uitdelen als Hij dat wil - ze aan sommigen geven en niet aan anderen - ze aan niemand geven of aan iedereen geven, net wat goed lijkt in Zijn ogen. 'Is het mij niet geoorloofd met het mijne te doen wat ik wil?'

We zullen Gods gaven in vijf klassen verdelen. Ten eerste hebben we *tijdelijke* gaven. Ten tweede, gaven *die redden.* Ten derde, *eervolle* gaven. Ten vierde, *nuttige* gaven en ten vijfde, *aangename* gaven. Van al deze zullen we zeggen: 'Is het mij niet geoorloofd met het mijne te doen wat ik wil?'

I. In de eerste plaats merken we op dat GIFTEN TIJDELIJK zijn.

Het is een onbetwistbaar feit dat God in tijdelijke zaken niet aan ieder mens hetzelfde heeft gegeven, dat Hij niet aan al Zijn schepselen dezelfde hoeveelheid geluk of dezelfde status in de schepping heeft gegeven. Er is een verschil. Let op wat een verschil er is in *mensen* persoonlijk (want we zullen voornamelijk naar mannen kijken).

De een wordt geboren als Saul, met kop en schouders groter dan de rest - de ander zal zijn hele leven als Zacheüs door het leven gaan - een man met een klein gestalte. De een heeft een gespierd gestel en een deel van schoonheid - de ander is zwak en heeft verre van iets dat als welgemanierd wordt bestempeld. Hoeveel mensen vinden we wiens ogen zich

nooit hebben verheugd in het zonlicht, wiens oren nooit hebben geluisterd naar de charmes van muziek en wiens lippen nooit zijn bewogen tot geluiden die begrijpelijk of harmonieus zijn?
Loop door de aarde en je zult mannen vinden die superieur zijn aan jezelf in kracht, gezondheid en mode, en anderen die in dezelfde opzichten je mindere zijn. Sommigen hier zijn ver verheven boven hun medemensen in hun uiterlijke verschijning, en sommigen zinken laag in de weegschaal en hebben niets aan zich dat hen kan doen roemen in het vlees.
Waarom heeft God aan de een schoonheid gegeven en aan de ander geen schoonheid? Waarom heeft Hij aan de een al zijn zintuigen gegeven en aan de ander slechts een deel? Waarom heeft Hij bij de een het zintuiglijk waarnemingsvermogen verlevendigd, terwijl de ander een dof en koppig lichaam om zich heen moet dragen? Wij antwoorden, laat mensen zeggen wat ze willen, dat er geen ander antwoord gegeven kan worden dan dit: ‘Zo is het, Vader, want zo heeft het U goed geleken.’
De oude Farizeeën vroegen: ‘Heeft deze man of zijn ouders gezondigd, dat hij blind geboren is?’ Wij weten dat er noch bij de ouders noch bij het kind een zonde was, dat *hij* blind geboren werd, of dat anderen soortgelijke nood hebben geleden, maar dat God heeft gedaan wat Hem behaagde in de verdeling van Zijn aardse weldaden, en zo heeft Hij tegen de wereld gezegd: ‘Is het Mij niet geoorloofd te doen wat Ik wil met de Mijnen?’
Let ook op het verschil in de verdeling van *mentale gaven.* Niet alle mensen zijn als Socrates. Er zijn maar weinig Platos. We kunnen slechts hier en daar een Bacon ontdekken. We zullen slechts af en toe een Sir Isaac Newton spreken. Sommigen hebben geweldige intellecten waarmee ze geheimen kunnen ontrafelen - oceanen kunnen doorgronden - bergen kunnen meten - zonnestralen kunnen ontleden en sterren kunnen wegen. Anderen hebben slechts oppervlakkige geesten. Je kunt ze opvoeden en onderwijzen, maar je kunt ze nooit groot maken. Je kunt niet verbeteren wat er niet is. Zij hebben geen genialiteit en jij kunt die niet overbrengen. Iedereen kan zien dat er een inherent verschil is tussen mannen vanaf hun geboorte. Sommigen overtreffen met een kleine opleiding degenen die uitgebreid zijn opgeleid. Er zijn twee jongens die op dezelfde school en door dezelfde meester zijn opgeleid en die zich met dezelfde ijver aan hun studies wijden, maar toch zal de ene zijn collega ver achter zich laten.
Waarom? Omdat God Zijn soevereiniteit over zowel het verstand als het lichaam heeft laten gelden. God heeft ons niet allemaal gelijk gemaakt,

maar Zijn gaven gediversifieerd. De ene man is zo welsprekend als Whitefield. Een ander stottert als hij maar drie woorden van zijn moedertaal spreekt. Wat maakt deze verschillende verschillen tussen mens en mens? Wij antwoorden dat we het allemaal moeten toeschrijven aan de soevereiniteit van God, die doet wat Hij wil met de Zijnen.
Merk opnieuw op wat de verschillen zijn in *de omstandigheden van mensen in deze wereld.* Machtige geesten worden van tijd tot tijd ontdekt in mannen van wie de ledematen de ketenen van de slavernij dragen en van wie de ruggen bloot liggen voor de zweep - ze hebben een zwarte huid, maar zijn in geest enorm superieur aan hun brute meesters. Zo vinden we ook in Engeland wijze mannen vaak arm, en rijke mannen niet zelden onwetend en ijdel.
De een komt ter wereld om meteen in het keizerlijk purper gekleed te gaan, de ander zal nooit iets anders dragen dan het nederige gewaad van een boer. De een heeft een paleis om in te wonen en een bed van dons voor zijn rust, terwijl de ander slechts een harde rustplaats vindt en nooit een luxueuzere bedekking zal hebben dan het riet van zijn eigen huisje. Als we de reden hiervoor vragen, is het antwoord nog steeds: 'Zo is het, Vader, want zo scheen het goed in Uw ogen.'
Zo zul je ook op andere manieren zien hoe soevereiniteit zich toont als je door het leven gaat. Aan de ene mens geeft God een lang leven en een gelijkmatige gezondheid, zodat hij nauwelijks weet wat het is om een dag ziek te zijn, terwijl een ander door de wereld waggelt en bij bijna elke stap een graf vindt, waarbij hij duizend doden voelt door er één te vrezen.
De ene man, zelfs op hoge leeftijd, zoals Mozes, heeft zijn ogen onbedorven, en hoewel zijn haar grijs is, staat hij nog even stevig op zijn voeten als toen hij een jongeman was in het huis van zijn vader. Waar komt dit verschil vandaan, vragen we opnieuw? En het enige adequate antwoord is: het is het effect van JEHOVAH's soevereiniteit.
Je ziet ook dat sommige mensen in de bloei van hun leven - midden in hun leven - worden afgesneden, terwijl anderen ouder worden dan zeventig jaar. De een gaat weg voordat hij de eerste fase van het bestaan heeft bereikt en bij de ander wordt zijn leven verlengd tot het een last wordt. Ik denk dat we de oorzaak van al deze verschillen in leven moeten zoeken in Gods soevereiniteit. Hij is Heereser en Koning en zal doen wat Hij wil met de Zijnen.
We gaan verder vanaf dit punt, maar voordat we dat doen moeten we even stoppen om het te verbeteren. O jullie die begaafd zijn met een no-

bel gestel, een bevallig lichaam, beroem jullie daar niet op, want jullie gaven komen van God. Roem niet, want als je roemt, word je in een ogenblik onaangenaam. De bloemen beroemen zich niet op hun schoonheid, noch zingen de vogels van hun verenkleed. Wees niet ijdel, dochters van schoonheid. Weest niet verheven, jullie zonen van schoonheid. En o jullie mannen van macht en verstand, bedenk dat alles wat jullie hebben geschonken is door een soevereine Heere. Hij heeft geschapen. Hij kan vernietigen.
Er zijn niet veel stappen tussen het machtigste intellect en de hulpeloze dwaas - diepe gedachten grenzen aan waanzin. Je hersenen kunnen elk moment gekraakt worden en je kunt gedoemd zijn om voortaan als een gek te leven. Ga niet prat op alles wat je weet, want zelfs de weinige kennis die je hebt is je gegeven.
Daarom zeg ik: verhef u niet bovenmate, maar gebruik voor God wat God u gegeven heeft, want het is een koninklijke gave en u moet die niet terzijde leggen. Maar als de soevereine Heere je één talent heeft gegeven en niet meer, berg het dan niet op in een servet, maar gebruik het goed, en dan kan het zijn dat Hij je meer zal geven.
Zegen God dat je *meer* hebt dan anderen en dank Hem ook dat Hij je *minder* heeft gegeven dan anderen, want dan hoef je minder op je schouders te dragen. En hoe lichter je last, des te minder reden zul je hebben om te zuchten als je verder reist naar het betere land. Zegen God dan als je minder bezit dan je medemensen en zie Zijn goedheid in het onthouden en in het geven.

II. Tot nu toe hebben de meeste mensen ons waarschijnlijk bijgehouden, maar als we bij het tweede punt komen, REDDENDE GAVEN, zullen er een groot aantal zijn die van ons af zullen gaan, omdat zij onze leer niet kunnen ontvangen.
Als we deze waarheid over de goddelijke soevereiniteit toepassen op de redding van de mens, dan zien we dat mensen opstaan om hun arme medeschepselen te verdedigen die volgens hen door Gods voorbestemming benadeeld zijn. Maar ik heb nog nooit gehoord dat mensen het voor de duivel opnamen, en toch, als er één van Gods schepselen het recht heeft om te klagen over Zijn handelen, dan zijn het wel *de gevallen engelen*. Vanwege hun zonde werden ze meteen uit de hemel geslingerd en we lezen niet dat er ooit een boodschap van genade naar hen is gezonden. Eenmaal uitgestoten was hun ondergang bezegeld, terwijl de mensen respijt

kregen, verlossing naar hun wereld werd gezonden en een groot aantal van hen tot het eeuwige leven werd uitverkoren. Waarom zouden we niet met soevereiniteit twisten in het ene geval en wel in het andere?

We zeggen dat God een volk uit het menselijk ras heeft gekozen en dat Zijn recht om dit te doen wordt ontkend. Maar ik vraag, waarom betwisten we niet evenzeer het feit dat God mensen heeft gekozen en geen gevallen engelen, of Zijn rechtvaardigheid in zo'n keuze? Als verlossing een kwestie van recht is, dan hadden de engelen zeker net zoveel recht op genade als de mensen. Waren zij niet in meer dan gelijke waardigheid? Hebben zij meer gezondigd? Wij denken van niet. Adams zonde was zo moedwillig en compleet dat we geen grotere zonde kunnen veronderstellen dan die welke hij beging.

Zouden de engelen die uit de hemel werden gestoten hun Maker niet meer van dienst zijn geweest als ze waren hersteld, dan wij ooit kunnen zijn? Als wij de rechters in deze zaak waren geweest, hadden we misschien bevrijding aan engelen gegeven, maar niet aan mensen. Bewonder dan, goddelijke soevereiniteit en liefde, dat terwijl de engelen in rillingen werden gebroken, God een uitverkoren aantal van het mensenras heeft opgewekt om hen onder prinsen te stellen, door de verdiensten van Jezus Christus, onze Heere.

Merk opnieuw de goddelijke soevereiniteit op dat *God het Israëlitische ras koos en de heidenen jarenlang in duisternis liet*. Waarom werd Israël onderwezen en gered, terwijl Syrië in afgoderij ten onder ging? Was het ene ras zuiverder van oorsprong en beter van karakter dan het andere? Hebben de Israëlieten niet duizendmaal valse goden tot zich genomen en de ware God tot toorn en afkeer aangezet? Waarom zouden zij dan bevoorrecht moeten worden boven hun medemensen?

Waarom scheen de zon van de hemel op hen, terwijl overal om hen heen de naties in duisternis werden achtergelaten en bij duizenden in de hel wegzonken? Waarom? Het enige antwoord dat gegeven kan worden is dit; God is Soeverein en 'zal Zich ontfermen over wie Hij Zich ontfermen zal'.

Hoe komt het dan dat God *Zijn Woord naar ons heeft gezonden, terwijl een groot aantal mensen nog steeds zonder Zijn Woord is?* Waarom komen wij allen naar Gods tabernakel, sabbat na sabbat, bevoorrecht om te luisteren naar de stem van de bedienaar van Jezus, terwijl andere volken daardoor niet zijn bezocht? Had God het licht niet net zo goed daar als hier in de duisternis kunnen laten schijnen? Had Hij, als Hij had gewild, geen

boodschappers kunnen uitzenden die zo snel waren als het licht om Zijn Evangelie over de hele aarde te verkondigen? Hij had het kunnen doen als Hij had gewild. Omdat we weten dat Hij het niet heeft gedaan, buigen we in zachtmoedigheid en belijden we Zijn recht om te doen wat Hij wil met de Zijnen.

Maar laat me de leer nog eens benadrukken. Zie hoe God Zijn soevereiniteit toont in dit feit, dat *uit dezelfde gemeente, zij die dezelfde predikant horen, en naar dezelfde waarheid luisteren, de één genomen wordt en de ander weggaat*. Hoe komt het dat een van mijn toehoorders in de kerkbank ginds zit en haar zus aan haar zijde, en dat toch het effect van de prediking op ieder van hen verschillend is?

Ze zijn verpleegd op dezelfde knie, gewiegd in dezelfde wieg, opgeleid onder dezelfde organisaties, ze horen dezelfde dominee, met dezelfde aandacht - waarom is het dat de ene zal worden gered en de andere verlaten? Het zij verre van ons om een excuus te verzinnen voor de man die verdoemd is - we kennen er geen. Maar het zij ook verre van ons om God de eer te ontnemen. Wij beweren dat GOD het verschil maakt - dat de geredde zuster niet zichzelf hoeft te danken, maar haar God.

Er zullen zelfs twee mannen dronken worden. Een gesproken woord zal een van hen doorboren, maar de ander zal onbewogen blijven zitten, hoewel zij in alle opzichten gelijk zijn, zowel qua gestel als qua opvoeding. Wat is de reden? Je zult misschien antwoorden, omdat de één de boodschap van het Evangelie aanneemt en de ander afwijst. Maar moet je niet terugkomen op de vraag: wie heeft ervoor gezorgd dat de één het aanneemt en wie heeft ervoor gezorgd dat de ander het verwerpt? Ik *daag je uit* om te zeggen dat de man zichzelf dwong om te verschillen. Je *moet* in je geweten toegeven dat alleen God deze macht heeft.

Maar degenen die niet van deze leer houden, zijn toch tegen ons in het geweer gekomen en zij zeggen: ‘Hoe kan God rechtvaardig zo’n verschil maken tussen de leden van Zijn gezin? Stel dat een vader een bepaald aantal kinderen zou hebben, en hij zou aan één van hen al zijn gunsten geven, en de anderen tot ellende veroordelen - zouden we dan niet zeggen dat hij een zeer onvriendelijke en wrede vader was?’

Ik antwoord: ja. Maar de zaken zijn niet hetzelfde. Je hebt *niet* te maken met *een vader*, maar met *een rechter*. Je zegt dat alle mensen Gods kinderen zijn. Ik eis dat je dat bewijst. Ik heb het nooit in mijn Bijbel gelezen. Ik durf niet te zeggen: ‘Onze Vader die in de hemelen zijt’, totdat ik wedergeboren ben. Ik kan me niet in het vaderschap van God over mij

verheugen totdat ik weet dat ik één met Hem ben en een mede-erfgenaam met Christus.

Ik durf het vaderschap van God niet op te eisen als een onherboren mens. Het is niet vader en kind - want het kind heeft een aanspraak op zijn vader - maar het is Koning en onderdaan, en zelfs niet zo'n hoge relatie als dat, want er is een aanspraak tussen onderdaan en Koning. Een schepsel - een zondig schepsel - kan geen aanspraak maken op God, want dat zou betekenen dat redding uit werken bestaat en niet uit genade.

Als mensen verlossing kunnen verdienen, dan is hun verlossing slechts de betaling van een schuld en geeft Hij hen niets meer dan Hij hen zou moeten geven. Maar wij beweren dat genade onderscheidend moet zijn als het überhaupt genade is. O, maar sommigen zeggen dat er niet geschreven staat: '*Hij geeft een ieder een maat van genade om er zelf beter van te worden*?' Als je dat prachtige citaat wilt herhalen dat zo vaak naar mijn hoofd wordt geslingerd, dan ben je van harte welkom, want het is geen citaat uit de Schrift, tenzij het een Arminiaanse uitgave is. De enige passage die erop lijkt verwijst naar de geestelijke gaven van de heiligen en de heiligen alleen.

Maar ik zeg, jouw veronderstelling ingewilligd hebbende, dat aan ieder mens een mate van genade gegeven is om er voordeel uit te halen, toch heeft Hij aan sommigen een mate van bijzondere genade gegeven om die winst te maken. Want wat bedoel je met genade, die ik eruit haal, om winst te maken? Ik kan de verbetering van een man in het gebruik van vet begrijpen, maar genade verbeterd en gebruikt door de kracht van de mens, kan ik niet begrijpen. Genade is niet iets dat ik gebruik, genade is iets dat mij gebruikt.

Maar mensen praten soms over goddelijke genade alsof het iets is dat ze kunnen gebruiken en niet als een invloed die macht over hen heeft. Genade is niet iets dat ik verbeter, maar dat mij verbetert, mij in dienst stelt, aan mij werkt. En laat mensen praten wat ze willen over universele genade, het is allemaal onzin, zoiets bestaat niet en kan ook niet bestaan. Ze kunnen correct spreken over universele zegeningen, want we zien dat de natuurlijke gaven van God overal verspreid zijn, meer of minder, en mensen kunnen ze ontvangen of verwerpen.

Het is echter niet zo met genade. Mensen kunnen de genade van God niet gebruiken om zichzelf van duisternis naar licht te veranderen. Het licht komt niet naar de duisternis en zegt, gebruik mij. Maar het licht komt en verdrijft de duisternis. Het leven komt niet naar de dode en zegt,

gebruik me en wordt hersteld tot leven, maar het komt met een kracht van zichzelf en herstelt tot leven.
De geestelijke invloed komt niet naar de dorre beenderen en zegt, gebruik deze kracht en bekleed jezelf met vlees. Maar het komt en bekleedt hen met vlees en het werk is gedaan. Genade is iets dat komt en een invloed op ons uitoefent: 'De soevereine wil van God alleen schept ons erfgenamen van genade; geboren naar het beeld van Zijn Zoon, een nieuw geschapen ras.'
En we zeggen tegen jullie allemaal die je tanden knarsen op deze leer, of je het nu weet of niet, je hebt een enorme vijandschap jegens God in je hart, want totdat je deze leer hebt leren kennen, is er iets dat je nog niet hebt ontdekt, waardoor je je verzet tegen het idee van God absoluut, God onbegrensd, God ongebonden, God onveranderlijk, en God met een vrije wil, waarvan je zo graag bewijst dat het schepsel die bezit.
Ik ben ervan overtuigd dat we de soevereiniteit van God moeten inzien als we in een gezonde gemoedstoestand willen verkeren. 'Redding is van de HEER alleen.' Geef dan alle eer aan Zijn heilige naam, aan wie alle eer toekomt.

III. We komen nu, in de derde plaats, bij de verschillen die God vaak in Zijn kerk maakt in EERVOLLE GAVEN.
Er wordt een verschil gemaakt tussen Gods eigen kinderen - als ze Zijn kinderen zijn. Let op wat ik bedoel. De een heeft de eervolle gave van *kennis*, de ander weet maar weinig. Ik ontmoet zo nu en dan een lieve christelijke broeder met wie ik een maand zou kunnen praten en elke dag iets van hem zou kunnen leren. Hij heeft diepe ervaringen gehad - hij heeft de diepe dingen van God gezien - zijn hele leven is een voortdurende studie geweest, waar hij ook is geweest. Hij lijkt gedachten te hebben verzameld, niet alleen uit boeken, maar van mensen, van God, uit zijn eigen hart.
Hij kent alle fijne kneepjes en kronkelingen van de christelijke ervaring. Hij begrijpt de hoogte, de diepte, de lengte en de breedte van de liefde van Christus, die kennis te boven gaat. Hij heeft een groots idee gekregen, een intieme kennis van het systeem van genade en kan de handelingen van de Heere met Zijn volk rechtvaardigen.
Dan ontmoet je een ander die door vele moeilijkheden is gegaan, maar hij heeft geen diepe kennis van de christelijke ervaring. Hij heeft nooit één geheim geleerd door al zijn problemen. Hij strompelde van de ene

ellende in de andere, maar stopte nooit om de juwelen op te rapen die in het slijk lagen - nooit probeerde hij de kostbare juwelen te ontdekken die in zijn ellende lagen. Hij weet weinig meer van de hoogten en diepten van de liefde van de Heiland dan toen hij voor het eerst in de wereld kwam. Je kunt met zo iemand praten zolang je wilt, maar je zult niets van hem krijgen. Als je vraagt hoe dat komt, antwoord ik: er is een soevereiniteit van God in het geven van kennis aan sommigen en niet aan anderen.
Ik wandelde laatst met een christen op leeftijd die me vertelde hoe hij baat had gehad bij mijn bediening. Er is niets dat mij nederiger maakt dan de gedachte aan een oude man die ervaring opdoet in de dingen van God, die onderricht ontvangt in de wegen van de Heere van een eenvoudige baby in genade. Maar ik verwacht dat als ik een oude man ben, als ik zo oud word, dat een kind in de genade mij zal onderwijzen.
God sluit soms de mond van de oude man en opent de mond van het kind. Waarom zouden wij een leraar zijn voor honderden die in sommige opzichten veel beter in staat zijn om ons te onderwijzen? Het enige antwoord dat we kunnen vinden ligt in de goddelijke soevereiniteit, en daar moeten we voor buigen, want heeft Hij niet het recht om te doen wat Hij wil met de Zijnen?
In plaats van jaloers te zijn op hen die de gave van kennis hebben, zouden we ernaar moeten streven dezelfde te verwerven, indien mogelijk. In plaats van te gaan zitten mopperen dat we niet meer kennis hebben, moeten we bedenken dat de voet niet tegen het hoofd kan zeggen, noch het hoofd tegen de voet: Ik heb jou niet nodig, want God heeft ons talenten gegeven zoals het Hem behaagd heeft.
Let nogmaals op wanneer we spreken over eervolle gaven. Niet alleen kennis, maar *het ambt* is een eervolle gave. Niets is eervoller voor een man dan het ambt van diaken of predikant. We vergroten ons ambt, hoewel we onszelf niet willen vergroten. Wij zijn van mening dat niets een man meer waardigheid geeft dan een aanstelling in een ambt in een christelijke kerk. Ik ben liever diaken van een kerk dan burgemeester van Londen. Een predikant van Christus is in mijn ogen een oneindig veel hogere eer dan de wereld kan schenken. Mijn preekstoel is voor mij begeerlijker dan een troon en mijn gemeente is een rijk dat meer dan groot genoeg is. Een rijk waar de rijken der aarde in eeuwig belang voor verbleken. Waarom geeft God de ene man een speciale roeping van de Heilige Geest om predikant te zijn en laat hij een ander voorbijgaan?
Er is misschien een andere man die meer begaafd is, maar we durven

hem niet op de kansel te zetten, omdat hij geen speciale roeping heeft gehad. Zo is het ook met het diakenambt. De man die sommigen misschien het meest geschikt achten voor het ambt wordt gepasseerd en een ander wordt gekozen.
Er is een manifestatie van Gods soevereiniteit in de benoeming tot een ambt - door David op een troon te zetten, door Mozes de leider van de kinderen van Israël door de woestijn te maken, door Daniël te kiezen om tussen de prinsen te staan, door Paulus te kiezen om de dienaar van de heidenen te zijn en Petrus om de apostel van de besnijdenis te zijn. En jullie die niet de gave van een eervol ambt hebben, moeten de grote waarheid leren die ligt besloten in de vraag van de Meester: 'Is het mij niet geoorloofd te doen wat ik wil met het mijne?'
Er is nog een andere eervolle gave, de gave van *welsprekendheid*. Welsprekendheid heeft meer macht over mensen dan al het andere. Als een man macht wil hebben over de menigte, moet hij proberen hun harten te raken en hun oren te kluisteren. Er zijn mensen die als vaten vol met kennis zijn, maar geen middelen hebben om het aan de wereld te geven. Ze zijn rijk aan alle juwelen van geleerdheid, maar weten niet hoe ze die in de gouden ring van welsprekendheid moeten plaatsen. Ze kunnen de meest uitgelezen bloemen verzamelen, maar weten niet hoe ze die in een zoete krans moeten binden om ze aan de ogen van de bewonderaar te presenteren.
Hoe is dit? We zeggen opnieuw: de soevereiniteit van God wordt hier getoond in de verdeling van gaven die eervol zijn. Leer hier, o christenmens, als je gaven hebt, om de eer ervan aan de voeten van de Heiland te werpen, en als je ze niet hebt, leer dan niet te morren. Bedenk dat God net zo goed is als Hij zijn gunsten achterhoudt als uitdeelt. Als iemand onder u verheven is, laat hij zich dan niet opblazen. Als iemand nederig is, laat hij dan niet veracht worden. Want God geeft aan ieder vat zijn maat van genade. Dien Hem naar jouw maat en aanbid de Koning van de hemel die doet wat Hem behaagt.

IV. In de vierde plaats zien we de gave van NUTTIGHEID.
Ik heb vaak een fout gemaakt door broeders te verwijten dat ze niet nuttig waren. Ik heb gezegd dat je net zo nuttig had kunnen zijn als ik als je serieus was geweest. Maar er zijn zeker anderen die nog ernstiger en efficiënter zijn, anderen die net zo constant werken, maar met veel minder effect. Laat me daarom mijn beschuldiging intrekken en in plaats

daarvan beweren dat de gave van nuttigheid het resultaat is van Gods soevereiniteit. Het is niet aan de mens om nuttig te zijn, maar aan God om hem nuttig te maken. We kunnen ons uit alle macht inspannen, maar alleen God kan ons nuttig maken. We kunnen elke steek van het doek spannen als de wind waait, maar we kunnen de wind niet laten waaien.
De soevereiniteit van God is ook te zien in de verscheidenheid aan gaven van predikanten. Je gaat naar de ene predikant en wordt gevoed met overvloedig goed voedsel, een ander heeft niet genoeg om een muis te voeden. Hij heeft genoeg berisping, maar geen voedsel voor het kind van God. Een ander kan het kind van God troosten, maar hij kan een achterlijke niet terechtwijzen. Hij heeft niet genoeg geestkracht om die ernstige huiselijke slagen te geven die soms nodig zijn. En wat is de reden! Gods soevereiniteit.
Iemand kan een voorhamer hanteren, maar een gebroken hart niet helen. Als hij het zou proberen, zou je denken aan een olifant die een naald probeert in te rijgen. Zo iemand kan wel terechtwijzen, maar hij kan geen olie en wijn op een gekneusd geweten doen. Waarom? Omdat God hem die gave niet gegeven heeft.
Er is een ander die altijd ervaringsgerichte goddelijkheid predikt en zeer zelden de leer aanroert. Weer een ander is een en al leer en kan niet veel over Jezus Christus en Zijn gekruisigde prediken. Waarom? God heeft hem de gave van de leer niet gegeven. Een ander predikt altijd Jezus - gelovigen van de Hawker school, en velen zeggen: 'Oh! ze geven ons niet genoeg ervaring. Ze gaan niet in op de diepe ervaring van het verderf dat de kinderen van God kwelt.'
Maar dat nemen we hen niet kwalijk. Je zult merken dat uit dezelfde man de ene keer stromen van levend water zullen vloeien, terwijl hij op een ander moment zo droog mogelijk is. Op de ene sabbat ga je verfrist weg door de prediking en de volgende keer krijg je geen goed. Er is goddelijke soevereiniteit in dit alles en we moeten leren die te herkennen en te bewonderen.
Vorige week preekte ik voor een grote menigte mensen en tijdens een deel van de preek waren de mensen erg aangedaan. Ik voelde dat de kracht van God er was. Eén arm schepsel schreeuwde het uit vanwege de toorn van God tegen de zonde.
Maar op een ander moment zouden dezelfde woorden uitgesproken kunnen zijn en zou er hetzelfde verlangen in het hart van de dominee kunnen zijn geweest, en toch werd er geen effect teweeggebracht. We moeten, zeg

ik, de goddelijke soevereiniteit in al deze gevallen opsporen. We moeten Gods hand in alles herkennen.
Maar de huidige generatie is de meest goddeloze die deze aarde ooit heeft bewandeld, dat geloof ik echt. In de dagen van onze voorvaderen viel er nauwelijks een regenbui, maar zij verklaarden dat God die liet vallen. En ze baden voor regen, voor zonneschijn en voor de oogst. Zowel wanneer een hooiberg in brand stond, als wanneer een hongersnood het land verwoestte, zeiden onze voorvaderen dat de Heere het gedaan had. Maar nu proberen onze filosofen alles te verklaren en alle verschijnselen terug te voeren op tweede oorzaken. Maar broeders, laat het aan ons zijn om de oorsprong en de richting van alle dingen aan de Heere toe te schrijven en aan de Heere alleen.

V. Tenslotte, AANGENAME GAVEN zijn van God.
O, wat een aangename gaven hebben sommigen van ons in de verordeningen van Gods huis en in een bediening die winstgevend is. Maar hoeveel kerken hebben niet zo'n bediening? En waarom wij dan wel? Omdat God een verschil heeft gemaakt. Sommigen hier hebben een sterk geloof en kunnen lachen om onmogelijkheden. We kunnen een lied zingen in weer en wind, zowel in de storm als in de kalmte. Maar er is een ander met weinig geloof die over elke strohalm dreigt om te vallen. Uitmuntend geloof hebben we volledig aan God te danken.
De een is geboren met een melancholisch temperament en ziet zelfs in de kalmte een storm opkomen. De ander is vrolijk en ziet in elke wolk, hoe zwart ook, de zon en is een gelukkig mens. Maar waarom is dat? Aangename gaven komen van God.
En dan te bedenken dat we zelf soms verschillen. Een tijd lang hebben we misschien gezegende gemeenschap met de hemel en mogen we binnen het voorhangsel kijken. Maar misschien zijn die heerlijke genoegens voorbij. Maar morren we daarom? Mag Hij niet doen wat Hij wil met de Zijnen? Mag Hij niet terugnemen wat Hij gegeven heeft? De gemakken die we bezitten waren van Hem voordat ze van ons waren.

> ***'En mocht Gij hen allen wegnemen,***
> ***toch zou ik geen berouw hebben,***
> ***voordat zij door mij werden bezeten,***
> ***waren zij geheel de Uwe.'***

Er is geen vreugde van de Geest - er is geen buitengewoon gezegende hoop - geen sterk geloof - geen brandend verlangen - geen hechte gemeenschap met Christus, die niet de gave van God is en die we niet naar Hem moeten herleiden.
Wanneer ik in duisternis ben en teleurstelling lijd, zal ik omhoog kijken en zeggen: Hij geeft liederen in de nacht. En wanneer ik mij verheug, zal ik zeggen: mijn berg zal voor altijd standhouden. De Heere is een soevereine JEHOVAH, en daarom lig ik neergebogen aan Zijn voeten, en als ik omkom, zal ik daar omkomen.
Maar laat me zeggen, broeders, dat deze leer van goddelijke soevereiniteit jullie er niet toe brengt om in luiheid te gaan zitten, maar ik hoop in God dat ze de neiging zal hebben om jullie te vernederen en jullie ertoe zal brengen om te zeggen: 'Ik ben het minste van al Uw barmhartigheden onwaardig. Ik voel dat U het recht hebt met mij te doen wat U wilt. Als U mij, een hulpeloze worm, verplettert, zult U niet onteerd worden. En ik heb niet het recht om U te vragen om medelijden met mij te hebben, behalve dit, dat ik Uw genade wil. Heere, als U wilt, bent U in staat om vergiffenis te schenken, en U gaf nooit genade aan iemand die er meer naar verlangde. Omdat ik leeg ben, vul mij met het brood van de hemel. Omdat ik naakt ben, bekleed me met Uw kleed. Omdat ik dood ben, geef mij leven.'
Als je die smeekbede met heel je ziel en heel je verstand indrukt, hoewel JEHOVAH een Soeverein is, zal Hij Zijn scepter uitstrekken en redden, en je zult leven om Hem te aanbidden in de schoonheid van heiligheid, Zijn genadige soevereiniteit liefhebbend en aanbiddend.
'Wie gelooft,' is de verklaring van de Schrift, 'en zich laat dopen, zal behouden worden. Maar wie niet gelooft, zal verdoemd worden.' Wie alleen in Christus gelooft en met water gedoopt wordt in de naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest, zal gered worden, maar wie Christus verwerpt en niet in Hem gelooft, zal verdoemd worden. Dat is het soevereine besluit en de proclamatie van de hemel - buig ervoor, erken het, gehoorzaam het en God zegene je.

Overgenomen uit de Metropolitan Tabernacle Pulpit C.H. Spurgeon Collection.

HET KARAKTER VAN HET VOLK VAN CHRISTUS

NO. 78

EEN PREEK UITGESPROKEN OP DONDERDAGAVOND 22 NOVEMBER 1855 DOOR DE REV. C. H. SPURGEON BIJ NEW PARK STREET CHAPEL, SOUTHWARK

‘Zij zijn niet van de wereld, zoals Ik niet van de wereld ben.’
Johannes 17:16

Christus’ gebed was voor een speciaal volk. Hij verklaarde dat Hij geen universele voorbede deed. ‘Ik bid voor *hen*,’ zei Hij. ‘Ik bid niet voor de wereld, maar voor hen die Gij Mij gegeven hebt, want zij zijn de Uwe.’ Bij het doorlezen van dit prachtige gebed komt er maar één vraag in onze gedachten op: wie zijn de mensen die als ‘hen’ of als ‘zij’ worden beschreven? Wie zijn deze bevoorrechte personen die delen in de gebeden van een Heiland, die herkend worden door de liefde van een Heiland, wiens naam geschreven staat op de stenen van Zijn kostbare borstplaat en wiens karakter en omstandigheden genoemd worden door de lippen van de Hogepriester voor de troon op grote hoogte? Het antwoord op die vraag wordt gegeven door de woorden van onze tekst.
Het volk waarvoor Christus bidt is een onaards volk. Zij zijn een volk dat iets boven de wereld staat, en er helemaal van verschilt. ‘Zij zijn niet van de wereld, zoals Ik niet van de wereld ben.’ Ik zal mijn tekst ten eerste *leerstellig* behandelen. Ten tweede, *ervaringsgericht*. En ten derde, *praktisch*.

I. Ten eerste zullen we onze tekst LEERSTELLIG bekijken.
De leer hiervan is dat Gods volk een volk is dat niet van de wereld is, zoals Christus niet van de wereld was. Het is niet zozeer dat ze niet van de wereld zijn, maar dat ze ‘niet van de wereld zijn, *zoals Christus niet van de wereld was*.’ Dit is een belangrijk onderscheid, want er zijn bepaalde mensen die niet van de wereld zijn, en toch zijn ze geen christenen.
Onder hen noem ik sentimentalisten - mensen die altijd huilen en kreunen op een geaffecteerde, sentimentele manier. Hun geesten zijn zo verfijnd, hun karakters zijn zo delicaat, dat ze zich niet zouden kunnen be-

zighouden met gewone zaken. Ze zouden het eerder vernederend voor hun geestelijke natuur vinden om zich bezig te houden met iets dat met de wereld te maken heeft.
Ze leven veel in de lucht van romances en romans. Ze lezen graag dingen die tranen uit hun ogen laten springen. Ze zouden voortdurend in een huisje bij een bos willen wonen of in een stille grot waar ze voor altijd in eenzaamheid zouden kunnen lezen, want ze hebben het gevoel dat ze 'niet van deze wereld zijn'. Feit is dat ze iets te broos zijn om de slijtage van deze boze wereld te doorstaan. Ze zijn bij uitstek zo goed dat ze het niet kunnen verdragen om te doen wat wij arme menselijke wezens doen.
Ik heb gehoord van een jongedame die zichzelf zo spiritueel ingesteld vond dat ze niet kon werken. Een zeer wijze dominee zei tegen haar: 'Dat klopt helemaal! Je bent zo geestelijk ingesteld dat je niet kunt werken. Heel goed, je bent zo geestelijk ingesteld dat je niet zult eten, tenzij je het doet.' Dat bracht haar terug van haar grote geestelijke gezindheid.
Er is een dom sentimentalisme waar sommige mensen zich in vastbijten. Ze lezen een heleboel boeken die hun hersenen bedwelmen en denken dan dat ze een verheven bestemming hebben. Deze mensen zijn 'niet van de wereld', echt waar. Maar de wereld wil ze niet en de wereld zou ze niet veel missen als ze voor altijd verdwenen waren. Er bestaat zoiets als 'niet van de wereld' zijn, vanuit een hoge mate van sentimentaliteit, en toch geen christen zijn. Want het is niet zozeer 'niet van de wereld' zijn, als wel 'niet van de wereld zijn, *zoals Christus* niet van de wereld was'.
Er zijn ook anderen, zoals jullie monniken en die andere gekke individuen van de katholieke kerk, die niet van de wereld zijn. Ze zijn zo verschrikkelijk goed dat ze helemaal niet met ons zondige schepsels zouden kunnen leven.
Ze moeten zich helemaal van ons onderscheiden. Ze mogen natuurlijk geen laars dragen die ook maar in de buurt komt van een wereldse schoen, maar ze moeten een leren zool hebben die met twee of drie riemen is vastgebonden, zoals de beroemde pater Ignatius. Van hen kon niet verwacht worden dat ze wereldse jassen en vesten droegen, maar ze moesten bijzondere gewaden hebben, in een bepaalde mode gesneden, zoals de Passionisten. Ze moeten bijzondere jurken dragen, bijzondere gewaden, bijzondere gewoonten.
En we weten dat sommige mensen 'niet van de wereld' zijn door de eigenaardige tongval die ze aan al hun woorden geven - het soort zoete, hartige, boterachtige smaak die ze aan de Engelse taal geven, omdat ze

zichzelf zo bij uitstek geheiligd achten dat ze denken dat het verkeerd zou zijn om zich over te geven aan alles waar gewone stervelingen zich aan overgeven. Zulke mensen worden er echter aan herinnerd dat hun 'niet van de wereld zijn' er niets mee te maken heeft. Het is niet 'niet van de wereld zijn', maar 'niet van de wereld zijn, zoals Christus niet van de wereld was'.

Dit is het onderscheidende kenmerk - anders zijn dan de wereld in die opzichten waarin Christus anders was. Niet onszelf bijzonder maken in onbelangrijke punten, zoals die arme schepselen doen, maar anders zijn dan de wereld in die opzichten waarin de Zoon van God en de Zoon des mensen, Jezus Christus, ons heerlijke Voorbeeld, zich onderscheidde van de rest van de mensheid.

En ik denk dat dit in grote helderheid en schoonheid voor ons zal uitbarsten, als we bedenken dat Christus niet van de wereld was in natuur, dat Hij niet van de wereld was in ambt, en bovenal, dat Hij niet van de wereld was in Zijn karakter.

1. Ten eerste *was Christus van nature niet van de wereld*. Wat was er aan Christus dat werelds was? In één opzicht was Zijn natuur goddelijk, en als goddelijk was het volmaakt, zuiver, onbezoedeld, smetteloos, Hij kon niet afdalen naar dingen van aardsheid en zonde. In een ander opzicht was Hij menselijk, en Zijn menselijke natuur, die geboren was uit de Maagd Maria, was verwekt door de Heilige Geest, en was daarom zo puur dat er niets werelds in rustte.

Hij was niet zoals wij gewone mensen. We worden allemaal geboren met wereldsheid in ons hart. Salomo zegt goed: 'Dwaasheid is gebonden in het hart van een kind.' Het is er niet alleen, maar het is erin gebonden. Het zit vastgebonden in zijn hart en is moeilijk te verwijderen. En zo is het met ieder van ons. Toen we kinderen waren, waren aardsheid en vleselijkheid in onze natuur gebonden.

Maar Christus was niet zo. Zijn natuur was niet werelds. Het was wezenlijk anders dan dat van alle anderen, hoewel Hij ging zitten en met hen sprak. Let op het verschil! Hij stond zij aan zij met een Farizeeër, maar iedereen kon zien dat Hij niet van de wereld van de Farizeeër was. Hij zat naast een Samaritaanse vrouw en hoewel Hij heel vrij met haar sprak, wie ziet niet dat Hij niet van de wereld van die Samaritaanse vrouw was - niet een zondaar zoals zij?

Hij mengde zich onder de tollenaars, ja, Hij zat aan het feest van de tollenaars en at met tollenaars en zondaars. Maar je kon zien aan de heilige

handelingen en de bijzondere gebaren die Hij daar met zich meedroeg, dat Hij niet van de wereld van de tollenaars was, hoewel Hij zich met hen mengde.
Er was iets zo anders in Zijn natuur dat je in de hele wereld geen mens had kunnen vinden die je naast Hem had kunnen zetten en waarvan je had kunnen zeggen: ‘Zo, die is van de wereld van die man.’ Neen, zelfs Johannes, hoewel hij aan Zijn boezem leunde en zeer veel van de Geest van zijn Heere deelnam, was niet precies van die wereld waartoe Jezus behoorde. Want zelfs hij zei eens, in zijn Boanergeaanse geest, woorden van deze strekking: ‘Laten we vuur uit de hemel laten neerdalen op de hoofden van hen die zich tegen u verzetten’ - iets wat Christus geen moment kon verdragen en daarmee bewees dat Hij iets was dat zelfs buiten de wereld van Johannes lag.
Welnu, geliefden, in zekere zin is de christen zelfs in zijn natuur niet van de wereld. Ik bedoel niet in zijn slechtheid en gevallen natuur, maar in zijn nieuwe natuur. Er is iets in een christen dat volkomen en totaal verschillend is van dat van iemand anders. Veel mensen denken dat het verschil tussen een christen en een wereldling hierin bestaat dat de een twee keer naar de kapel gaat op een sabbatdag en de ander maar één keer, of misschien wel helemaal niet.
De een neemt het avondmaal, de ander niet. De een besteedt aandacht aan heilige dingen, de ander heel weinig. Maar ach, geliefden, dat maakt nog geen christen. Het onderscheid tussen een christen en een wereldling is niet slechts uiterlijk, maar innerlijk. Het verschil is er een van aard en niet van handeling.
Een christen verschilt net zo wezenlijk van een wereldling als een duif van een raaf, of een lam van een leeuw. Hij is zelfs in zijn natuur niet van de wereld. Je kunt van hem geen wereldling maken. Je kunt doen wat je wilt, je kunt hem laten vallen in een tijdelijke zonde, maar je kunt van hem geen wereldling maken. Je kunt hem laten terugvallen, maar je kunt hem geen zondaar maken, zoals hij vroeger was.
Hij is van nature niet van de wereld. Hij is een tweemaal geboren man. In zijn aderen stroomt het bloed van de koninklijke familie van het universum. Hij is een edelman. Hij is een in de hemel geboren kind. Zijn vrijheid is niet slechts een gekochte vrijheid, maar hij heeft zijn vrijheid door zijn pasgeboren natuur. Hij is opnieuw verwekt tot een levendige hoop. Hij is niet van de wereld door zijn natuur. Hij is wezenlijk en totaal verschillend van de wereld.

Er zijn nu mensen in deze kapel die meer van elkaar verschillen dan je je kunt voorstellen. Ik heb hier mensen die intelligent zijn en mensen die onwetend zijn. Sommigen zijn rijk en sommigen zijn arm. Maar ik zinspeel niet op die onderscheidingen, ze smelten allemaal weg tot niets in dat grote onderscheid - dood of levend, geestelijk of vleselijk, christen of wereldling. En o! als je Gods volk bent, dan ben je niet van de wereld in je natuur, want je bent 'niet van de wereld, zoals Christus niet van de wereld was.'

Nogmaals, *je bent niet van de wereld in je ambt*. Het ambt van Christus had niets te maken met wereldse dingen. 'Ben je dan een koning?' Ja, Ik ben een koning, maar Mijn koninkrijk is niet van deze wereld. 'Ben je dan een priester?' Ja, Ik ben een Priester, maar Mijn Priesterschap is niet het priesterschap dat Ik spoedig zal afleggen, of dat zal worden opgeheven zoals dat van anderen is geweest. 'Bent U een leraar?' Ja, maar Mijn leer is niet de leer van de moraal, doctrines die betrekking hebben op aardse omgang tussen mens en mens simpelweg. Mijn leer komt uit de hemel.

Dus Jezus Christus, zeggen we, is 'niet van de wereld.' Hij had geen ambt dat werelds genoemd kon worden en Hij had geen doel dat in het minst werelds was. Hij zocht niet naar zijn eigen applaus, zijn eigen roem, zijn eigen eer. Zijn eigenlijke ambt was niet van de wereld.

En o gelovige, wat is uw ambt? Hebt gij er geen? Wel, ja, man, jij bent een priester voor de Heere, jouw God. Jouw ambt is om elke dag een offer van gebed en lof te brengen. Vraag een christen wat hij is. Zeg hem: 'Wat is je officiële status? Wat bent u in functie?' Welnu, als hij je een goed antwoord geeft, zal hij niet zeggen: 'Ik ben een fabrikant of drogist,' of iets dergelijks. Nee, hij zal zeggen: 'Ik ben een priester voor mijn God. Ik ben geroepen om het zout der aarde te zijn. Ik ben een stad op een heuvel, een licht dat niet verborgen kan blijven. Dat is mijn ambt. Mijn ambt is niet werelds.'

Of je nu predikant, diaken of gemeentelid bent, je bent in je ambt niet van deze wereld, zoals Christus niet van de wereld was. Jouw beroep is niet werelds.

Nogmaals, *u bent niet van de wereld in uw karakter*, want dat is het voornaamste punt waarin Christus niet van de wereld was. En nu, broeders, zal ik me enigszins van de leer tot de praktijk moeten wenden voordat ik goed tot dit deel van het onderwerp kom, want ik moet velen van het volk van de Heere terechtwijzen dat ze niet voldoende laten zien dat ze niet van de wereld zijn in karakter, zoals Christus niet van de wereld was.

O, hoeveel van jullie zijn er niet, die samenkomen rond de tafel van het avondmaal van jullie Heere, die niet leven zoals jullie Verlosser. Hoeveel van jullie zijn er niet, die lid worden van onze kerk en met ons wandelen, en toch jullie hoge roeping en beroep niet waardig zijn. Let op uzelf en de kerken rondom, en laat uw ogen vol tranen lopen als u eraan denkt dat van veel van hun leden niet gezegd kan worden: 'Gij *zijt niet* van de wereld,' want zij *zijn* van de wereld.

O, mijn toehoorders, ik vrees dat velen van u werelds, vleselijk en hebzuchtig zijn, en toch sluit u zich aan bij de kerken en staat u goed bij Gods volk door een schijnheilige belijdenis. O jullie witgewassen graven! Jullie willen zelfs de uitverkorenen misleiden! U maakt de buitenkant van beker en schotel schoon, maar uw binnenste is zeer verdorven. O, dat een donderende stem dit in jullie oren mocht spreken! 'Zij die Christus liefheeft, zijn niet van de wereld,' maar jullie zijn van de wereld, daarom kunnen jullie niet van Hem zijn, ook al belijden jullie van Hem te zijn, want zij die Hem liefhebben zijn niet zoals jullie.

Kijk naar het karakter van Jezus, hoe anders dan dat van ieder ander mens - zuiver, volmaakt, smetteloos - zo zou ook het leven van de gelovige moeten zijn. Ik pleit niet voor de mogelijkheid van zondeloos gedrag in christenen, maar ik moet vasthouden dat genade mensen verschillend maakt en dat Gods mensen heel anders zullen zijn dan andere soorten mensen.

Een dienaar van God zal overal een Godsman zijn. Als apotheker zou hij zich niet kunnen inlaten met de trucjes die zulke mensen met hun medicijnen uithalen. Als kruidenier - als het inderdaad geen verzinsel is dat zulke dingen gedaan worden - zou hij geen sleepruimenbladeren met thee kunnen mengen of rood lood in de peper. Als hij een ander soort zaken deed, zou hij zich geen moment kunnen verlagen tot de kleine verschuivingen die 'methoden van zaken doen' worden genoemd. Voor hem is het niets wat 'zaken' wordt genoemd, het is wat Gods wet wordt genoemd, hij voelt dat hij niet van de wereld is en daarom gaat hij tegen haar mode en haar stelregels in.

Er wordt een bijzonder verhaal verteld over een zekere Quaker. Op een dag was hij aan het zwemmen in de Theems en een waterman riep naar hem: 'Ha! Daar gaat de Quaker.' 'Hoe weet je dat ik een Quaker ben?' 'Omdat je tegen de stroom in zwemt. Zo doen Quakers dat altijd.' Dat is de manier waarop christenen altijd tegen de stroom in moeten zwemmen.

Het volk van de Heere moet niet meegaan met de rest in hun wereldsheid. Hun karakter moet zichtbaar anders zijn. U moet zulke mannen en vrouwen zijn dat uw medemensen u zonder enige moeite kunnen herkennen en zeggen: 'Zo iemand is een christen.' Geliefden, het zou de engel Gabriël zelf een raadsel zijn om te vertellen of sommigen van jullie christenen zijn of niet, als hij naar de wereld werd gestuurd om de rechtvaardigen van de goddelozen te onderscheiden. Niemand anders dan God zou het kunnen, want in deze dagen van wereldse godsdienst lijken ze zoveel op elkaar.
Het was een slechte dag voor de wereld toen de zonen van God en de dochters van de mensen zich vermengden. En het is nu een slechte dag als christenen en wereldlingen zo vermengd zijn dat je het verschil tussen hen niet meer kunt zien. God behoede ons voor een dag van vuur die ons daardoor kan verteren! Maar o geliefden, de christen zal altijd anders zijn dan de wereld. Dit is een grootse leer en het zal in de komende eeuwen net zo waar gevonden worden als in de voorbije eeuwen.
Terugkijkend in de geschiedenis lezen we deze les: 'Zij zijn niet van de wereld, zoals ik niet van de wereld ben.' We zien hoe ze naar de catacomben van Rome worden gedreven. We zien ze opgejaagd worden als patrijzen. En waar je Gods dienaren ook tegenkomt in de geschiedenis, je kunt ze herkennen aan hun uitgesproken, onveranderlijke karakter - ze waren niet van de wereld, maar waren een volk met littekens en schillen, een volk dat totaal verschillend was van de naties.
En als er in dit tijdperk geen verschillende mensen zijn, als er niemand te vinden is die verschilt van andere mensen, dan zijn er geen christenen, want christenen zullen altijd anders zijn dan de wereld. Zij zijn niet van de wereld, zoals Christus niet van de wereld is. Dit is de leer.

II. Nu gaan we deze tekst ERVARINGSGERICHT behandelen.
Voelen wij, geliefden, deze waarheid? Is ze ooit aan onze zielen gelegd, zodat we kunnen voelen dat ze van ons is? 'Zij zijn niet van de wereld, zoals ik niet van de wereld ben.' Hebben we ooit gevoeld dat we niet van de wereld zijn? Misschien zit er vanavond wel een gelovige in een kerkbank die zegt: 'Nou, meneer, ik kan niet zeggen dat ik het gevoel heb dat ik niet van de wereld ben, want ik kom net uit mijn winkel en de wereldsheid hangt nog om me heen.'
Een ander zegt: 'Ik ben in moeilijkheden geweest en mijn geest is erg gekweld - ik kan niet voelen dat ik anders ben dan de wereld. Ik ben bang

dat ik van de wereld ben.' Maar geliefden, we moeten onszelf niet overhaast beoordelen, want juist op dit moment onderscheiden we de vlek van Gods kinderen niet.

Laat me je vertellen dat er altijd bepaalde testmomenten zijn waarop je kunt zien uit welk hout een man gesneden is. Twee mannen lopen. Een deel van de weg ligt naast elkaar. Hoe weet je welke man naar rechts gaat en welke naar links? Als ze bij het keerpunt komen. Nu is vanavond geen keerpunt, want je zit hier met wereldse mensen, maar op andere momenten kunnen we onderscheid maken.

Laat me je één of twee keerpunten vertellen, waarop elke christen zal voelen dat hij niet van de wereld is. Eén daarvan is wanneer hij in zeer *diepe moeilijkheden terechtkomt*. Ik geloof dat we ons nooit zo onaards voelen als wanneer we in moeilijkheden terechtkomen. Ah! Wanneer de troost van een schepsel is weggevaagd, wanneer een kostbare zegen in onze ogen is verwelkt, zoals de schone lelie, die aan de stengel is geknakt. Wanneer genade is verdord, zoals Jona's kalebas in de nacht, dan voelt de Christen: 'Ik ben niet van deze wereld.'

Zijn mantel is van hem afgerukt en de koude wind suist bijna door hem heen. En dan zegt hij: 'Ik ben een vreemdeling in de wereld, zoals al mijn vaderen waren. Heere, U bent mijn woonplaats geweest in alle generaties.' Je hebt soms diepe zorgen gehad. Dank God daarvoor! Het zijn beproevingsmomenten.

Als de oven heet is, wordt het goud het best beproefd. Heb je op zo'n moment gevoeld dat je niet van de wereld was? Of ben je eerder gaan zitten en heb je gezegd: 'O, ik verdien deze moeite niet'? Ben je eronder bezweken? Heb je je ervoor neergebogen en je laten verpletteren terwijl je je Maker vervloekte? Of heeft je geest zich, zelfs onder zijn last, nog steeds tot Hem opgeheven, zoals een man die helemaal ontwricht is op het slagveld, wiens ledematen zijn weggesneden, maar die zich nog steeds zo goed als hij kan opheft en over het veld kijkt om te zien of er een vriend nadert?

Heb je dat gedaan? Of ben je in wanhoop gaan liggen? Als je dat deed, denk ik dat je geen christen bent. Maar als je opstond, dan was dat een beproevingsmoment, en het bewees dat je 'niet van de wereld' was, omdat je de verdrukking de baas kon, omdat je het onder de voet kon lopen en kon zeggen: 'Als alle geschapen stromen droog zijn, is Zijn goedheid dezelfde; daarmee ben ik tevreden, en roem in Zijn naam.'

Maar een ander beproevingsmoment is *voorspoed*. O, er zijn sommigen van Gods volk geweest die meer beproefd werden door voorspoed dan door tegenspoed. Van de twee beproevingen is de beproeving van tegenspoed minder zwaar voor de geestelijke mens dan die van voorspoed. ‘Zoals de fijnstamppot voor zilver, zo is een mens tot zijn lof.’ Het is verschrikkelijk om voorspoedig te zijn. Je had tot God moeten bidden, niet alleen om je te helpen in je problemen, maar ook om je te helpen in je zegeningen.

Dhr. Whitefield moest eens een smeekbede indienen voor een jongeman die… stop, je zult denken dat het voor een jongeman was die zijn vader of zijn eigendom had verloren. Maar nee! Hij sprak: ‘De gebeden van de gemeente zijn gewenst voor een jongeman die erfgenaam is geworden van een immens fortuin en die voelt dat hij veel genade nodig heeft om hem nederig te houden temidden van de rijkdom.’

Dat is het soort gebed dat opgeworpen zou moeten worden, want voorspoed is een moeilijk iets om te dragen. Nu ben je misschien bijna bedwelmd geraakt door wereldse geneugten, zelfs als christen. Alles gaat goed met je. Je hebt liefgehad en je bent geliefd. Je zaken gaan voorspoedig. Je hart verheugt zich, je ogen glinsteren. Je betreedt de aarde met een gelukkige ziel en een blij gezicht. Je bent een gelukkig mens, want je hebt ontdekt dat zelfs in wereldse dingen ‘godsvrucht met tevredenheid groot gewin is.’ Heb je ooit het gevoel gehad:

> ***‘Deze kunnen nooit voldoen;***
> ***geef mij Christus, of anders sterf ik’?***

Had je het gevoel dat deze gemakken niets anders waren dan de bladeren van de boom en niet de vrucht, en dat je niet kon leven van louter bladeren? Voelde je dat ze uiteindelijk niets anders waren dan kaf? Of ging u niet zitten en zei: ‘Nu, ziel, neem uw gemak, gij hebt goederen opzij gelegd voor vele jaren, eet, drink en wees vrolijk’? Als je de rijke dwaas imiteerde, dan was je van de wereld. Maar als je geest boven je welvaart uitsteeg, zodat je nog steeds dicht bij God leefde, dan bewees je dat je een kind van God was, want je was niet van de wereld. Dit zijn testpunten, zowel voorspoed als tegenspoed.

Nogmaals, je kunt jezelf op deze manier testen *in afzondering en in gezelschap*. In afzondering kun je zien of je niet van de wereld bent. Ik ga zitten, gooi het raam omhoog, kijk uit op de sterren en zie ze als de ogen

van God die op me neerkijken! En o, lijkt het soms niet heerlijk om naar de hemel te kijken als we kunnen zeggen: 'Ah, achter die sterren is mijn huis dat niet met handen is gemaakt. Die sterren zijn mijlpalen op de weg naar glorie, en ik zal spoedig de glinsterende weg betreden, of door serafs ver achter hen gedragen worden, en daar zijn!' Heb je in eenzaamheid gevoeld dat je niet van deze wereld bent?
En zo weer in gezelschap? Geliefden, geloof me, gezelschap is een van de beste testen voor een christen. Je bent uitgenodigd voor een avondfeest. Er wordt voor allerlei amusement gezorgd dat niet bepaald als zondig wordt beschouwd, maar dat zeker niet onder de noemer vroom amusement kan vallen. Je zit daar met de rest. Er wordt veel gepraat, je zou puriteins overkomen als je daartegen protesteerde.
Ben je niet weggegaan - en ook al was alles heel plezierig en waren je vrienden heel aangenaam - heb je dan niet de neiging gehad om te zeggen: 'Ah, dat is niets voor mij. Ik zou liever in een gebedsbijeenkomst zijn. Ik zou liever in een oude vervallen koeienstal met zes oude vrouwen zijn, zolang ik maar bij het volk van God kan zijn, dan in mooie kamers met alle lekkernijen die je maar kunt krijgen zonder het gezelschap van Jezus. Door Gods genade zal ik proberen al deze plaatsen zoveel mogelijk te mijden.'
Dat is een goede test. Zo zul je bewijzen dat je niet van de wereld bent. En je kunt dat op nog veel meer manieren doen, waar ik geen tijd voor heb om op te noemen. Heb je dit ervaren, zodat je kunt zeggen: 'Ik weet dat ik niet van de wereld ben, ik voel het. Ik ervaar het.' Praat niet over leer. Geef me leer die op grond van ervaring is. Leer is goed, maar ervaring is beter. Ervaringsleer is de ware leer die troost en opbouwt.

IV. En nu, ten slotte, moeten we dit kort in de PRAKTIJK toepassen.
'Zij zijn niet van de wereld, zoals ik niet van de wereld ben.' En sta mij eerst toe, man of vrouw, om dit op jou toe te passen. *Jullie, die van de wereld zijn*, wier stelregels, wier gewoonten, wier gedrag, wier gevoelens, wier alles werelds en vleselijk is, luister hiernaar. Misschien doe je enige belijdenis van religie. Luister dan naar mij.
Jullie opschepperij over de godsdienst is leeg als een spook en zal voorbijgaan als de zon opkomt, zoals de spoken in hun graf slapen als de haan kraait. Jullie hebben enig plezier in die beleden godsdienst van jullie waarmee jullie je kleden, en die jullie om je heen dragen als een mantel, en die jullie gebruiken als een stalkend paard voor jullie zaken, en een

net om de eer in de wereld te vangen, en toch zijn jullie werelds, net als andere mensen.
Dan zeg ik jullie dat als er geen onderscheid is tussen jezelf en de wereldse mensen, de ondergang van de wereldse mensen jullie ondergang zal zijn. Als jij gemerkt en in de gaten gehouden zou worden, dan zou jouw buurman doen wat jij doet en jij zou doen wat hij doet. Er is geen onderscheid tussen jou en de wereld. Luister dus naar me.
Het is Gods plechtige waarheid. Jij bent geen van Hem. Als je bent zoals de rest van de wereld, dan ben je van de wereld. Je bent een geit en met geiten zul je vervloekt worden. Want de schapen kunnen altijd van de bokken worden onderscheiden door hun uiterlijk. O jullie wereldse mensen van de wereld! Jullie vleselijke professoren, jullie die onze kerken bevolken en onze gebedshuizen vullen, dit is Gods waarheid!
Laat ik het plechtig zeggen. Als ik het zou zeggen zoals het hoort, zou ik tranen van bloed huilen. Jullie zijn, met al jullie belijdenis, 'in de gal van bitterheid.' Met al jullie grootspraak zijn jullie 'in banden van ongerechtigheid'. Want jullie handelen als anderen, en jullie zullen komen waar anderen komen, en het zal met jullie gedaan worden als met beruchtere erfgenamen van de hel.
Er is een oud verhaal dat ooit verteld werd over een afwijkende predikant. Het was de oude gewoonte dat een dominee in een herberg kon verblijven en niets hoefde te betalen voor zijn bed of zijn kost. En als hij van plaats naar plaats ging om te preken, hoefde hij niets te betalen voor het vervoer waarin hij reed. Maar op een keer stopte een predikant in een herberg en ging naar bed. De waard luisterde en hoorde geen gebed, dus toen de predikant 's morgens naar beneden kwam, kreeg hij zijn rekening gepresenteerd. 'O, die ga ik niet betalen, want ik ben predikant.' 'Ah!' zei de huisbaas, 'je ging gisteravond naar bed als een zondaar en je zult vanmorgen betalen als een zondaar. Ik zal je niet laten gaan.'
Welnu, het valt me op dat dit het geval zal zijn met sommigen van jullie wanneer jullie voor Gods rechterstoel komen. Hoewel jullie je voordeden als christenen, handelden jullie als zondaars en zullen jullie ook als zondaars boeten. Je daden waren onrechtvaardig. Ze waren ver van God. En je zult een deel hebben met hen wiens karakter hetzelfde was als het jouwe. 'Laat je niet misleiden.' Het is gemakkelijk om dat te zijn. 'God wordt niet bespot,' hoewel we dat vaak wel doen, zowel predikant als mensen. 'Met God wordt niet gespot; wat een mens zaait, dat zal hij ook oogsten.'

En nu willen we dit bij wijze van waarschuwing toepassen op vele *ware kinderen van God* die hier zijn. Ik zeg, mijn broeder Christen, je bent niet van de wereld. Ik ga niet moeilijk tegen u doen, want u bent mijn broeder, en door tegen u te spreken spreek ik ook tegen mijzelf, want ik ben net zo schuldig als u bent.
Broeder, hebben we niet vaak te veel op de wereld geleken? Praten we in onze gesprekken soms niet te veel als de wereld? Kom, laat ik mezelf afvragen, zijn er niet te veel loze woorden die ik zeg? Ja, die zijn er. En geef ik de vijand niet soms aanleiding om te lasteren, omdat ik niet zo anders ben dan de wereld als ik zou moeten zijn?
Kom, broeder, laten we samen onze zonden belijden. Zijn we niet te werelds geweest? Dat zijn we. O! laat deze plechtige gedachte door onze gedachten gaan - stel dat we uiteindelijk niet van Hem zouden zijn! Want er staat geschreven: ‘Gij zijt niet van de wereld.’ O God! als we niet juist zijn, maak ons dan zo. Waar we een beetje gelijk hebben, maak ons nog meer gelijk, en waar we verkeerd zijn, verbeter ons!
Sta me toe jullie een verhaal te vertellen. Ik vertelde het toen ik afgelopen dinsdagochtend preekte, maar het is de moeite waard om het nog eens te vertellen. Er schuilt een groot kwaad in het feit dat velen van ons te luchtig en schuimend praten. Er gebeurde eens iets heel vreemds. Een dominee had in een dorp op het platteland heel ernstig en vurig gepreekt. Te midden van zijn gemeente was er een jongeman die door de preek diep onder de indruk raakte van zonde. Daarom zocht hij de dominee op toen hij wegging, in de hoop met hem mee naar huis te kunnen lopen. Ze wandelden tot ze bij het huis van een vriend kwamen. Onderweg had de dominee over van alles gepraat, behalve over het onderwerp waarover hij gepreekt had, hoewel hij heel ernstig preekte en zelfs met tranen in zijn ogen. De jongeman dacht in zichzelf: ‘O, ik wou dat ik mijn hart kon ontlasten en met hem kon spreken, maar dat kan ik niet. Hij zegt nu niets meer over waar hij op de preekstoel over sprak.’
Toen ze die avond aan het avondeten zaten, was het gesprek verre van wat het zou moeten zijn, en de dominee gaf zich over aan allerlei grappen en luchtige uitspraken. De jongeman was met tranen in zijn ogen het huis binnengegaan en voelde zich zoals een zondaar zich moet voelen. Maar zodra hij na het gesprek buiten kwam, stampte hij met zijn voet en zei: ‘Het is een leugen van begin tot eind. Die man heeft gepreekt als een engel en nu heeft hij gesproken als een duivel.’
Enkele jaren later werd de jongeman ziek en liet hij zich naar dezelfde

dominee brengen. De dominee kende hem niet. ‘Herinnert u zich dat u in zo’n dorp gepreekt hebt?’ vroeg de jongeman. ‘Ja, dat weet ik.’ ‘Uw tekst lag mij zeer na aan het hart.’ ‘Dank God daarvoor,’ zei de dominee. ‘Wees niet zo snel met het danken van God,’ zei de jongeman. ‘Weet je waar je het die avond daarna over had, toen ik met je ging eten? *Meneer, ik zal verdoemd zijn*! En ik zal *u* voor Gods troon aanklagen als de oorzaak van mijn verdoemenis. Op die avond voelde ik mijn zonde, maar u was het middel om al mijn indrukken te verstrooien.’

Dat is een plechtige gedachte, broeder, en het leert ons hoe we onze tongen moeten bedwingen, vooral diegenen die zo luchthartig zijn, na plechtige diensten en ernstige prediking, dat we geen lichtzinnigheid moeten verraden. O, laten we oppassen dat we niet van de wereld zijn, zoals Christus niet van de wereld was.

En Christen, laat me je tot slot, bij wijze van oefening, hiermee troosten. Je bent niet van deze wereld, want je thuis is in de hemel. Wees tevreden om hier een tijdje te zijn, want je bent niet van de wereld en je zult tegen die tijd opgaan naar je eigen stralende erfenis. Een man op reis gaat een herberg binnen. Het is er nogal oncomfortabel. ‘Wel,’ zegt hij, ‘ik zal hier niet veel nachten hoeven te blijven. Ik hoef hier alleen maar te slapen vannacht. Morgenvroeg ben ik weer thuis, dus het kan me niet veel schelen dat één overnachting een beetje oncomfortabel is.’

Dus, Christen, deze wereld is nooit erg comfortabel, maar onthoud dat je niet van de wereld bent. Deze wereld is als een herberg. Je verblijft hier maar een tijdje. Accepteer een beetje ongemak, want je bent niet van de wereld, net zoals Christus niet van de wereld is. En tegen die tijd, ginds, zul je verzameld worden in het huis van je Vader, en daar zul je ontdekken dat er een nieuwe hemel en een nieuwe aarde is voorzien voor hen die ‘niet van de wereld zijn’.

Overgenomen uit de Metropolitan Tabernacle Pulpit C.H. Spurgeon Collection.

DE VORM VAN KLANKWOORDEN

NO. 79

EEN PREEK UITGESPROKEN OP SABBATMORGEN
11 MEI 1856
DOOR DE REV. C. H. SPURGEON
BIJ NEW PARK STREET CHAPEL, SOUTHWARK

'Houd vast aan de vorm van gezonde woorden, die gij van mij gehoord hebt, in geloof en liefde, die in Christus Jezus is.'
2 Timoteüs 1:13

Mijn onophoudelijke bezorgdheid voor jullie, geliefden in het geloof van Jezus Christus, is dat ik, in de eerste plaats, in staat mag zijn om jullie te leren wat Gods waarheid is. En dan, in het vertrouwen dat ik u naar mijn beste vermogen heb geleerd wat ik geloof dat Gods allerheiligste Evangelie is, is mijn volgende zorg dat u 'vasthoudt aan de vorm van gezonde woorden,' dat wat er ook mag gebeuren in de toekomst, mocht de dood uw voorganger wegrukken, of mocht er iets gebeuren dat u in gevaarlijke omstandigheden zou kunnen brengen, zodat u in de verleiding komt om welk systeem van ketterij dan ook te omarmen, u allen zo standvastig en onbewogen als rotsen en zo sterk als bergen zult zijn, vasthoudend in 'het geloof dat eenmaal aan de heiligen is overgeleverd', waarvan u hebt gehoord en dat wij u hebben verkondigd.
Als het evangelie de moeite waard is om te horen, en als het een waar evangelie is, dan is het de moeite waard om vast te houden, en het is onze zorg dat u zo in het geloof gevestigd wordt dat u 'de belijdenis van uw geloof vasthoudt zonder te wankelen, want Hij is getrouw die het beloofd heeft'.
De apostel vermaande Timoteüs zeer ernstig om 'vast te houden aan de vorm van de gezonde woorden die hij van hem had gehoord in het geloof en de liefde die in Christus Jezus is'. Ik denk niet dat hiermee bedoeld wordt dat Paulus ooit een lijst met leerstellingen voor Timoteüs heeft geschreven. Of dat hij hem een kleine samenvatting van de godgeleerdheid gaf, waarvan hij wilde dat hij zijn naam zou onderschrijven, als de statuten van de kerk waarover hij voorganger werd. Als dat zo was, dan zou

dat document ongetwijfeld bewaard zijn gebleven en opgenomen zijn in de canons van de Schrift als een van de geschriften van een geïnspireerd man.

Ik kan me nauwelijks voorstellen dat zo'n geloofsbelijdenis verloren zou zijn gegaan, terwijl andere geloofsbelijdenissen bewaard zijn gebleven en aan ons zijn overgeleverd. Ik denk dat de apostel het volgende bedoelde: 'Timoteüs, toen ik tot jou predikte, heb je enkele grote lijnen van de waarheid gehoord. Je hebt van mij het grote systeem van het geloof in Jezus Christus gehoord. In mijn geschriften en openbare toespraken heb je mij voortdurend horen aandringen op een bepaald patroon of een bepaalde vorm van geloof. Nu bid ik u, mijn geliefde zoon in het Evangelie: 'Houd vast aan de vorm van de gezonde woorden, die gij van mij gehoord hebt, in het geloof en de liefde, die in Christus Jezus is.'

Vanmorgen zal ik eerst proberen jullie te vertellen wat ik zie als een '*vorm van gezonde woorden*', *die we moeten vasthouden*. In de tweede plaats zal ik proberen jullie te wijzen op *de sterke noodzaak om die vorm vast te houden*. In de derde plaats zal ik *je waarschuwen voor enkele gevaren waaraan je zult worden blootgesteld, die je verleiden om de vorm van klankwoorden op te geven*. Dan, in de laatste plaats, zal ik *de twee grote handvatten* noemen, *geloof en liefde in Christus Jezus*, die de grote middelen zijn om 'de vorm van gezonde woorden vast te houden'.

I. Wat is een 'VORM VAN GEZONDE WOORDEN?'

Tienduizend mensen zullen hierover twisten. De een zal zeggen: 'MIJN geloof is een vorm van gezonde woorden.' Een ander zal verklaren dat zijn geloofsbelijdenis ook deugdelijk is, zo niet onfeilbaar. We zullen daarom niet ingaan op alle details die geloofsbelijdenissen van elkaar onderscheiden, maar gewoon zeggen dat geen enkel systeem een vorm van gezonde woorden kan zijn, tenzij het *perfect Schriftuurlijk is*. Wij ontvangen geen leer als leer van mensen, welke autoriteit ook tot ons komt die niet de autoriteit is van de Heilige Geest en geïnspireerd door God, is helemaal geen autoriteit voor ons.

We lachen alle dogmatisme van mensen uit. We geven niets om wat ze beweren, hoe sterk ze het ook verklaren of hoe welsprekend ze er ook voor pleiten. Wij verwerpen en verwerpen het volledig. Wij beschouwen het als een zonde om 'geboden van mensen tot leer te nemen'. Wij schenken geen aandacht aan de tradities die aan ons zijn overgeleverd. Als onze tegenstander geen tekst of vers kan aanhalen voor iets wat hij naar

voren brengt, dan hebben we geen discussie met hem. De Schrift is het enige wapen dat we kunnen erkennen.
Maar omdat er gezegd wordt dat er teksten gevonden kunnen worden om bijna alles te bewijzen, moeten we opmerken dat een vorm van gezonde woorden er een moet zijn die *God verheft en de mens neerhaalt*. We durven geen moment te denken dat een leer gezond is die niet de kroon op het hoofd van Jezus zet en de Almachtige niet verheerlijkt.
Als we een leer zien die het schepsel verheerlijkt, geven we er geen zier om welke argumenten er worden aangevoerd om het te ondersteunen. We weten dat het een leugen is, tenzij het het schepsel in het stof van vernedering legt en de Schepper verheft. Als het dit niet doet, is het niets anders dan een verrotte leer van hoogmoed. Het kan ons verblinden met de malaria die uit haar moerassen oprijst, maar het kan nooit een waar en gezond licht in de ziel werpen. Het is een verrotte leer, niet geschikt om op het Evangelie gebouwd te worden, tenzij het JEHOVAH Jezus, JEHOVAH de Vader en JEHOVAH de Heilige Geest verheerlijkt.
We denken ook dat we de deugdelijkheid van een leer kunnen beoordelen *aan de hand van haar neiging*. We kunnen nooit denken dat een leer deugdelijk is als we duidelijk aan de oppervlakte zien dat het de neiging heeft om zonde in mensen te creëren. Tenzij het een leer is die overeenkomt met godsvrucht, kunnen we het niet opvatten als een leer van God. Tenzij de gelovige ervan, die het oprecht en waarachtig gelooft, zich aan deugd geeft - tenzij die leer in zichzelf een natuurlijke neiging heeft om in hem de liefde voor het goede te bevorderen - dan zijn we er op het eerste gezicht wantrouwig tegenover.
En als we bij onderzoek merken dat het een losbandige leer is, dan kan het alle glans en schittering van nieuwigheid hebben, maar we gooien het weg als zijnde niet de leer van het Christendom, omdat het de heiligheid in de ziel niet bevordert.
Er zal ons misschien gevraagd worden wat wij beschouwen als een vorm van gezonde woorden, en wat die leerstellingen zijn die Schriftuurlijk zijn, die tegelijkertijd gezond zijn voor de geest en verheffend voor God. We antwoorden dat we geloven dat een vorm van gezonde woorden allereerst de leer van *Gods wezen en natuur moet* omvatten, we moeten de Drie-eenheid in de Eenheid hebben en de Eenheid in de Drie-eenheid.
Elke leer die niet de Vader, Zoon en Heilige Geest als gelijke personen in één onverdeelde essentie heeft, schuiven we terzijde als zijnde ondeugdelijk, want we zijn er zeker van dat zulke leer afbreuk zal doen aan Gods

glorie, en als dat zo is, is dat genoeg voor ons. Als iemand de Vader, de Zoon of de Heilige Geest veracht, verachten wij hem en verachten wij zijn leerstellingen en kunnen wij zelfs niet tegen hem zeggen: 'Ik wens je Gods zegen toe.'

Wij zijn van mening dat een vorm van gezonde woorden zowel *de mens als God juist moet zien*. Het moet leren dat de mens volkomen gevallen is, dat hij zondig is, en vanwege zijn zonde veroordeeld, en in zichzelf volkomen hopeloos voor verlossing. Als het de mens verheft door hem een karakter te geven dat niet waar is en hem een vals kleed van gerechtigheid aantrekt, dat door zijn eigen vingers is geweven, dan verwerpen we het volledig.

En verder denken we dat een gezonde leer een *juiste kijk op verlossing moet hebben, als zijnde van de Heere alleen*. Tenzij we er eeuwige, onveranderlijke liefde in vinden, die redding bewerkt voor een volk 'dat geen volk was', maar door speciale genade tot een volk werd gemaakt, tenzij we onderscheidende liefde vinden, anderen mogen zeggen wat ze willen - we kunnen zo'n geloofsbelijdenis niet als een vorm van gezonde woorden beschouwen, tenzij we verlossende barmhartigheid openlijk en vrijmoedig onderwezen zien.

Tenzij we de uiteindelijke volharding zien en al die grote en heerlijke waarheden die de bolwerken van onze godsdienst zijn, kunnen anderen de leer omarmen als een vorm van gezonde woorden, maar wij kunnen en durven dat niet.

We houden van het oude systeem van onze voorouders. We houden van de oude waarheden van de Schrift, niet omdat ze oud zijn, maar omdat we niets als waarheid kunnen beschouwen dat niet de Schriftuurlijke kijk op verlossing heeft. Ik denk dat Paulus zelf, in dit hoofdstuk, ons een vorm van gezonde woorden geeft, waar hij spreekt over 'God die ons gered heeft en ons geroepen heeft met een heilige roeping, niet naar onze werken, maar naar Zijn eigen voornemen en genade, die ons gegeven is in Christus Jezus, voordat de wereld begon.'

Ik hoef vanmorgen niet te stoppen om jullie te bewijzen wat ik kort als een vorm van goede woorden heb laten doorschemeren, want jullie geloven het en geloven het vast. Ik ga jullie niet aansporen om het te ontvangen, want ik weet dat jullie het al ontvangen hebben. Maar wat ik te zeggen heb is: 'Houd vast,' smeek ik u, 'aan de vorm van gezonde woorden, die gij van mij gehoord hebt in geloof en liefde, die in Christus Jezus is.'

II. Laat me je nu de noodzakelijkheid laten zien van het vasthouden aan

deze vorm van geluid, en het vasthouden voor je eigen bestwil, voor de bestwil van de kerk, voor de bestwil van de wereld.

1. Ten eerste, *voor je eigen bestwil*, houd het vast, want daardoor zul je tienduizend zegeningen ontvangen. Je zult de zegen van vrede in je geweten ontvangen. Ik getuig voor God dat als ik ooit twijfel aan een van de grote dingen die ik van God ontvang, er onmiddellijk een pijnlijke leegte komt die de wereld nooit kan vullen en die ik nooit gevuld kan krijgen totdat ik die leer opnieuw ontvang en met heel mijn hart geloof.
Wanneer ik op een bepaald moment terneergeslagen en neerslachtig ben, vind ik altijd troost in het lezen van boeken die sterk zijn over de leer van het geloof van het Evangelie. Als ik me tot enkele boeken wend die Gods eeuwige liefde behandelen, geopenbaard aan Zijn uitverkoren volk in de persoon van Christus, en als ik me enkele van de buitengewoon grote en kostbare beloften herinner die aan de uitverkorenen in hun verbondshoofd zijn gedaan, wordt mijn geloof meteen sterk en stijgt mijn ziel met sublieme vleugels omhoog naar haar God.
Je kunt niet zeggen, geliefden, als je het nog nooit geproefd hebt, hoe zoet de vrede is die de leer van genade aan de ziel zullen geven. Er is niets vergelijkbaars. Ze zijn...

> ***'Een soevereine balsem voor elke wond,***
> ***een vriendelijkheid voor onze angsten.'***

Ze zijn Gods zoete slaapliedjes, waarmee Hij zijn kinderen in slaap zingt, zelfs in stormen. Het zijn Gods ankers, die uitgeworpen worden in de zee om onze kleine schepen vast te houden temidden van stormen. Er is een 'vrede van God die alle verstand te boven gaat' die toekomt aan een man die een sterk gelovige is, maar je weet dat de tendens van de dag is om oude herkenningspunten op te geven en nieuwe aan te nemen, en om alles te belijden in plaats van de ouderwetse goddelijkheid.
Welnu, mijn beste vrienden, als iemand van jullie graag een nieuwe leer uitprobeert, dan waarschuw ik jullie dat als jullie kinderen van God zijn, jullie spoedig genoeg zullen hebben van die nieuwerwetse begrippen, die nieuw verzonnen leer, die voortdurend onderwezen worden. Misschien ben je de eerste week heel blij met hun nieuwigheid. Je kunt je verwonderen over hun bovenzinnelijke spiritualiteit, of iets anders dat je verder lokt, maar je zult er niet lang mee geleefd hebben voordat je zult zeggen:

‘Helaas! Helaas! Ik heb de appels van Sodom in mijn handen genomen. Ze waren mooi om naar te kijken, maar ze zijn as in mijn mond.’
Als je vreedzaam wilt zijn, houd je dan vast aan de waarheid, houd je vast aan de vorm van goede woorden, dan zal ‘je vrede zijn als een rivier en je gerechtigheid als de golven van de zee.’
‘Houd vast aan de vorm van gezonde woorden’, wil ik nog eens zeggen, *omdat het heel erg zal bijdragen aan je groei*. Wie de waarheid vasthoudt, zal sneller groeien dan wie voortdurend van leer naar leer gaat. Wat een machtig aantal geestelijke fladderaars hebben we nu in deze wereld. We hebben mensen die ‘s morgens een calvinistische prediker horen en zeggen: ‘O, dat is heerlijk. ‘s Avonds horen ze een Arminiaan en zeggen: ‘Oh, het is net zo goed. En ongetwijfeld zijn ze allebei waar, hoewel de één de ander tegenspreekt!’
De glorieuze liefdadigheid van de huidige tijd is zodanig dat ze gelooft dat leugens net zo goed zijn als de waarheid, en leugens en waarheid zijn samengekomen en hebben elkaar gekust. En hij die de waarheid onderwijst wordt een dweper genoemd, en de waarheid is niet langer eervol in de wereld!
Geliefden, we weten wel beter dan zulke onbeperkte maar valse naastenliefde te belijden. De waarheid is dat we weten hoe we ‘de vorm van gezonde woorden’, die ons gegeven is, moeten vasthouden, omdat we op deze manier groeien. Veranderlijke mensen kunnen niet veel groeien. Als je een boom in je tuin hebt en hem vandaag op de ene plek plant en hem morgen ergens anders neerzet, hoeveel groter zal hij dan over zes maanden zijn? Hij zal waarschijnlijk dood zijn. Of als hij niet doodgaat, zal hij niet erg gegroeid zijn. Het zal prachtig verschrompeld zijn.
Zo is het met sommigen van jullie, je plant jezelf daar. Dan raak je ervan overtuigd dat je niet helemaal juist bent en ga je ergens anders heen. Er zijn mensen die van alles zijn, die van de ene denominatie naar de andere gaan en niet weten wat ze zijn. Onze mening over deze mensen is dat ze nergens in geloven en nergens goed voor zijn. Wij beschouwen mensen niet als veel waard tenzij ze vaste principes hebben en ‘de vorm van gezonde woorden vasthouden’.

Je kunt niet groeien als je het niet vasthoudt. Hoe zou ik over tien jaar meer van mijn geloof kunnen weten, als ik het in tien jaar tien vormen zou laten aannemen? Ik zou in elk ervan slechts een verslinder zijn en van géén ervan iets grondig weten. Maar wie één geloof heeft en weet

dat het het geloof van God is en het vasthoudt, hoe sterk wordt hij in zijn geloof. Elke wind of storm bevestigt hem slechts, zoals de felle winden de eiken wortel schieten en ze sterk maken en stevig op hun plaats doen staan. Maar als ik verschuif en verander, ben ik niet beter, maar eerder slechter. Voor je eigen vrede dan, en voor je groei, 'houd vast aan de vorm van gezonde woorden.'

Maar mijn geliefden, ik zou jullie willen smeken om het vast te houden voor jullie eigen bestwil, *uit een herinnering aan het grote kwaad dat zal volgen op de tegenovergestelde koers*. Als je niet 'vasthoudt aan de vorm van goede woorden', luister dan naar mij terwijl ik je vertel wat je zult doen.

Ten eerste *is elke afwijking van de waarheid een zonde*. Het is niet simpelweg een zonde voor mij om een verkeerde daad te doen, maar het is een zonde voor mij om een verkeerde leer te geloven. De laatste tijd hebben onze predikanten ons allemaal vrijgesproken van het gehoorzamen van God in onze oordelen. Ze hebben ons ronduit verteld, velen van hen in hun salon en sommigen van hen op de preekstoel, dat ons op de dag des oordeels nooit zal worden gevraagd wat we geloofden.

Er is ons verteld dat we verantwoordelijk zijn voor onze daden, maar dat we onverantwoordelijk zijn voor ons geloof, of iets wat daar erg op lijkt. Ze hebben ons duidelijk verteld dat de God die ons gemaakt heeft, hoewel Hij gezag heeft over onze handen, onze voeten, onze ogen en onze lippen, maar weinig gezag heeft over onze oordelen.

Ze hebben ons verteld dat als we ooit zulke blunders maken in goddelijkheid, dat het geen zonden zijn, zolang we maar een goed leven kunnen leiden. Maar is dat waar? Nee. De hele mens is verplicht om God te dienen. En als God mij een oordeel geeft, ben ik verplicht om dat oordeel in Zijn dienst te gebruiken. En als dat oordeel een onwaarheid ontvangt, heeft het gestolen goederen ontvangen en heb ik net zo gezondigd als wanneer ik mijn hand uitstak om de goederen van mijn naaste te nemen. Er kunnen gradaties in de zonde zijn. Als het een zonde van onwetendheid is, is het toch een zonde, maar het is niet zo gruwelijk als een zonde van nalatigheid, wat ik vrees dat het bij velen is.

Ik zeg u, geliefden, als bijvoorbeeld de doop niet door onderdompeling gebeurt, bega ik een zonde elke keer als ik hem doe. En als het door onderdompeling is, begaat mijn broeder een zonde die het niet doet. Als de uitverkiezing waar is, bega ik een zonde als ik er niet in geloof. En als de uiteindelijke volharding waar is, dan bega ik een zonde voor de almachtige God als ik die niet ontvang. En als het niet waar is, dan zondig ik door

te aanvaarden wat niet Schriftuurlijk is. Fout in de leer is net zo goed een zonde als fout in de praktijk.
In alles zijn we verplicht om onze God met al onze kracht te dienen, door die krachten van oordelen en geloven uit te oefenen die Hij ons gegeven heeft, en ik waarschuw jullie, christenen, om niet te denken dat het iets kleins is om het geloof met een zwakke hand vast te houden. Het is een zonde telkens als je iets doet waardoor je wankelt in het geloof van Jezus Christus.
Onthoud ook dat dwaling in de leer niet alleen een zonde is, maar een zonde die een grote neiging heeft om toe te nemen. Als een mens één keer in zijn leven iets verkeerds gelooft, is het verbazingwekkend hoe snel hij weer iets anders verkeerds gelooft. Eenmaal de deur geopend voor een valse leer - Satan zegt dat het maar een kleintje is - maar hij stopt alleen het kleintje erin als het kleine uiteinde van de wig, en hij is van plan om er een grotere in te duwen.
En hij zal zeggen dat het maar een klein beetje meer is, en een klein beetje meer, en een klein beetje meer. De meest verdoemelijke ketters die ooit het geloof van God hebben verdraaid, vergisten zich met kleine beetjes. Degenen die het verst van de waarheid zijn afgedwaald, zijn slechts geleidelijk afgedwaald.
Vanwaar kwam de kerk van Rome, die massa gruwelen? Van geleidelijke afwijkingen. Ze werd niet in het begin gruwelijk. Ze was niet in één keer de 'moeder der hoeren'. Maar eerst tooide zij zich met sommige versieringen, daarna met andere, en langzamerhand ging zij over tot ontucht met de koningen der aarde.
Het viel beetje bij beetje, en op dezelfde manier scheidde het zich af van de waarheid. Eeuwenlang was het een kerk van Christus en het is moeilijk te zeggen, als we naar de geschiedenis kijken, wanneer het exacte punt was waarop het ophield bij de christelijke kerken te horen. Pas op, christenen, als je één fout begaat, kun je niet zeggen hoeveel fouten je nog zult maken.

'Houd vast aan de vorm van gezonde woorden', *want dwaling in de leer leidt bijna onvermijdelijk tot dwaling in de praktijk.* Als een mens verkeerd gelooft, zal hij spoedig verkeerd handelen. Geloof heeft een grote invloed op ons gedrag. Zoals iemands geloof is, zo is hij ook. Als je een verkeerde leer begint aan te hangen, zal die al snel een effect hebben op je praktijk. Houd je vast aan de bolwerken van het geloof van je vaderen. Als je dat

niet doet, zal de vijand je op treurige wijze te gronde richten. ‘Houd vast aan de vorm van gezonde woorden, die u overgeleverd is.’
2. En nu, *voor het welzijn van de kerk zelf*, wil ik dat jullie allemaal ‘de vorm van gezonde woorden vasthouden’. Willen jullie de kerk welvarend zien? Wil je haar vredig zien? Houd dan ‘vast aan de vorm van gezonde woorden’. Wat is de oorzaak van verdeeldheid, scheuringen, ruzies en gekibbel onder ons? Het is niet de schuld van de waarheid. Het is de schuld van de dwalingen. Er zou vrede in de kerk zijn geweest, volledige en eeuwigdurende vrede, als er reinheid - volledige en eeuwigdurende reinheid - in de kerk was geweest.
Toen ik vrijdag naar Sheerness ging, hoorde ik van iemand aan boord dat tijdens de late storm het anker van een aantal schepen daar was losgeraakt en dat ze tegen de andere schepen waren gevaren en aanzienlijke schade hadden aangericht. Welnu, als hun ankers stevig hadden gehouden, zou er geen schade zijn aangericht.
Vraag me naar de oorzaak van de schade die de verschillende kerkgenootschappen aan onze kerken hebben toegebracht, en ik zeg je dat het komt doordat al hun ankers niet vasthielden. Als zij zich aan de waarheid hadden gehouden, zou er geen onenigheid zijn geweest. Geschillen komen voort uit dwalingen. Als er enig gevoel van onbehagen is, moet je dat niet op de waarheid terugvoeren, maar op de dwaling. Als de kerk altijd had vastgehouden aan het geloof en altijd verenigd was geweest in de grote leerstellingen van de waarheid, dan zouden er geen geschillen zijn geweest.
Blijf trouw aan je geloof en je voorkomt tweedracht in de kerk.
Houd vast aan uw geloof, zeg ik nogmaals, omwille van de kerk, *want zo bevordert u de kracht in de kerk*.
Ik zag tussen Chatham en Sheerness een aantal schepen liggen waarvan ik dacht dat het oude hulken waren. En ik dacht hoe dom de regering was om ze daar te laten liggen en ze niet om te hakken voor brandhout of iets anders. Maar iemand zei tegen me: die schepen kunnen snel weer geschikt worden gemaakt voor de vaart. Ze zien er nu oud uit, maar ze hoeven alleen maar een likje verf en als de Admiraliteit ze nodig heeft, worden ze in gebruik genomen en geschikt gemaakt voor gebruik.
We hebben sommige mensen horen zeggen: ‘Er zijn van die oude doctrines, waar zijn die goed voor?’ Wacht. Er is geen leer in Gods Bijbel die niet nuttig is. De schepen waarvan je denkt dat ze niet gewenst zijn, zullen tegen die tijd nuttig zijn. Zo is het ook met de leer van de Bijbel.

Zeg niet: 'Breek die oude leer op, je kunt zonder.' Nee, we willen ze en we moeten ze hebben.

Sommige mensen zeggen: 'Waarom preek je tegen Arminianen? We hebben nu niet veel van hen te vrezen.' Maar ik oefen mijn mannen graag tegen de tijd dat het tijd is voor actie. We gaan onze schepen niet verbranden. Ze zullen vroeg of laat nodig zijn, en als we de haven uitvaren, zullen de mannen zeggen: 'Waar komen die oude schepen vandaan?' 'Waarom,' zullen we antwoorden, 'het is gewoon de leer waarvan jullie dachten dat ze nergens goed voor waren. Nu halen we ze tevoorschijn en we zullen ze goed gebruiken.'

Tegenwoordig hebben we nieuwe en prachtige gezangboeken, vol met perfecte onzin. En we hebben nieuwe theorieën en nieuwe systemen. En zij zeggen: 'Waarom zo streng zijn? Onze christelijke broeders mogen geloven wat ze willen op die punten.' Maar zo zeker als er een kerk in dit land is, zullen ze onze oude schepen willen om hun strijd te voeren. Ze kunnen het heel goed doen in tijden van vrede, maar ze zullen het niet doen in oorlogstijd. Ze zullen dan onze breedsprakigheid nodig hebben om het geloof van het evangelie te ondersteunen, hoewel ze ons nu uitlachen. Voor de kracht van de kerk, mijn broeders, vraag ik u: 'Houd vast aan de vorm van goede woorden.'

'Nou,' zegt de een 'ik denk dat we de waarheid stevig moeten vasthouden, maar ik zie niet de noodzaak om *de vorm* ervan vast te houden. Ik denk dat we een beetje kunnen knippen en snijden en dan zou onze leer beter ontvangen worden.' Stel, mijn vrienden, dat we een waardevol ei hebben en iemand zou zeggen: 'Welnu, de schaal is nergens goed voor, er zal zeker nooit een vogel uit de schaal voortkomen, waarom breken we de schaal niet?' Ik zou gewoon in zijn gezicht moeten lachen en zeggen: 'Beste vriend, ik weet dat de schaal zorgt voor wat erin zit. Ik weet dat het vitale principe het belangrijkste is, maar ik wil dat het omhulsel zorgt voor het vitale principe.'

Jij zegt: 'Houd vast aan het principe, maar wees niet zo streng over de vorm. Je bent een oude puritein en je wilt te streng zijn in religie, laten we gewoon een paar dingen veranderen en het een beetje smakelijk maken.' Beste vrienden, breek de schelp niet. Jullie richten veel meer schade aan dan jullie denken. We geven graag toe dat de vorm maar klein is, maar als mensen de vorm aanvallen, wat is dan hun doel? Ze haten de vorm niet. Ze haten de substantie.

Houd dan de inhoud en houd ook de vorm. Houd niet alleen dezelfde

leer, maar houd ze in dezelfde vorm - net zo hoekig, en ruw als ze waren, want als je dat niet doet, is het moeilijk om de vorm te veranderen en de substantie vast te houden. 'Houd vast aan *de vorm* van de gezonde woorden, die gij van mij gehoord hebt, in het geloof en de liefde die in Jezus Christus is.'

3. Nogmaals, ik zeg: 'houd vast aan de vorm van gezonde woorden,' *omwille van de wereld*. Vergeef me als ik zeg dat ik, sprekend op de manier van mensen, geloof dat de voortgang van het Evangelie vreselijk belemmerd is door de dwalingen van zijn predikers. Ik verbaas me er nooit over als ik een Jood zie, een ongelovige in het Christendom, om deze reden, dat de Jood het Christendom zelden in zijn schoonheid ziet.

Wat denken de Joden al honderden jaren dat het christendom is? Wel, pure afgoderij. Hij heeft de katholiek zien buigen voor blokken hout en steen. Hij heeft gezien hoe hij zich neerknielde voor de Maagd Maria en alle heiligen. En de Jood heeft gezegd: 'Ah, dit is mijn wachtwoord: 'Hoor, Israël, de Heere, uw God, is onze Heere. Ik zou geen christen kunnen zijn, want het aanbidden van één God is het essentiële deel van mijn religie.'

Dus de heidenen, geloof ik, hebben een vals systeem van christendom gezien, en ze zeiden: 'Wat! Is dat jullie christendom?' En zij ontvingen het niet. Maar ik geloof dat wanneer het Evangelie gezuiverd is van alle onzuiverheden van de mens, en al het kaf en stof ervan is afgepeld, en het in al zijn naakte eenvoud wordt gepresenteerd, het zeker de dag zal winnen.

En ik zeg nogmaals, sprekend als een mens, dat het Evangelie tienduizend maal meer vooruitgang had kunnen boeken als het in al zijn eenvoud was gepredikt, in plaats van die verdunde of eerder vervormde vorm waarin het gewoonlijk wordt verkondigd. Als u zondaars gered wilt zien, als u Gods uitverkorenen verzameld wilt zien, 'Houd vast aan de vorm van de gezonde woorden, die gij van mij gehoord hebt, in geloof en liefde, die in Christus Jezus is.'

III. En nu, heel kort, in de derde plaats, laat mij u waarschuwen voor twee gevaren.

Een daarvan is dat je heel erg in de verleiding zult komen om de vorm van gezonde woorden die je vasthoudt op te geven vanwege *de tegenstand die je zult ontmoeten*. Ik voorspel niet dat je lichamelijke vervolging zult krijgen, hoewel ik weet dat er hier arme schepsels zijn die dat moeten

verdragen van goddeloze echtgenoten en dergelijke.
Maar jullie zullen allemaal, in zekere mate, als jullie de waarheid aanhangen, te maken krijgen met de vervolging van de tong. Jullie zullen uitgelachen worden. Je leer zal belachelijk worden gemaakt en op een groteske manier worden tentoongesteld. Je zult een karikatuur krijgen van alles wat je gelooft en je zult soms in de verleiding komen om te zeggen: 'Nee, dat geloof ik niet,' terwijl je dat wel doet. Of als je het niet met zekerheid zegt, zul je soms geneigd zijn om je een beetje om te draaien, omdat je het lachen niet kunt verdragen, en de spot van de wereldwijze is een beetje te hard voor je. O, mijn geliefden, laat me je ervoor waarschuwen dat je je niet zo laat meeslepen. 'Houd vast aan de vorm van gezonde woorden', te midden van alle spot.
Maar het grootste obstakel dat je zult hebben is een soort lichtzinnigheid en sluwheid, die je probeert te verleiden tot het geloof dat jouw leer dezelfde is die precies het tegenovergestelde is. De vijand zal proberen je ervan te overtuigen dat iets wat hij aanhangt heel onschuldig is, hoewel het tegengesteld is aan wat jij aanhangt. En hij zal zeggen: 'Je wilt deze dingen niet aansnijden, dat moet tot controverse leiden. Er is een manier om jouw gevoelens met de mijne in overeenstemming te brengen.' En je weet dat we allemaal graag zo liberaal gevonden willen worden! De grootste trots in de wereld is nu om liberaal gevonden te worden, en sommigen van ons zouden nog liever honderd mijl rennen dan een dweper of een Antinomiaan genoemd te worden.
Ik smeek u, laat u niet van de wijs brengen door hen die er zo op gebrand zijn om uw geloof te ondermijnen, niet door het openlijk aan te vallen, maar door iedere leer op slinkse wijze te ondermijnen en te zeggen: dit doet er niet toe en dat doet er niet toe, terwijl zij ondertussen iedere burcht en vesting proberen neer te halen waarmee God Zijn waarheid en Zijn kerk bewaakt.

IV. En nu, in de laatste plaats, moet ik jullie vertellen over het GROTE HANDVAT, WAARAAN JULLIE DE WAARHEID VAN HET EVANGELIE MOETEN VASTHOUDEN.
Als ik er een of twee mag noemen voordat ik bij die in de tekst kom, moet ik in de eerste plaats zeggen: als je de waarheid wilt vasthouden, *streef er dan naar om haar te begrijpen*. Een mens kan iets niet vasthouden als hij er geen goed begrip van heeft. Ik wil niet dat je het geloof hebt van de mijnwerker die gevraagd werd wat hij geloofde. Hij zei dat hij geloofde

wat de kerk geloofde. 'Wel, maar wat gelooft de kerk?' Hij zei dat de kerk geloofde wat hij geloofde, en hij geloofde wat de kerk geloofde, en zo ging het helemaal rond.

We willen niet dat je dat geloof hebt. Het kan een heel verderfelijk geloof zijn, een heel koppig geloof, maar het is een heel dwaas geloof. We willen dat je de dingen begrijpt, dat je er een ware kennis van krijgt. De reden waarom mensen de waarheid voor dwaling verruilen, is dat ze die waarheid niet echt begrepen hebben. In negen van de tien gevallen hebben ze die niet met een verlichte geest omarmd.

Laat mij u, ouders, aansporen om uw kinderen, zoveel als in uw vermogen ligt, goed onderricht te geven in de grote leerstellingen van het Evangelie van Christus. Ik geloof dat wat Irving ooit zei een grote waarheid is. Hij zei: 'In deze moderne tijd pocht en roemt u, en denkt u dat u in een hoge en nobele staat verkeert, omdat u uw sabbatscholen hebt, en Britse scholen, en allerlei scholen om de jeugd te onderwijzen. Ik zeg jullie,' zei hij, 'dat filantropisch en groots als deze zijn, zij de tekenen van jullie schande zijn. Ze laten zien dat jullie land geen land is waar ouders hun kinderen thuis onderwijzen. Ze laten jullie zien dat er een gebrek is aan ouderlijk onderwijs, en hoewel het gezegende dingen zijn, deze sabbatscholen, zijn het indicaties van iets verkeerds. Want als we allemaal onze kinderen zouden onderwijzen, dan zouden er geen vreemden nodig zijn om tegen onze kinderen te zeggen: 'Ken de Heere.''

Ik vertrouw erop dat je nooit die uitstekende puriteinse gewoonte zult opgeven om je kinderen thuis te onderwijzen. Elke vader of moeder die een kind volledig overlaat aan het onderwijs van een ander heeft een fout gemaakt. Er is geen leraar die een ouder wil ontslaan van wat hij zelf zou moeten doen. Hij is een assistent, maar nooit bedoeld als vervanger.

Onderricht uw kinderen, haal uw oude catechismussen weer tevoorschijn, want het zijn per slot van rekening gezegende middelen van onderricht, en de volgende generatie zal degenen die ervoor zijn gegaan overtreffen. Want de reden waarom velen van u zwak zijn in het geloof is dit: u hebt in uw jeugd geen onderricht ontvangen in de grote dingen van het Evangelie van Christus. Als u dat wel had gedaan, zou u zo gegrond en vast in het geloof zijn geweest, dat niets u op enigerlei wijze had kunnen bewegen. Ik smeek u dan, begrijp de waarheid, dan zult u zich er eerder aan vasthouden.

Maar dan, Christelijke mannen, boven alles, als jullie de waarheid willen vasthouden, *bid er dan voor*. De manier om een leer te krijgen is te bidden

tot je die krijgt. Een oude godgeleerde zegt: 'Ik ben veel dingen kwijtgeraakt die ik in het huis van God heb geleerd, maar ik ben nooit iets kwijtgeraakt wat ik in de kast heb geleerd.' Wat een man op zijn knieën leert, met zijn Bijbel open, zal hij nooit vergeten.
Welnu, heb je ooit je knieën gebogen en gezegd: 'Open Gij mijn ogen, opdat ik wonderlijke dingen uit Uw wet aanschouw'? Als je dat wonderlijke hebt gezien, zul je het nooit vergeten. Hij die zichzelf in een waarheid bidt, zal er nooit door de duivel zelf uitgehaald worden, al zou hij het gewaad van een engel des lichts aantrekken. Bid jezelf in de waarheid.
Maar de twee grote handvatten worden hier gegeven - geloof *en liefde*. Als je de waarheid wilt vasthouden, stel dan je geloof in Jezus Christus en heb een vurige liefde voor Hem.
Geloof de waarheid. Doe niet alsof je het gelooft, maar geloof het grondig. En wie het gelooft en zijn geloof eerst in Christus vestigt en in alles wat Christus zegt, zal het niet snel loslaten. Waarom geloven we religie niet, de meesten van ons. We doen alsof we het geloven, maar we geloven het niet met heel ons hart en heel onze ziel, met al onze kracht en al onze macht - niet met dat 'geloof dat in Christus Jezus is'. Want als we dat wel deden, bij stormen, bij beproevingen, zoals Luther vroeger, zouden we niet terugdeinzen vanwege vervolging, maar zouden we standhouden in de boze dag, met ons geloof gefixeerd op een rots.
En de tweede houvast is *liefde*. Houd van Christus en houd van de waarheid van Christus omdat het de waarheid van Christus is, omwille van Christus. En als je de waarheid liefhebt, zul je haar niet loslaten. Het is heel moeilijk om een man af te wenden van de waarheid die hij liefheeft. 'Oh!' zegt iemand, 'ik kan er met je over redetwisten, maar ik kan het niet opgeven. Ik hou ervan en kan niet zonder.
'Het is een deel van mezelf, verweven in mijn natuur. En hoewel mijn tegenstander zegt dat brood geen brood is en ik niet kan bewijzen dat het dat wel is, toch weet ik dat ik het ga eten. Het lijkt er wonderwel op voor mij en het neemt mijn honger weg. Hij zegt dat de stroom geen zuivere stroom is. Ik kan niet bewijzen dat het dat wel is, maar ik ga en drink ervan, en ik vind het de rivier van het water des levens voor mijn ziel.'
'En hij vertelt me dat mijn evangelie niet waar is. Wel, het troost me, het steunt me in mijn beproevingen, het helpt me de zonde te overwinnen en mijn slechte hartstochten te bedwingen, en het brengt me dicht bij God. En als mijn Evangelie niet waar is, dan vraag ik me af wat een waar Evangelie dan wel is, het mijne lijkt er wonderwel op en ik kan me niet

voorstellen dat een waar Evangelie betere effecten zou hebben.'
Dat is het beste wat je kunt doen, het Woord geloven, er zo volledig in geloven dat de vijand je niet kan afleiden. Hij kan het proberen, maar jij zult zeggen:

> ***'Te midden van scherpe en lange verzoekingen,***
> ***vliegt mijn ziel naar dezelfde toevlucht;***
> ***Geloof is mijn anker, stevig en sterk,***
> ***Wanneer stormen waaien of de golven oprijzen.'***

Houd dan vast, Christen, aan 'geloof en liefde die in Christus Jezus is' - twee gezegende handvatten waarmee we de waarheid grijpen.
En nu, broeders en zusters, bid ik dat mijn Meester jullie het belang laat inzien van wat ik heb gezegd. Misschien vinden jullie het nu niet zo belangrijk, vooral degenen onder jullie die jong zijn. Maar er zijn sommigen hier, de vaders van deze kerk, die u zullen vertellen dat hoe ouder ze worden en hoe langer ze leven, hoe meer ze de waarheid waardevol vinden. Misschien hadden ze in hun jeugd een beetje radicalisme met betrekking tot de waarheid, maar nu zijn ze conservatief in hun opvattingen daarover, omdat ze voelen dat het de moeite waard is om die te behouden. Het zou goed voor ons zijn als we, met betrekking tot de waarheid, conservatief begonnen te zijn zodra we erin geloofden, het vasthielden en het nooit meer loslieten.
Ik denk dat de grootste fout van de huidige tijd is, dat we in ons streven om vrijzinnig te zijn de waarheid niet stevig genoeg vasthouden. Enige tijd geleden ontmoette ik het geval van een eminente predikant in het Evangelie, een broeder die ik respecteer en hoogacht, die een preek hield met de tekst: 'Bewijs alle dingen'. Er was een jongeman bij die beweerde in het christendom te geloven. Maar de stijl waarin het onderwerp werd behandeld, was zodanig dat hij na het horen van die preek naar huis ging en enkele ongelovige werken kocht, en het gevolg is dat hij zelfs van de deugd zelf volledig is afgedwaald en alles heeft verlaten wat hij ooit voor waar hield.
Ik zeg, stuur je anker recht naar beneden, jonge christen, en wat er ook tegen je mag komen, houd je vast aan die waarheid en je kunt zelfs dan nog 'alle dingen bewijzen'. Maar terwijl je dat doet, vergeet dan niet om 'vast te houden wat goed is'. Bewijs niet 'alle dingen' door op te geven wat goed is om te houden.

Welnu, degenen onder jullie die de Heere niet kennen, als jullie ooit gered worden, laat me jullie vertellen dat de meest waarschijnlijke plaats voor jullie om verlossing te vinden onder een zuivere bediening van het Evangelie is. Daarom is er een les voor jullie. Ga naar waar het Evangelie gepredikt wordt.

Nogmaals, de meest waarschijnlijke manier waarop je ooit Gods genade zult ontvangen is door Gods waarheden te geloven. Schop nooit tegen Gods doctrines, maar ontvang ze. En ik heb u vanmorgen één ding te zeggen: als u in uw hart, arme zondaar, kunt zeggen: 'Ik geloof dat Gods Evangelie een heerlijk Evangelie is.' Je bent niet ver verwijderd van iets anders.

Als je kunt zeggen: 'Ik onderwerp me aan al zijn eisen, ik geloof dat God rechtvaardig is als Hij me vernietigt, en als Hij me redt, zal dat alleen door Zijn soevereine genade zijn,' dan, zondaar, is er goede hoop voor jou. Je bent al een eind op weg naar de hemel. Als je nog maar één ding kunt doen en zeggen: 'Al zou Hij mij doden, toch zal ik op Hem vertrouwen,' en als je naar het kruis van Christus kunt komen en zeggen: 'Jezus, ik houd van Uw Evangelie en ik houd van Uw waarheid. Als ik omkom, zal ik omkomen terwijl ik Uw waarheid geloof, ik zal omkomen terwijl ik Uw kruis omklem. Als ik sterf, zal ik sterven terwijl ik verkondig dat U een rechtvaardige en genadige God bent en nog steeds, op mijn arme manier, vasthoud aan de vorm van goede woorden,' zeg ik je, arme ziel, God zal je nooit verdoemen.

Als je in Jezus Christus gelooft en Zijn woorden vasthoudt, zal Hij je met liefde aankijken. Hij zal zeggen: 'Arme ziel, al weet hij niet dat deze waarheden van hem zijn, toch vindt hij ze kostbaar. Hoewel hij niet durft te hopen dat ze hem toebehoren, zal hij er toch voor vechten. Hoewel hij niet weet dat hij werkelijk een soldaat van het kruis is, uitverkoren door Mij voordat de tijd begon, zie toch hoe dapper hij voor Mij strijdt.'

En de Heere zal zeggen: 'Arme ziel, je houdt van de dingen waarvan je denkt dat ze niet van jou zijn - ik zal je er door Mijn genade in laten verblijden als zijnde van jou. Je houdt van uitverkiezing, hoewel je denkt dat je niet uitverkoren bent - dat is een bewijs dat je van Mij bent.' 'Geloof in de Heere Jezus Christus en laat je dopen en je zult gered worden.'

En nu, mijn broeders, houd stand, smeek ik u. Als mijn tranen, als mijn gebogen knieën, als mijn geroep, ja, als mijn bloed de overhand bij u zou kunnen krijgen om ter harte te nemen wat ik vanmorgen heb gezegd, dan zouden hier ook tranen, en geroep, en bloed moeten zijn - als ik u

allen maar standvastig kon maken in deze boze, gevaarlijke tijden. Houd vast, ah! met de hardnekkigheid van de stervende hand van de zinkende zeeman, 'Houd vast,' smeek ik u, 'aan de vorm van gezonde woorden, die gij van mij hebt gehoord, in geloof en liefde die in Christus Jezus is.'

Overgenomen uit de Metropolitan Tabernacle Pulpit C.H. Spurgeon Collection.

GOD ALLEEN DE REDDING VAN ZIJN VOLK

NO. 80

EEN PREEK UITGESPROKEN OP SABBATMORGEN 18 MEI 1856 DOOR DE REV. C. H. SPURGEON BIJ NEW PARK STREET CHAPEL, SOUTHWARK

'Hij alleen is mijn rots en mijn heil.'
Psalm 62:2

Wat een nobele titel. Zo subliem, suggestief en overweldigend. 'MIJN ROTS'. Het is een figuur zo goddelijk, dat het alleen op God zal worden toegepast. Kijk naar die rotsen en verbaas je over hun oudheid, want vanaf hun toppen kijken 'duizend eeuwen' op ons neer. Toen deze gigantische stad nog niet bestond, waren ze grijs van ouderdom. Toen onze mensheid de lucht nog niet had ingeademd, werd gezegd dat dit oude dingen waren. Het zijn de kinderen van voorbije eeuwen.
Met ontzag kijken we naar deze oude rotsen, want ze behoren tot de eerstgeborenen van de natuur. Je ontdekt in hen de overblijfselen van onbekende werelden, waarvan de wijzen kunnen *gissen*, maar die ze desondanks niet zullen *kennen*, tenzij God zelf hen zou leren wat er vóór hen is geweest. Je beschouwt de rots met eerbied, want je herinnert je welke verhalen hij zou kunnen vertellen als hij een stem had, over hoe hij door stolling en water is gemarteld tot de vorm die hij nu aanneemt.
Zo is ook onze God bij uitstek oud. Zijn hoofd en zijn haar zijn wit als wol, zo wit als sneeuw, want Hij is 'de oudste der dagen', en we worden in de Schrift altijd geleerd om te onthouden dat Hij 'zonder begin der jaren' is. Lang voordat de schepping werd verwekt, 'van eeuwigheid tot eeuwigheid', was Hij God.
'Mijn rots!' Wat een geschiedenis zou de rots je kunnen geven van de stormen waaraan hij is blootgesteld. Van de stormen die in de oceaan aan zijn voet hebben gewoed en van de donderslagen die de hemel boven zijn hoofd hebben verstoord. Terwijl hij zelf ongedeerd is gebleven door de stormen en onbewogen door het gebeuk van de winden. Zo is het ook met onze God.

Hoe standvastig is Hij geweest - hoewel de volken Hem hebben beschimpt en 'de koningen der aarde met elkaar hebben vergaderd!' Door alleen maar stil te staan heeft Hij de gelederen van de vijand doorbroken zonder zelfs maar Zijn hand uit te steken! Met onbeweeglijke grootsheid als een rots heeft Hij de golven gebroken en de legers van Zijn vijanden verstrooid en hen in verwarring teruggedreven.
Kijk naar de rots, zie opnieuw hoe stevig en onbewogen hij staat! Hij dwaalt niet af van plaats tot plaats, maar blijft eeuwig standvastig. Andere dingen zijn veranderd, eilanden zijn verdronken in de zee en continenten zijn door elkaar geschud, maar zie, de rots staat zo standvastig alsof het de fundering van de hele wereld is, en kan niet bewegen tot de schepping ten onder gaat of de banden van de natuur losser worden. Zo is het ook met God: hoe trouw is Hij in Zijn beloften! Hoe onveranderlijk in Zijn besluiten! Hoe onwankelbaar! Hoe onveranderlijk!
De rots is onveranderlijk, er is niets van afgesleten. Die oude granieten piek heeft in de zon geglinsterd of de witte sluier van wintersneeuw gedragen. Soms heeft hij God aanbeden met ontbloot bovenlijf en dan weer hebben de wolken hem voorzien van sluierende vleugels, zodat hij als een cherubijn zijn Maker kon aanbidden. Maar zelf is ze onveranderd gebleven. De vorst van de winter heeft haar niet vernietigd, noch heeft de hitte van de zomer haar doen smelten.
Het is hetzelfde met God. Voorwaar, Hij is mijn rots. Hij is dezelfde en Zijn koninkrijk kent geen einde. Hij is onveranderlijk in Zijn wezen, standvastig in Zijn eigen toereikendheid. Hij houdt Zichzelf onveranderlijk dezelfde. En 'daarom wordt gij, zonen van Jakob, niet verteerd.'
De tienduizend toepassingen van de rots zijn bovendien vol ideeën over wat God is. Je ziet de vesting op een hoge rots staan, waar de wolken zelf nauwelijks tegenop kunnen klimmen, en tegen wiens afgronden de aanval niet kan worden gedragen en de gewapenden niet kunnen reizen, want de belegerden lachen hen uit vanaf hun hoogte. Zo is onze God een zekere verdediging en we zullen niet worden verplaatst als Hij 'onze voeten op een rots heeft gezet en ons doen en laten heeft gevestigd.'
Menig reusachtige rots is een bron van bewondering vanaf zijn hoogte, want op zijn top kunnen we de wereld eronder uitgestrekt zien, als een kleine kaart. We markeren de rivier of breed uitgespreide stroom, alsof het een ader van zilver is die in smaragd is ingelegd. We ontdekken de naties onder onze voeten, 'als druppels in een emmer,' en de eilanden zijn 'zeer kleine dingen' in de verte, terwijl de zee zelf slechts een bekken

water lijkt, vastgehouden in de hand van een machtige reus.
De machtige God is zo'n rots. We staan op Hem en kijken neer op de wereld, die we maar een kleinigheid vinden. We zijn naar de top van Pisgah geklommen, vanwaar we over deze wereld van stormen en problemen kunnen zien naar het heldere land van de geesten - die wereld die onbekend is voor oor of oog, maar die God aan ons heeft geopenbaard door de Heilige Geest.
Deze machtige rots is ons toevluchtsoord en ons hoge observatorium, van waaruit we het onzichtbare zien en het bewijs hebben van dingen die we tot nu toe nog niet hebben genoten. Ik hoef jullie echter niet alles over een rots te vertellen, we zouden er een week over kunnen preken, maar we geven jullie dit voor jullie meditatie gedurende de week.
'*Hij is mijn rots*.' Wat een heerlijke gedachte! Hoe veilig ben ik en hoe geborgen, en hoe mag ik me verheugen in het feit dat wanneer ik door de Jordaan stroom, Hij mijn rots zal zijn! Ik zal niet op een glibberig fundament lopen, maar ik zal Hem betreden die mijn voeten niet kan laten glijden. En ik mag zingen als ik sterf: 'Hij is mijn rots en in Hem is geen ongerechtigheid.'
We verlaten nu de gedachte aan de rots en gaan verder met het onderwerp van onze verhandeling, namelijk dat God alleen de redding van Zijn volk is.

Ten eerste zullen we *de grote leer* opmerken*, dat alleen God onze verlossing is.* Ten tweede, *de grote ervaring, om te weten en te leren dat 'Hij alleen mijn rots en mijn verlossing is.'* En, ten derde, *de grote plicht*, *die* je wel kunt raden, *namelijk om alle eer en glorie te geven, en al ons geloof te plaatsen op Hem die 'alleen onze rots en onze verlossing is.'*

I. Het eerste is DE GROTE LEER - dat God 'alleen onze rots en onze verlossing is.'
Als iemand ons zou vragen wat wij als predikers van het Evangelie als ons motto zouden kiezen, dan zouden wij antwoorden: 'Alleen God is onze redding.' Wijlen de betreurde Mr. Denham heeft aan de voet van zijn portret een zeer bewonderenswaardige tekst gezet: 'Redding is van de HEERE.' Dat is de belichaming van het calvinisme. Het is de som en de essentie ervan. Als iemand je vraagt wat je onder een calvinist verstaat, dan kun je antwoorden: 'Hij is iemand die zegt: '*Redding is van de Heere.*' Ik kan in de Schrift geen andere leer vinden dan deze. Het is de

essentie van de Bijbel. 'Hij *alleen* is mijn rots en mijn redding.'
Vertel me iets dat hiervan afwijkt en het zal een ketterij zijn. Vertel me een ketterij en ik zal de essentie ervan hier vinden, dat het is afgeweken van deze grote, deze fundamentele, deze rotsachtige waarheid: 'God is mijn rots en mijn heil.'
Wat is de ketterij van Rome anders dan de toevoeging van iets aan de volmaakte verdiensten van Jezus Christus - het inbrengen van de werken van het vlees om te helpen bij onze rechtvaardiging? En wat is die ketterij van het arminianisme anders dan de geheime toevoeging van iets aan het volledige werk van de Verlosser? Je zult merken dat elke ketterij, als ze op de toetssteen wordt gelegd, zichzelf hier zal ontdekken, als ze hiervan afwijkt: 'Hij alleen is mijn rots en mijn heil.'
Laten we deze leer nu volledig uitleggen. Onder de term 'verlossing' versta ik hier niet eenvoudigweg wedergeboorte en bekering, maar iets meer. Ik beschouw dat niet als redding die me regenereert en me dan in zo'n positie brengt dat ik uit het verbond kan vallen en verloren kan gaan. Ik kan dat geen brug noemen die maar half over de stroom gaat. Ik kan dat geen verlossing noemen die me niet helemaal naar de hemel draagt, me volmaakt schoon wast en me onder de verheerlijkten zet die voortdurend hosanna's zingen rond de troon. Onder verlossing versta ik dan, als ik het in delen mag verdelen, bevrijding, voortdurende bewaring door het leven heen, voeding en de verzameling van het geheel in de uiteindelijke vervolmaking van de heiligen in de persoon van Jezus Christus.
1. Onder verlossing versta ik *bevrijding* uit het huis van slavernij, waarin ik van nature geboren ben, en uitgetreden worden in de vrijheid waarmee Christus ons vrijmaakt, samen met het zetten 'op een rots, en het vestigen van mijn doen en laten'. Ik begrijp dat dit helemaal van God is. En ik denk dat ik gelijk heb in die conclusie, want ik vind in de Schrift dat de mens dood is. En hoe kan een dode helpen bij zijn eigen opstanding? Ik merk dat de mens volkomen verdorven is en de goddelijke verandering haat. Hoe kan een mens dan die verandering bewerken die hij zelf haat? Ik vind dat de mens onwetend is over wat het is om wedergeboren te worden, en net als Nicodemus de dwaze vraag stelt: 'Hoe kan een mens weer in de schoot van zijn moeder komen en geboren worden?' Ik kan me niet voorstellen dat een mens kan doen wat hij niet begrijpt, en als hij niet weet wat het is om wedergeboren te worden, kan hij zichzelf niet wedergeboren laten worden.
Nee, ik geloof dat de mens volkomen machteloos is in het eerste werk

van zijn verlossing. Hij kan zijn ketenen niet verbreken, want het zijn geen ketenen van ijzer, maar ketenen van zijn eigen vlees en bloed. Hij moet eerst zijn eigen hart breken voordat hij de ketenen kan breken die hem binden. En hoe moet de mens zijn eigen hart breken? Welke hamer kan ik op mijn eigen ziel gebruiken om het te breken, of welk vuur kan ik aansteken dat het kan oplossen?
Nee, bevrijding is alleen van God. Deze leer wordt voortdurend in de Schrift bevestigd en wie het niet gelooft, ontvangt Gods waarheid niet. Bevrijding is alleen van God, 'Redding is van de HEERE.'
En als we in Christus verlost en levend gemaakt zijn, dan is *behoud* nog steeds alleen van de Heere. Als ik bid, maakt God mij biddend. Als ik genaden heb, geeft God mij genaden. Als ik vruchten heb, geeft God mij vruchten. Als ik volhoud in een consequent leven, dan houdt God mij vol in een consequent leven. Ik doe niets voor mijn eigen behoud, behalve wat God Zelf eerst in mij doet.
Wat ik ook heb, al mijn goedheid is van de Heere alleen. Waar ik zondig, dat is van mijzelf, maar waar ik goed handel, dat is van God, geheel en al. Als ik een vijand heb afgeslagen, dan heeft Zijn kracht mijn arm gevoed. Heb ik een vijand tegen de grond geslagen? Zijn kracht scherpte mijn zwaard en gaf me moed om de slag toe te brengen.
Predik ik Zijn Woord? Niet ik, maar genade is in mij. Leef ik voor God een heilig leven? Niet ik, maar Christus leeft in mij. Ben ik geheiligd? Ik heb mezelf niet geheiligd. Gods Heilige Geest heiligt mij. Ben ik vervreemd van de wereld? Ik ben vervreemd door *Gods* kastijdingen. Groei ik in kennis? De grote Leraar onderwijst mij. Ik vind in God alles wat ik wil, maar ik vind niets in mijzelf. 'Hij alleen is mijn rots en mijn heil.'
En ook hier is *voeding* absoluut noodzakelijk. We hebben voeding nodig in de voorzienigheid voor ons lichaam en voeding in genade voor onze ziel. De voorzienige genade komt volledig van de Heere. Het is waar dat de regen uit de hemel valt en de aarde bewatert en 'haar doet voortkomen en ontluiken, opdat er zaad is voor de zaaier en brood voor de eter. Maar uit wiens hand komt de regen en uit wiens vingers komen de dauwdruppels?
Het is waar, de zon schijnt en doet de planten groeien, en ontluiken, en brengt de bloesem voort, en haar hitte doet de vruchten aan de boom rijpen, maar wie geeft de zon zijn licht en wie verspreidt de intense hitte van hem? Het is waar, ik werk en zwoeg, dit voorhoofd zweet. Deze handen zijn vermoeid. Ik werp me op mijn bed en daar rust ik, maar ik schrijf

mijn behoud niet toe aan mijn eigen kracht. Wie maakt deze pezen sterk? Wie maakt deze longen als ijzer en wie maakt deze zenuwen van staal? ‘God alleen is de rots van mijn verlossing.

Hij alleen is de redding van mijn lichaam en de redding van mijn ziel. Voed ik mij met het Woord? Dat Woord zou geen voedsel voor mij zijn als de Heere het geen voedsel voor mijn ziel maakte en mij hielp om mij ermee te voeden. Leef ik van het manna dat uit de hemel neerdaalt? Wat is dat manna anders dan Jezus Christus zelf, wiens lichaam en bloed ik eet en drink?

Ontvang ik voortdurend nieuwe aanwas van macht? Waar haal ik mijn kracht vandaan? Mijn verlossing is van Hem, zonder Hem kan ik niets doen. Zoals een tak geen vrucht kan voortbrengen als hij niet in de wijnstok blijft, zo kan ik dat ook niet als ik niet in Hem blijf.

Als we dan de drie gedachten in één gedachte verzamelen. *De volmaaktheid* die we spoedig zullen hebben, wanneer we daarginds bij Gods troon zullen staan, zal geheel en al van de Heere zijn. Die stralende kroon die op ons voorhoofd zal fonkelen, als een constellatie van schitterende sterren, zal alleen door onze God gevormd zijn. Ik ga naar een land, maar het is een land dat de ploeg van de aarde nog nooit heeft omgeploegd, al is het groener dan de beste weiden van de aarde en al is het rijker dan al haar oogsten ooit hebben gezien.

Ik ga naar een gebouw met een prachtigere architectuur dan de mens ooit heeft gebouwd. Het is geen sterfelijke architectuur. Het is ‘een huis niet met handen gemaakt, eeuwig in de hemelen.’ Alles wat ik in de hemel zal weten, zal de Heere mij geven. En ik zal zeggen, als ik eindelijk voor Hem verschijn:

> ***‘Genade zal al het werk bekronen***
> ***Door eeuwige dagen;***
> ***Het legt in de hemel de bovenste steen,***
> ***En verdient alle lof.***
> ***Het is genade die me tot op deze dag***
> ***heeft vastgehouden,***
> ***en me niet zal laten gaan.’***

II. En nu, geliefden, komen we bij DE GROTE ERVARING.

De grootste van alle ervaringen, neem ik aan, is te weten dat ‘Hij alleen onze rots en onze verlossing is.’ We hebben aangedrongen op een leer,

maar een leer is niets als ze niet bewezen wordt in onze ervaring. De meeste van Gods doctrines kunnen alleen geleerd worden door ze in de praktijk te brengen - door ze mee de wereld in te nemen en ze de slijtage van het leven te laten dragen. Als ik een christen hier vraag of deze leer waar is, of hij een diepe ervaring heeft gehad, dan zal hij antwoorden: ‘Waar! Ja, dat is waar. Geen woord in Gods Bijbel is meer waar dan dat, want verlossing is inderdaad van God alleen.’ ‘Hij alleen is mijn rots en mijn redding.’

Maar geliefden, het is heel moeilijk om zo’n ervaringskennis van de leer te hebben dat we er nooit van afwijken. Het is heel moeilijk om te geloven dat ‘redding van de HEER is’. Er zijn momenten waarop we ons vertrouwen op iets anders dan God stellen en zondigen door hand in hand met God iets naast Hem te doen. Laat me nu een beetje stilstaan bij de ervaring die ons zal doen weten dat verlossing alleen van God is.

De ware Christen zal belijden dat verlossing alleen *effectief* van God is, dat wil zeggen, dat ‘Hij in hem werkt om te willen en te doen naar zijn welbehagen.’ Als ik terugkijk op mijn voorbije leven, zie ik dat de dageraad van alles van God was, van God alleen. Ik nam geen fakkel mee om de zon mee te verlichten, maar de zon verlichtte mij. Ik begon mijn geestelijk leven niet - nee, ik schopte en worstelde eerder tegen de dingen van de Geest.

Toen Hij mij trok, liep ik Hem een tijdlang niet achterna. Er was een natuurlijke haat in mijn ziel voor alles wat heilig en goed was. Verlangen ging aan mij voorbij - waarschuwingen werden in de wind geslagen - donderslagen werden veracht. En de fluisteringen van Zijn liefde werden verworpen als zijnde minder dan niets en ijdelheid.

Maar ik ben er zeker van, ik kan nu zeggen, sprekend namens mezelf en namens allen die de Heere kennen: ‘Hij alleen is mijn redding en ook jouw redding.’ Hij was het die je hart deed keren en je op je knieën deed vallen. Je kunt dus met recht zeggen:

> ***‘Genade leerde mijn ziel bidden,***
> ***genade deed mijn ogen overvloeien.’***

Ik herinner me dat toen ik tot de Heere kwam, ik dacht dat ik het allemaal zelf deed, en hoewel ik de Heere ernstig zocht, had ik er geen idee van dat de Heere mij zocht. Ik denk niet dat de jonge bekeerling zich hier in het begin bewust van is. Toen ik op een dag in het huis van God zat,

dacht ik niet veel na over de preek van de man, want ik geloofde er niet in.
De gedachte kwam bij me op: '*Hoe ben je Christen geworden*?' Ik zocht de Heere. '*Maar hoe ben je ertoe gekomen om de Heere te zoeken*?' De gedachte flitste in een oogwenk door mijn geest - ik zou Hem niet hebben gezocht, tenzij er een voorafgaande invloed in mijn geest was geweest om *mij* Hem te laten zoeken. Ik weet zeker dat je niet veel weken christen zult zijn, zeker niet veel maanden, voordat je zult zeggen: 'Ik schrijf mijn verandering volledig aan God toe.' Ik verlang ernaar om dit mijn constante belijdenis te maken.
Ik weet dat er sommigen zijn die 's morgens het ene Evangelie prediken en 's avonds het andere - die 's morgens een goed en degelijk Evangelie prediken, omdat ze tot heiligen prediken, maar 's avonds onwaarheid prediken, omdat ze tot zondaars prediken. Maar het is niet nodig om de ene keer de waarheid te prediken en de andere keer onwaarheid.
'Het woord van de HEER is volmaakt en bekeert de ziel.' Er hoeft niets anders in te staan om zondaars tot de Heiland te brengen. Maar mijn broeders, jullie moeten belijden dat 'Redding van de HEER is.' Als je terugkeert naar het verleden, moet je zeggen: 'Mijn Heere, wat ik ook heb, U hebt het mij gegeven. Heb ik de vleugels van het geloof? Ooit was ik een schepsel zonder vleugels. Heb ik de ogen van het geloof? Ooit was ik een blind schepsel. Ik was dood totdat U mij levend maakte, blind totdat U mijn ogen opende. Mijn hart was een afschuwelijke mesthoop, maar U zette er parels in, als er parels zijn, want parels zijn niet het product van mesthopen. U hebt mij alles gegeven wat ik heb.'
En dus, als je naar het heden kijkt, als je ervaring die van een kind van God is, zul je alles naar Hem herleiden. Niet alleen alles wat je in het verleden hebt gehad, maar ook alles wat je nu hebt. Hier zit je vanmorgen in je kerkbank. Nu wil ik dat je bekijkt waar je staat. Geliefden, denk je dat je zou zijn waar je nu bent als goddelijke genade er niet was geweest? Bedenk eens wat een sterke verzoeking je gisteren had. Ze hebben 'overlegd om je van je uitnemendheid af te werpen'. Misschien werd je bediend zoals ik soms. De duivel lijkt me soms naar de rand van een afgrond van zonde te slepen door een soort betovering, waardoor ik het gevaar vergeet door de zoetheid die het omringt.
En net als hij me naar beneden wil duwen, zie ik de gapende afgrond onder me en een sterke hand die uitsteekt en hoor ik een stem die zegt: 'Ik zal hem behoeden voor de afdaling in de put; ik heb een losprijs ge-

vonden.' Voel jij niet dat je, voordat deze zon ondergaat, verdoemd zult zijn, als genade je niet bewaart? Heb je iets goeds in je hart dat genade je niet gegeven heeft?

Als ik dacht dat ik een genade had die niet van God kwam, zou ik die onder mijn voeten vertrappen als zijnde geen goddelijke deugd. Ik zou denken dat het slechts een vervalsing is, want het kan niet juist zijn als het niet van de geest der heerlijkheid komt. Het mag er dan wel uitzien als iets goeds, maar het is zeker slecht als het niet van God komt. Christen, kun jij van alle dingen in het verleden en heden zeggen: 'Hij alleen is mijn rots en mijn heil?'

En kijk nu vooruit naar de toekomst. Man, bedenk eens hoeveel vijanden je hebt. Hoeveel rivieren je moet oversteken, hoeveel bergen je moet beklimmen, hoeveel draken je moet bevechten, hoeveel leeuwentanden je moet ontlopen, hoeveel branden je moet doorstaan, hoeveel overstromingen je moet doorwaden. Wat denk jij, mens? Kan jouw verlossing van iets anders zijn dan van God!

Als ik die eeuwige arm niet had om op te leunen, zou ik roepen: 'Dood, gooi me overal heen. Waar dan ook ter wereld.' Als ik niet die ene hoop had, dat ene vertrouwen, begraaf me dan tienduizend meter diep onder de schepping, waar mijn wezen vergeten kan worden! Oh! stop me ver weg, want ik ben ellendig als ik God niet heb om me op mijn hele reis te helpen.

Ben jij sterk genoeg om met één van je vijanden te vechten zonder je God? Ik denk van niet. Een klein onnozel dienstmeisje kan een Petrus neerslaan, en ook jou neerslaan, als God je niet bewaart. Ik smeek u, onthoud dit. Ik hoop dat je het weet door ervaring in het verleden, maar probeer het in de toekomst te onthouden, waar je ook gaat: 'Redding is van de HEER.' Ga niet naar je hart kijken, ga niet onderzoeken of je iets hebt om je aan te bevelen, maar onthoud: 'Redding is van de HEERE.' 'Hij alleen is mijn rots en mijn heil.'

In feite komt het allemaal van God, en ik weet zeker dat we daar *verdienstelijk aan moeten toevoegen*. We hebben ervaren dat verlossing helemaal van Hem komt. Welke verdiensten heb ik? Als ik alles bij elkaar zou schrapen wat ik ooit heb gehad, en dan naar jullie toe zou komen en alles zou bedelen wat jullie hebben, dan zou ik nog geen cent van jullie bij elkaar krijgen.

We hebben wel eens gehoord van een katholiek die zei dat er een balans was tussen zijn goede en slechte werken, en dat hij daarom naar de he-

mel ging. Maar daar is hier niets van waar. Ik heb veel mensen gezien, veel soorten christenen, en veel vreemde christenen, maar ik heb nog nooit iemand ontmoet die zei dat hij enige eigen verdiensten had toen hij dichtbij kwam.
We hebben gehoord van volmaakte mannen en we hebben gehoord van volmaakt dwaze mannen, en we hebben gedacht dat de karakters volmaakt gelijk waren. Hebben we enige eigen verdiensten? Ik weet zeker van niet, als we van God geleerd hebben. Ooit dachten we dat we dat hadden, maar op een nacht kwam er een man die Overtuiging heette ons huis binnen en hij nam onze heerlijkheden weg. We zijn nog steeds verachtelijk.
Ik weet niet of Cowper gelijk had toen hij zei: 'Sinds het dierbare uur dat mij aan Uw voet bracht en al mijn dwaasheden bij de wortel afsneed, heb ik nooit meer vertrouwd op een andere arm dan de Uwe, maar gehoopt op Uw goddelijke gerechtigheid!'

Ik denk dat hij een fout heeft gemaakt, want de meeste christenen vertrouwen soms te veel op zichzelf, maar we worden gedwongen om te erkennen dat 'Redding van de HEER is', als we het als een verdienste beschouwen.
Beste vrienden, hebben jullie dit in je eigen hart ervaren? Kunnen jullie daar 'amen' op zeggen, terwijl het rondgaat? Kunnen jullie zeggen: 'Ik weet dat God mijn helper is?' Ik durf te zeggen dat u dat kunt, de meesten van u, maar u zult het niet zo goed zeggen als u het tegen die tijd zult zeggen, als God het u leert. We *geloven* het als we aan het christelijke leven beginnen, we *weten* het daarna. En hoe langer we leven, hoe meer we merken dat het de waarheid is: 'Vervloekt is hij die op de mens vertrouwt en vlees tot zijn arm maakt, maar gezegend is hij die op de HEERE vertrouwt en wiens hoop de HEERE is.'
In feite is de kroon op de christelijke ervaring om bevrijd te worden van alle vertrouwen in jezelf of in de mens, en om volledig en eenvoudig op Jezus Christus te vertrouwen. Ik zeg, Christen, je hoogste en edelste ervaring is niet te zuchten over je verderf, is niet te huilen over je omzwervingen, maar te zeggen: 'Met al mijn zonde, zorg en ellende zal Zijn Geest mij niet laten gaan.'

'Heere, ik geloof, help Gij mijn ongeloof.' Ik hou van wat Luther zegt: 'Ik zou in de armen van Christus rennen als Hij een getrokken zwaard

in Zijn handen had.' Dat wordt gewaagd geloven genoemd, maar zoals een oude dienaar zegt, er bestaat niet zoiets als gewaagd geloven. We kunnen ons niet wagen aan Christus, het is helemaal geen wagen. Er is geen sprake van enig toeval.
Het is een heilige en hemelse ervaring als we te midden van de storm naar Christus toe kunnen gaan en kunnen zeggen: 'O, Jezus, ik geloof dat ik door Uw bloed bedekt ben', als we onszelf helemaal in vodden voelen en toch kunnen zeggen: 'Heere, ik geloof dat ik door Christus Jezus, hoe in vodden ik ook ben, volledig ben vrijgesproken.' Het geloof van een heilige is weinig geloof als hij gelooft als een heilige, maar het geloof van een zondaar is waar geloof als hij gelooft als een zondaar. Het geloof, niet van een zondeloos wezen, maar het geloof van een zondig schepsel - dat is het geloof dat God verheugt.
Ga dan, Christen. Vraag dat dit jouw ervaring mag zijn, om elke dag te leren: 'Hij alleen is mijn rots en mijn heil.'

III. En nu, in de derde plaats, spreken we over DE GROTE PLICHT. We hebben de grote ervaring gehad, nu moeten we de grote plicht hebben.
De grote plicht is - als God alleen onze rots is, en we weten dat, zijn we dan niet verplicht om al ons vertrouwen *op* God te stellen, om al onze liefde *aan* God te geven, om al onze hoop *op* God te vestigen, om ons hele leven *voor* God te besteden, en om ons hele wezen *aan* God te wijden? Als God alles is wat ik heb, zeker, alles wat ik heb zal van God zijn. Als God alleen mijn hoop is, zeker, dan zal ik al mijn hoop op God vestigen. Als alleen de liefde van God redt, dan zal Hij zeker alleen mijn liefde hebben.
Kom, laat me even met je praten, Christen. Ik wil je waarschuwen om geen twee Goden, twee Christussen, twee vrienden, twee echtgenoten, twee grootvaders te hebben, om geen twee fonteinen, twee rivieren, twee zonnen of twee hemelen te hebben, maar om er maar één te hebben. Ik wil je nu vragen om, zoals God alle verlossing in Zichzelf heeft gelegd, jezelf helemaal tot God te brengen. Kom, laat me met je praten!
In de eerste plaats, christen, *voeg nooit iets samen met Christus*. Zou jij je oude vodden naaien in het nieuwe kleed dat Hij geeft? Zou je nieuwe wijn in oude flessen doen? Zou je Christus en jezelf samenvoegen? Je kunt net zo goed een olifant en een mier samenvoegen. Ze kunnen nooit samen ploegen. Wat! Zou je een aartsengel in hetzelfde harnas zetten met een worm en hopen dat ze je door de lucht zouden slepen! *Hoe onlogisch*! Hoe dwaas! Wat! Jijzelf en Christus?

Zeker, Christus zou glimlachen, nee, Christus zou wenen bij de gedachte aan zoiets! Christus en de mens samen? CHRISTUS EN GEZELSCHAP? Nee, dat zal nooit gebeuren, Hij zal niets van dat alles hebben. Hij moet alles zijn. Merk op hoe inconsequent het zou zijn om iets anders bij Hem te plaatsen. En merk op, nogmaals, *hoe verkeerd dat zou* zijn. Christus zal het nooit verdragen dat er iets anders bij Hem wordt geplaatst.
Hij noemt hen echtbrekers en hoereerders die van iets anders houden dan van Hem. Hij wil dat je hele hart op Hem vertrouwt, dat je hele ziel van Hem houdt en dat je hele leven Hem eert. Hij zal niet in je huis komen voordat je alle sleutels aan Zijn gordel hebt gelegd. Hij zal niet toestaan dat je Hem alle sleutels geeft, behalve één. Hij zal niet komen voordat je Hem ook de zolder, salon, salonkamer en kelder geeft.

Let op, Christen, het is een zonde om iets voor God verborgen te houden. Nogmaals, *Christus is zeer bedroefd* als je het doet. Jullie willen Hem, die Zijn bloed voor jullie vergoot, zeker niet bedroeven. Er is hier toch zeker niet één kind van God dat zijn gezegende oudere broer zou willen kwellen? Er kan niet één door bloed verloste ziel zijn die die lieve, gezegende ogen van onze beste geliefde met tranen besproeid wil zien. Ik weet dat je je Heere geen verdriet zult doen, toch?
Maar ik zeg je dat je Zijn edele geest zult kwellen als je iets anders liefhebt dan Hem, want Hij is zo dol op jou dat Hij jaloers is op jouw liefde. Over Zijn Vader wordt gezegd dat Hij 'een jaloerse God' is en Hij is een jaloerse Christus waarmee jullie te maken hebben. Stel daarom je vertrouwen niet in strijdwagens, stel je vertrouwen niet in paarden, maar zeg: 'Hij alleen is mijn rots en mijn heil.'
Ik smeek je, onthoud ook één reden waarom je niet naar iets anders moet kijken, en dat is: als je naar iets anders kijkt, *je Christus niet zo goed kunt zien*. 'Oh!' zeg je, 'ik kan Christus zien in Zijn barmhartigheden.' Maar je kunt Hem daar niet zo goed zien, als wanneer je naar Zijn persoon kijkt. Geen mens kan naar twee objecten tegelijk kijken en ze allebei duidelijk zien. Je kunt de wereld een knipoog en Christus een knipoog geven, maar je kunt Christus geen hele blik en een heel oog geven en de wereld ook een half oog.
Ik smeek je, Christen, probeer het niet. Als je naar de wereld kijkt, zal die een splinter in je oog zijn. Als je op iets anders vertrouwt dan op Hem, zul je tussen twee krukken op de grond vallen en zul je een vreselijke val

maken. Daarom, Christen, kijk alleen naar Hem. ‘Hij alleen is mijn rots en mijn heil.’

Let wel, Christen, ik zou je willen vragen om nooit iets anders naast Christus te zetten. Want als je dat ooit doet, *zul je er de zweep voor krijgen*. Er is nooit een kind van God geweest dat één van de verraders van de Heere in zijn hart had, maar er is altijd een aanklacht tegen hem ingediend. God heeft een opsporingsbevel uitgevaardigd tegen ons allemaal en weet je wat Hij Zijn officieren heeft opgedragen om te zoeken? Hij heeft hen opgedragen al onze minnaars, al onze schatten en al onze helpers te doorzoeken.

God geeft minder om onze zonden als zonden, dan om onze zonden, of zelfs onze deugden, als overweldigers van Zijn troon. Ik zeg je, er is niets in de wereld waar jij je hart op zet dat niet aan een galg zal worden gehangen die hoger is dan die van Haman. Als je iets anders liefhebt dan Christus, zal Hij je boete laten doen. Als je meer van je huis houdt dan van Christus, zal Hij het tot een gevangenis voor je maken. Als je je kind meer liefhebt dan Christus, zal Hij het tot een adder in je borst maken om je te steken. Als jij je dagelijkse voorzieningen meer liefhebt dan Christus, dan zal Hij je drank bitter maken en je voedsel als gruis in je mond, totdat je helemaal van Hem gaat leven. Er is niets dat je hebt dat Hij niet in een roede kan veranderen, als je er meer van houdt dan van Hem, en wees gerust, Hij zal dat doen, als je er iets van maakt dat je Christus berooft.

En let maar eens op, als je naar iets anders kijkt dan God, *zul je snel in zonde vervallen*. Er is nooit een man geweest die zijn blik op iets anders gericht hield dan op Christus, die niet verkeerd ging. Als de zeevaarder bij de poolster stuurt, zal hij naar het noorden gaan, maar als hij soms bij de poolster stuurt en soms bij een ander sterrenbeeld, weet hij niet waar hij heen zal gaan.

Als je je blik niet volledig op Christus richt, zul je spoedig verkeerd zijn. Als je ooit het geheim van je kracht opgeeft, namelijk je vertrouwen in Christus, als je ooit heult met de Delila van de wereld en meer van jezelf houdt dan van Christus, dan zullen de Filistijnen op je afkomen en je lokken afscheren en je meenemen om te malen in de molen, totdat je God je bevrijding geeft door je haar weer te laten groeien en je volledig op de Heiland te laten vertrouwen.

Houd je ogen dus gericht op Jezus. Want als je je van Hem afwendt, hoe slecht zal het je dan vergaan! Ik zeg je, Christen, pas op voor je genaden. Pas op voor je deugden. Pas op voor je ervaring, pas op voor je gebeden.

Pas op voor je hoop. Pas op voor je nederigheid. Er is niet één van je genaden die je niet kan verdoemen, als ze aan zichzelf worden overgelaten. De oude Brooks zegt dat als een vrouw een man heeft en die man geeft haar een paar mooie ringen, ze die aan haar vingers doet. En als ze zo dwaas zou zijn om meer van de ringen te houden dan van haar man, als ze alleen maar om de juwelen zou geven en de man die ze gaf zou vergeten, hoe boos zou de man dan zijn en hoe dwaas zou ze zelf zijn! Christen! Ik waarschuw je, pas op voor je genaden, want die kunnen gevaarlijker voor je zijn dan je zonden.
Ik waarschuw je voor alles in deze wereld. Want alles heeft deze neiging, vooral een hoog landgoed. Als we een comfortabel onderhoud hebben, kijken we waarschijnlijk niet zo naar God. Ah! Christen, met een onafhankelijk fortuin, pas op je geld, pas op je goud en zilver. Het zal je vervloeken als het tussen jou en je God komt. Kijk altijd naar de wolk en niet naar de regen - naar de rivier en niet naar het schip dat op haar boezem drijft. Kijk niet naar de zonnestraal, maar naar de zon. Leid je barmhartigheden naar God en zeg altijd: 'Hij alleen is mijn rots en mijn heil.'
Ten slotte vraag ik je nogmaals om je oog volledig op God te houden en op niets in jezelf, *want wat ben je nu, en wat was je ooit, anders dan een arme verdoemde zondaar als je buiten Christus bent*! Ik had laatst het hele vorige deel van de preek als predikant gepreekt. Toen dacht ik dat ik een arme zondaar was en toen, hoe anders begon ik te spreken! De beste preken die ik ooit gehouden heb, zijn de preken die ik niet in mijn ambtelijke hoedanigheid gehouden heb, maar als een arme zondaar die tot zondaars preekt. Ik merk dat er niets zo goed is als een predikant die zich herinnert dat hij uiteindelijk niets anders is dan een arme zondaar.
Van de pauw wordt gezegd dat hij zich schaamt voor zijn zwarte voeten, hoewel hij mooie veren heeft. Ik weet zeker dat we ons voor de onze zouden moeten schamen. Hoe vrolijk onze veren er soms ook uitzien, we zouden moeten bedenken wat we zouden zijn als genade ons niet zou helpen.
O Christen, houd je ogen op Christus gericht, want zonder Hem ben je niet beter dan de verdoemden in de hel. Er is geen demon in de put die jou niet in verlegenheid zou kunnen brengen, als je niet in Christus bent. O, dat je nederig zou zijn! Bedenk wat een slecht hart je in je hebt, zelfs als er genade is. Je hebt genade - God houdt van je, maar onthoud dat je nog steeds een vuil gezwel in je hart hebt. God heeft veel van je zonde verwijderd, maar het bederf blijft.

We voelen dat, hoewel de oude mens enigszins verstikt is en het vuur enigszins getemperd door het zoete water van de invloed van de Heilige Geest, het toch erger zou oplaaien dan voorheen als God het niet onder controle zou houden. Laten we dus niet in onszelf roemen. De slaaf hoeft niet trots te zijn op zijn afkomst, hij heeft het brandmerk op zijn hand. Weg met trots! Weg ermee! Laten we volledig en alleen op Jezus Christus rusten.

Eén woord voor de goddelozen - jullie die Christus niet kennen. Jullie hebben gehoord wat ik jullie verteld heb, dat redding alleen door Christus komt. Is dat geen goede leer voor jullie? Want je hebt toch niets? Je bent een arme, verloren, geruïneerde zondaar. Hoor dit dan, zondaar - je hebt niets en je wilt niets, want Christus heeft alles.

'Oh!' zeg je, 'ik ben een slaaf.' Ah! maar Hij heeft de verlossing. 'Neen,' zeg je, 'ik ben een zwarte zondaar.' Ja, maar Hij heeft het bad dat je wit kan wassen. Zeg jij: 'Ik ben melaats.' Ja, maar de goede Geneesheer kan je melaatsheid wegnemen. Zeg: 'Ik ben veroordeeld.' Ja, maar Hij heeft het vrijspraakbevel getekend en verzegeld, als je in Hem gelooft.

Zeg jij: 'Maar ik ben dood.' Ja, maar Christus heeft leven en Hij kan jou leven geven. Je hebt niets van jezelf nodig - niets om op te vertrouwen behalve Christus. En als er hier een man, vrouw of kind is, die bereid is om na mij met zijn of haar hart plechtig te zeggen: 'Ik neem Christus aan als mijn Redder, zonder eigen krachten en verdiensten om op te vertrouwen. Ik zie mijn zonden, maar ik zie dat Christus hoger is dan mijn zonden. Ik zie mijn schuld, maar ik geloof dat Christus machtiger is dan mijn schuld' - ik zeg, als iemand van jullie dat kan zeggen, mag je weggaan en je verheugen, want je bent erfgenamen van het koninkrijk van de hemel.

Ik moet je een bijzonder verhaal vertellen dat op onze kerkvergadering werd verteld, omdat er hier misschien heel arme mensen zijn die hierdoor de weg van verlossing kunnen begrijpen. Een van de vrienden was bij iemand geweest die op het punt stond zich bij de kerk aan te sluiten en hij zei tegen hem: 'Kunt u mij zeggen wat u tegen een arme zondaar zou zeggen die u naar de weg van de verlossing kwam vragen?'. 'Wel,' zei hij, 'ik weet het niet, ik denk dat ik het u moeilijk kan zeggen, maar gisteren deed zich zo'n geval voor. Een arme vrouw kwam in mijn winkel en ik vertelde haar de weg, maar het was op zo'n huiselijke manier dat ik het je niet graag vertel.' 'O ja, vertel het me. Ik wil het graag horen.'

'Nou, ze is een arme vrouw, die altijd haar spullen verpandt en ze na verloop van tijd weer terugkrijgt. Ik wist niet hoe ik het haar beter kon

vertellen dan dit. Ik zei tegen haar: ‘Kijk hier. Je ziel is aan de duivel verpand. Christus heeft het verlossingsgeld betaald. Neem geloof als je ticket en zo zul je je ziel uit het pand halen.’’

Welnu, dat was de meest eenvoudige, maar de meest voortreffelijke manier om deze vrouw kennis van verlossing bij te brengen. Het is waar, onze zielen waren verpand aan de Almachtige wraak. We waren arm en konden het verlossingsgeld niet betalen, maar Christus kwam en betaalde alles, en geloof is de ticket die we gebruiken om onze zielen uit het pand te halen.

We hoeven geen cent mee te nemen. We hoeven alleen maar te zeggen: ‘Hier, Heere, ik geloof in Jezus Christus. Ik heb geen geld meegenomen om voor mijn ziel te betalen, want hier is het ticket, het geld is al lang betaald. Dit staat geschreven in Uw Woord: ‘Het bloed van Christus reinigt van alle zonden.’’ Als je dat kaartje neemt, dan haal je je ziel uit het pand en zul je zeggen: ‘Ik ben vergeven, ik ben vergeven, ik ben een wonder van genade.’

Moge God jullie zegenen, mijn vrienden, om Christus’ wil.

Overgenomen uit de Metropolitan Tabernacle Pulpit C.H. Spurgeon Collection.